

Giới thiệu Ý Xuân Hòa Hợp

*Minh tinh thượng vị (một từ được dùng trong giới showbiz, bạn có thể hiểu nôm na là thăng cấp): Lâm vào bước đường cùng, cô đi thử vai trong phim điện ảnh của một đạo diễn thần bí, nào ngờ lại phát hiện đạo diễn chính là đàn anh lớp trên thời đại học, thậm chí còn bị cô từ chối tình cảm tới ba lần.

*Cô thư ký nhỏ đầy tâm cơ: Nói chuyện với bạn thân qua điện thoại, giễu cợt Tổng giám đốc rằng anh là kẻ lạnh lùng, cấm dục, không có năng lực, nào ngờ bị Tổng giám đốc tóm gáy, từ đó liền bị cường gian đủ kiểu trong phòng làm việc.

*Nữ bác sĩ xinh đẹp: Cậu ba của nhà họ Khương vừa gặp cô đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhiều lần tỏ tình không thành, do đó liền dứt khoát cưỡng gian.

...

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1. Giễu cợt, cho rằng Tổng giám đốc không tài nào nghe được

Edit: Trâu

Khi ấy đã gần sáu giờ chiều, ánh nắng màu da cam bao trùm cả một vùng trời, chiếu xuống mặt đất, phủ lên tòa cao ốc của công ty Vân Đình.

Bước chân của Hứa Nghiễn mau lẹ hơn so với ngày thường. Anh tan tầm vào khoảng 5 giờ rưỡi, xe cũng đã chạy đến chỗ cầu vượt rất gần khu nhà anh ở. Đợi đèn đỏ khá lâu, nhân rồi sinh ra nhàm chán, anh lật đi lật lại xấp hồ sơ trong tay mình. Phát hiện hồ sơ thu mua quan trọng nhất không được mang về, chẳng còn cách nào khác, anh đành tìm một giao lộ ở gần đấy rồi chạy vội tới công ty.

Đến trước văn phòng Tổng giám đốc, đúng lúc Hứa Nghiễn chuẩn bị lấy chìa khóa thì chợt có một trận gió thổi qua, cánh cửa điều khiển màu trắng, trên có lắp kính phát ra một tiếng “két...”, đồng thời để lộ ra khe hở.

“Sao cửa lại không đóng?” Hứa Nghiễn nhíu mày, Mạnh Khinh Khinh cứ luôn làm việc sơ ý như vậy. Ngày mai, anh nhất định phải nhắc nhở cô một chút mới được.

Anh chạm ba đầu ngón tay vào nhau, đẩy nhẹ cánh cửa. Tiếng cười trong trẻo, dịu dàng từ bên trong bỗng nhiên vang lên. Mạnh Khinh Khinh? Sao giờ này cô còn chưa về?

Trong văn phòng được sắp xếp giản đơn, không hề có một bóng người; ngược lại, cách đó một vách ngăn là phòng trà nước lại có bóng dáng ai đó thấp thoáng, không phải thư ký Mạnh Khinh Khinh của anh thì còn có thể là ai?

Cô dựa người vào cửa sổ, một tay cầm di động, áp lên tai để nghe, một tay cứ càu vào mấy ngón chân.

Mạnh Khinh Khinh mặc một chiếc váy Bohemian dài màu trắng, làn váy lấm tấm những đóa hoa màu vàng nhạt, ngập tràn sắc xuân, bên dưới là đôi dép có quai được bện tết, đồng bộ với chiếc váy. Vì không có ai ở đây, cô vô cùng thoải mái, không câu nệ tiểu tiết, để lộ đôi chân trắng như ngó sen bằng ngọc, móng tay sơn màu hoa anh đào cứ liên tục gập khúc, duỗi thẳng, gập khúc, duỗi thẳng trên đầu ngón chân. (có ai tưởng tượng được tư thế này hông~)

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì với cô, chỉ thấy cô cười hết cỡ, thậm chí suýt chút nữa còn không thở kịp, sặc sụa tiếng.

“Tôi nói này Tiểu Diệp Tử, cô nói Tổng giám đốc là hình mẫu lý tưởng của cô, cô không đùa tôi đó chứ?” Nói xong câu này, Mạnh Khinh Khinh nhin không nổi mà bật cười thành tiếng.

Hứa Nghiễn yên lặng, thờ nhẹ ra một hơi, nhìn chăm chăm vào bóng người xinh đẹp kia.

“Làm chị em tốt, tôi nhất định phải khuyên cô, không được.”

“Lý do? Lý do chính là không được thôi.”

“Nghe hiểu không? Chính là không được, không được, biết chưa?”

“Được rồi, nói thẳng ra là không có khả năng. Tôi sẽ phân tích cho cô hiểu. Tổng giám đốc của chúng ta, gia cảnh rất tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, mấy cái đó không nói, chỉ bằng gương mặt của anh ta thôi, bảo tôi cho tôi cũng chịu liền. Tuy nhiên, quan sát hơn một năm qua, tôi thấy anh ta chẳng có lấy một người đề gài gửi, ngay cả phụ nữ đẹp mà anh cũng coi như không thấy, chả thèm ngó tới. Đừng nói là lạnh lùng, cấm dục, tôi không có tin đâu. Nếu

không phải thân thể có vấn đề, đàn ông trên thế gian này cảm được sao?”

“Sao mà tôi nói bậy được, khắp công ty Văn Đình này, ai mà không biết? Tôi còn từng thảo luận với chị Trương ở bộ phận kỹ thuật, chị Lý ở phòng nhân sự nữa kia.”

Hứa Nghiễn âm thầm siết chặt nắm đấm, chậm rãi từ từ. Khuôn mặt anh càng âm trầm như băng tuyết rét lạnh, đôi mắt trở nên sắc bén một cách kỳ lạ, tựa như hai viên ngọc phát sáng trong im lặng.

Không muốn nghe tiếp nữa, anh bước lên phía trước, đứng bên ngoài phòng trà nước, gõ cửa, “Mạnh Khinh Khinh, Mạnh Khinh Khinh.”

Cô thư ký trẻ tuổi vốn đang cười không khép miệng, chợt nghe có tiếng người gọi liền quay đầu lại. Thấy Hứa Nghiễn đang đứng ngoài đó, khóe miệng cô lập tức cứng đờ, sắc mặt thay đổi mấy lần. Cô nói với người trong điện thoại thêm hai câu rồi tắt máy, mang dép vào chân, bước vội mấy bước, nắm lấy tay nắm cửa rồi mở ra, “Tổng giám đốc, anh còn chưa về sao?”

Đôi mắt sắc bén của anh nhìn cô một hồi lâu, nhìn rõ cả sự đuối lý, phần nộ, lo sợ xen lẫn bất an của đôi phương. “Tổng giám đốc?”

Hứa Nghiễn bình thản, xoay người, “Cô qua đây cho tôi.”

“Được, Tổng giám đốc.” Ánh mắt của Mạnh Khinh Khinh âm thầm xoay chuyển. Cô đuổi kịp anh, bước ra khỏi phòng trà nước, sau đó đóng cửa lại.

“Đóng cửa văn phòng.” Giọng nói của anh hết sức nặng nề, vừa trầm vừa khàn, không còn lạnh lạnh, nhàn nhạt như ngày thường nữa.

Mạnh Khinh Khinh không nghĩ gì nhiều. Nghe lời anh, cô vội chạy lon ton, đóng cửa văn phòng lại. Từng đóa hoa chi chít cứ uốn lượn theo làn váy, khiến khóe miệng của Hứa Nghiễn khẽ giật giật mấy cái.

“Khóa trái.”

Anh lại ra lệnh, Mạnh Khinh Khinh liền khóa trái cửa phòng lại. Cô mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào đầy vẻ lấy lòng, “Tổng giám đốc, xong rồi.”

“Lại đây.”

Hứa Nghiễn dựa lưng vào bàn làm việc, dùng ngón tay thon dài, trắng nõn tuyệt đẹp, có sức quyến rũ người khác của mình mà coi bỏ cả vạt, đầu ngón tay ấn nhẹ vào nút áo sơ mi. Cổ áo được nới ra, để lộ xương quai xanh. Anh cúi mặt xuống rồi đột ngột ngẩng lên, ánh mắt để lộ cái nhìn tà ác, “Không phải cô nói, chỉ bằng vào khuôn mặt này của tôi, bảo cô cho cô cũng chịu liền?”

“Mau lại đây cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2. Tuy rằng tôi không có năng lực, nhưng sẽ thật cứng rắn với cô

Mạnh Khinh Khinh nghiêng khuôn mặt trái xoan, về mặt hoàn toàn kinh ngạc.

Đợi đến khi thân hình cao lớn của anh chắn hết ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ sát đất, nhốt cô vào thế giới bóng tối, đôi mắt to tròn của cô mới tròn to. Mạnh Khinh Khinh quay người, muốn chạy ra khỏi cửa, nhưng thân mình cô còn chưa kịp động, cổ tay mảnh khảnh đã bị bàn tay to như một gọng kìm bằng sắt của Hứa Nghiễn tóm lấy.

Anh nắm tay cô, đưa lên ngang ngực mình, về mặt trong bóng tối vừa nặng nề vừa lạnh lùng. “Chạy đi đâu? Không phải nói là bảo cô cho cô cũng chịu liền? Tôi tự mình bước tới, cô chạy đi đâu vậy?”

“Tôi... Tôi chỉ đùa thôi... Thật sự, thật sự là đùa đó... Tổng giám đốc, anh buông tôi ra.”

Mạnh Khinh Khinh sợ hãi tới cùng. Cô cố gắng rút tay về, nhưng sức lực của hai người cách xa nhau. Cho dù cô có gãy dựa thế nào đi chăng nữa, cả thân người của Hứa Nghiễn vẫn đứng yên như một vách núi dựng đứng cao ngất, lù lù bất động.

“Hứa Nghiễn, anh mau buông tôi ra, buông tôi ra!” Cô bạo gan, đưa chân đá vào đầu gối anh. Một cái, hai cái, ba cái, chỗ nào cũng đá, nhưng anh vẫn cứ thờ ơ. Cô ngừng lại, hét lên một tiếng, “Hứa Nghiễn!”

Hứa Nghiễn lạnh lùng mà thâm độc, đôi mắt anh cứ bình thản, tựa như chẳng có việc gì xảy ra. Anh lẳng lặng nhìn cô, giống hệt đang nhìn một con tép

nhãi nhép. Hồi lâu sau, đôi môi mỏng của anh mới cong nhẹ, “À ha... Âm ỉ xong rồi đó hả?”

Hứa Nghiễn bước lại gần cô một bước, đôi giày da nện lên mặt đất, tạo thành những tiếng giậm chân lạnh như băng. Khí thế bức người của anh quá lớn, dần dần lại gần thân thể cô, khiến bước chân cô từ từ lùi lại.

Anh càng không ngừng tiến tới, cô càng liên tục lùi lại, cho đến khi cả người đột ngột ngã xuống ghế sofa bọc da mềm mại, đầu cô đập vào mặt đệm trên ghế, mắt hoa cả lên, choáng váng. Thân hình cường tráng của Hứa Nghiễn chắn ngang trước mắt cô. Anh tóm lấy cổ tay còn lại của cô, chậm rãi trói hai tay bằng cả vạt, quấn thật chặt. Kế đó, anh dùng một tay để đưa cổ tay bị trói của Mạnh Khinh Khinh lên quá đỉnh đầu, một tay linh hoạt chạm vào cổ áo.

“Cô âm ỉ đủ rồi, bây giờ tới tôi.”

Một tiếng “xoẹt” vang lên, áo quần mỏng manh ngày hè bị rách từ cổ tới nách. Da thịt như tuyết có màu trắng sữa, một góc áo ngực viền ren rơi vào mắt anh. Anh xé hết lớp áo bên ngoài, để lộ bầu ngực căng đầy, nhũ hoa đầy sức sống được che chở sau lớp áo ngực.

Đôi mắt anh càng trở nên âm trầm, “Mở nút trước.”

Mạnh Khinh Khinh còn muốn giãy dụa, “Hứa Nghiễn, anh đừng như vậy! Anh đang phạm pháp đó, mau buông tôi ra, tôi hứa sẽ không nói chuyện ngày hôm nay cho ai biết.”

Cô chưa nói xong, nút cài áo ngực đã bị nói lỏng. Bầu ngực trắng như tuyết nảy lên một cái, dập dờn như những con sóng màu sữa. Nhũ hoa màu hồng phấn lác lác nhẹ nhàng, giống hệt như hai nụ hoa anh đào đang nảy nở.

“A A A!!” Gò má trắng nõn của Mạnh Khinh Khinh ửng đỏ. Cô tròn mắt, vừa thẹn vừa căm, “Hứa Nghiễn, anh đừng nhìn, tôi không cho phép anh nhìn!”

Lời của cô dĩ nhiên không có tác dụng. Ánh mắt của anh dừng lại trên bộ ngực cô, càng lúc càng nóng rực. Anh có thể cảm nhận được nhũ hoa mẫn cảm kia có một độ ẩm mơ hồ. Nhũ hoa mềm mại như hai nụ hoa trước ngực, chậm chậm dựng thẳng lên.

Mạnh Khinh Khinh hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, “Anh... Anh không được nhìn!”

“Xem ra... cô nói cô chịu liền là thật.” Hứa Nghiễn nhìn đôi mắt mênh mông như sóng nước của cô, khóe mắt để lộ ý cười, “Tôi chỉ nhìn một cái thôi mà nhũ hoa cũng dựng đứng cho được, muốn tôi nhìn lâu thêm nữa à?”

“Anh nói bậy... Tôi không có... Anh mau thả tôi ra!”

“Nói bậy?” Ngón cái và ngón giữa của anh búng mấy cái vào một bên ngực, đầu nhũ hoa lập tức nảy lên mấy cái, “Nói bậy hay không nói bậy, tự cô hiểu rõ mà.”

Anh thu tay lại, ném chiếc áo sơ mi còn chưa cởi nút hết đi, “Sao hả? Sợ tôi cứng rắn tới mức không đứng dậy nổi à?”

Từ trên xuống dưới, từng chiếc nút được cởi bỏ, cơ ngực cường tráng, rắn chắc lẫn cơ bụng, cơ bắp của anh dần dần lộ ra, “Yên tâm.”

Hứa Nghiễn kéo khóa ở chỗ “riêng tư”, giải phóng cho dục vọng sớm đã gắng gượng tới mức sưng to lên, “Tuy rằng tôi không có năng lực, nhưng sẽ thật cứng rắn với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Tuy tôi bất lực nhưng vẫn có thể phá thân cho cô.

Mạnh Khinh Khinh không ngờ Hứa Nghiễn nhìn như lạnh nhạt không ham muốn sẽ biến thái tới mức này.

Anh dùng cả hai tay xoa nắn, chà đạp không hề thương tiếc bầu vú mềm mại, xúc cảm dưới tay mềm dẻo và ẩm áp không cách nào tả hết, lại siêu cơ dãn, căng đầy cả lòng bàn tay anh.

“Rất tốt.”

Anh nói hai chữ như thế, Mạnh Khinh Khinh còn chưa phản ứng kịp, một cái bóng lướt qua mắt, khi nhìn lại, toàn bộ cơ thể Hứa Nghiễn đã dorr lên vị trí bên trên, gây thật lớn nóng rực dưới hông đối diện với bộ ngực của cô, đồng thời phản chiếu lại trong mắt cô.

Thật dài, thật to.

Gây thịt màu đỏ tím có hình dáng dữ tợn, đặc biệt quy đầu (*) có kích cỡ như trứng ngỗng còn sống động hơi nảy lên, nhìn qua cũng khiến người ta sợ hãi đến kinh hoàng.

(*) Đầu dương vật.

“Hứa Nghiễn, mau lấy cái đó của anh ra, lấy ra đi, xấu quá.” Hàm răng đều đặn như được sắp xếp tỉ mỉ cắn môi dưới, gò má ửng hồng như thoa phấn cherry.

Hứa Nghiễn lạnh lùng hừ một tiếng, giúp gây thịt xâm nhập vào trong rãnh sâu giữa hai bầu vú mềm, tay chiếm giữ một bên, sau đó ép vào trong thật mạnh.

“Hứa Nghiễn... Anh... Anh... Biến thái...” Cô không tài nào tin được, anh ta, anh ta thế mà lấy ngực cô làm loại chuyện như thế, quá biến thái!

Anh vốn chẳng thèm để ý tới Mạnh Khinh Khinh không sức phản kháng, cảm nhận kĩ càng nhũ thịt nhẵn nhụi như tơ, mới bắt đầu rút ra cắm vào giữa kẽ hở.

Ngực Mạnh Khinh Khinh vô cùng nở nang, nhưng vẫn không thể bao trùm hoàn toàn gây thịt của anh, đỉnh đầu gây thịt không ngừng thúc vào cảm dưới của cô, làn da trắng bóc chẳng mấy mà bị nhuộm thành màu hồng nhạt.

Chà, thế mà còn nhẵn nhụi hơn cả nhung và tơ lụa, giống như có hai bàn tay nhỏ đang mát xa thân gầy, Hứa Nghiễn khép hờ mắt, dư quang quét lên cánh môi anh đào của cô, đôi mắt thâm sâu được quét một lớp son đen như mực.

Gây thịt nóng rực khô khốc cấp tốc ma sát nhũ thịt mềm mại, từng con tê dại rất nhỏ rất nhỏ tràn từ bầu vú lan ra khắp người, xương cốt cũng yếu đi, tứ chi hoàn toàn mềm oặt.

Đây còn chưa tính là hồng vệ, mọi chuyện càng tệ hơn là huyết hoa nhỏ dưới thân dường như bị nung lên, nhiệt độ cao dần, càng ngày càng nóng, nước mật thơm ngọt liên tục chảy ra không ngừng.

Biết phía dưới đã ướt đầm, hai gò má của Mạnh Khinh Khinh càng đỏ như bị hun trong hơi nóng, xấu hổ không biết làm gì cho phải. Cô gắng sức nhịn phản ứng sinh lý, nhưng khi đỉnh gây thịt lại thúc vào cảm dưới lần nữa, môi đỏ mọng lại hé ra, bật thốt một tiếng rên rỉ yếu đuối.

Động tác của Hứa Nghiễn đột nhiên dừng lại, gây thịt được bọc trong khe vú lại trướng gấp hai lần. Anh thở ra một hơi, động tác bất ngờ nhanh hơn, gây thịt chẳng chút gân xanh thúc mạnh vào thịt non, luồng nhiệt do ma sát sinh ra đi cùng với kích thích khiến cho Mạnh Khinh Khinh khó lòng không chế lại rên rỉ thành tiếng “A....A...”

Tiếng rên rỉ say mê không chỉ lọt vào tai Hứa Nghiễn mà còn truyền vào tai mình. Cô trừng lớn mắt hạnh, song, không để cô đắm chìm trong cảm xúc e lệ ấy quá lâu, đôi tay thô của Hứa Nghiễn dừng trên eo cô, cánh tay mang sức lực mạnh mẽ trực tiếp lật người cô lại, ghé nửa người trên lên đệm lưng của sofa.

“Anh làm...A...”

Thắt lưng bị trọng lực đè thấp xuống, cặp mông no đủ dĩ nhiên nâng cao hẳn lên.

Vén làn váy mềm mại lên, ánh sáng từ ngọn đèn đủ để anh nhìn không sót gì, mông thịt nõn nà xinh xắn chen lách sát sao, lại thêm vải dệt tím nhạt phác họa, càng đẹp đẽ, mê người hơn.

“Đây buộc quần chữ T? Mặc đi làm như thế, còn dám nói không muốn nằm dưới tôi?”

Mạnh Khinh Khinh dĩ nhiên phản bác lại, “Không phải... Anh nói bậy...”

“Lại bảo tôi nói bậy sao?” Tháo nút thắt nơ con bướm, quần chữ T trượt xuống trên ghế sofa, huyết hoa nhỏ tươi đẹp tựa hoa hồng đầm sương sớm tình mơ đập vào mắt Hứa Nghiễn, “Nước đã chảy nhiều như thế mà vẫn cho rằng tôi nói bậy ư?”

Cô đã động tình như thế, anh cũng chẳng định khách khí thêm gì, tách ra hai cánh hoa non mềm, gây thịt nhắm ngay cửa huyết tinh tế nhỏ xinh, mạnh mẽ thúc vào.

“Hứa... Hứa Nghiễn... Đau quá...Đừng vào nữa...” Đau đớn như bị xé rách đến bất ngờ khiến cô suýt cắn môi bật cả máu, tròng mắt nhanh chóng đọng nước, “Đau quá... Hứa Nghiễn... Hức hức.... Đây là lần đầu tiên của tôi... Nhẹ một chút.... Nhẹ một chút... Đau quá...”

Hứa Nghiễn lại cười kì dị, “Tuy rằng tôi bất lực, nhưng vẫn có thể phá thân cho cô ha.”

Dứt lời, thắt lưng âm thầm vận lực, thúc toàn bộ gây thịt khảm vào trong mật huyết chặt chẽ trúc trắc.

Chương 4: Chương 4. Trong lòng anh chỉ nghĩ tới việc xoay chuyển, đâm nát tiểu huyết (H)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thật ra cũng bởi vì chưa biết mùi đời, mật huyết lại khép quá chặt, Hứa Nghiễn vừa đẩy vật của mình vào, không còn cách nào để vào sâu thêm nữa. Cửa huyết túm chặt lấy gậy thịt của anh, không cho nhúc nhích, giống như đang chậm rãi mút nó vào.

Gân xanh trên trán nảy lên vài cái, Hứa Nghiễn thở ra một hơi, sửa góc độ giữa hai đùi Mạnh Khinh Khinh, đẩy một bên hông lên phía trước. Hoa huyết mềm mại, thịt thà nhuyển hết cả đi, cho dù lùi lại thật nhanh cũng không thể ngăn cản vật cứng đang xâm nhập vào với cường độ quá mạnh.

Đau quá! Rất đau! Mạnh Khinh Khinh chớp đôi hàng mi, nước mắt lăn dài. Cô nhìn không được, cầu xin tha thứ, “Hu hu... Nhẹ một chút... Đau quá... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn...”

Thân dưới giống như bị một nhát kiếm bổ ra, cô đau tới mức đỏ mồ hôi. Làn da thấm đẫm từng giọt mồ hôi lạnh, không còn một chút sức lực nào nữa, hai tay cô bị trói chặt, chỉ đành bám lấy ghế sofa, cả người cố gắng bò về phía trước, nóng lòng muốn thoát khỏi hung khí khủng bố của người đàn ông này.

“Dừng... dừng mà... Hứa Nghiễn...”

Nhưng cho dù cô chuẩn bị thế nào, xoay người ra sao, gậy thịt của anh vẫn cứ chậm chậm xông vào cửa huyết non mịn. Cuối cùng, ngực cô ghi chặt vào sau tấm đệm sofa, tiến không thể tiến, ngay sau đó, gậy thịt chọc sâu vào bên trong hoa huyết non mềm, mịn màng.

Cô cắn môi, khóc nức nở, tóc bị ẩm ướt bởi mồ hôi, ướt nhẹp, bết vào trán, gò má, cổ, phía sau lưng.

Hứa Nghiễn vỗ cái mông nhỏ của cô, “Chưa có đi vào hoàn toàn đâu.”

Lúc này, anh lại không chậm chậm, ngược lại còn đâm mạnh vào một phát, đỉnh đầu gậy thịt mở được miệng của hoa huyết chặt hẹp, tiến vào chỗ sâu nhất trong tử cung.

“A... Đau quá... Hu hu...” Mạnh Khinh Khinh rớt cuộc khóc òa, “Oa... Hu hu hu... Hứa Nghiễn... Tôi... Tôi muốn tố cáo anh cưỡng hiếp tôi... Tố cáo anh cưỡng hiếp tôi... Hu hu...”

“A!” Hứa Nghiễn nghiêng người về phía trước, vùng ngực cứng rắn đè lên sống lưng mềm mại của cô, hai tay anh chống đỡ trên đệm ghế, đồng thời, gậy thịt chậm chậm rời khỏi mật huyết. Cho đến khi chỉ còn lại một chút là rút ra, anh lại dùng lực đâm mạnh vào lần nữa. Thân thể mềm mại của Mạnh Khinh Khinh vọt tới ghế sofa thật nhanh, bầu ngực bị ép tới mức muốn bẹp.

“Hu hu... Đau quá... Mau dừng lại... Dừng lại... Hứa Nghiễn... Hu hu... Đồ khốn kiếp... Tôi muốn tố cáo anh...”

Gậy thịt hết rút ra lại cắm vào, rút ra lại cắm vào, Hứa Nghiễn dần thích ứng được tư vị tuy hẹp nhưng lại khiến người khác mất hồn, tốc độ của anh cũng trở nên nhanh hơn, hết như gió táp mưa sa, tùy ý tàn phá đóa hoa nhỏ.

“Hu hu... Hứa Nghiễn...” Mạnh Khinh Khinh mạnh mẽ xoay cổ lại, đôi mắt đẫm nước nhìn người đàn ông đang mãi mê rong ruổi, “Hứa Nghiễn... Nhẹ một chút... Chậm lại... Tôi van xin anh... Đau quá...”

Động tác của anh trở nên thông thả lạ thường, mái đầu hạ hạ thấp xuống, nhìn khuôn mặt đáng thương tội nghiệp của cô, đôi mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo. Ngay sau đó, anh ngậm chặt lấy môi cô, dùng lực thật mạnh mà đưa lưỡi vào, động tác dưới thân cũng càng thêm mạnh.

Hàm răng khép chặt bị cạy mở, đầu lưỡi thô bạo của người đàn ông tràn vào khoang miệng, càn quét khắp nơi, cái lưỡi thom tho của cô cũng chạy không thoát khỏi vận mệnh đầy dục.

Hu hu, đầu lưỡi bị hút tới mức run lên, tiểu huyết bị đâm tới mức đau nhức, thân thể mềm mại tựa như đóa hoa lung lay trong bão táp. Mạnh Khinh Khinh cảm thấy bản thân mình sắp chết vì sự phóng đảng của Hứa Nghiễn.

Hứa Nghiễn càng lúc càng mạnh hơn. Đào phá hơn mười lần, tiểu huyết cứng rắn đã dần mềm lại, rỉ ra dịch ẩm ướt, khiến gậy thịt ướt sũng cả đi.

Gậy thịt không ngừng ra vào liên tục, gạt bỏ tầng tầng lớp lớp thịt, chen vào hoa tâm, xâm nhập đến tử cung thần bí. Hứa Nghiễn không biết phải hình dung khoái cảm này ra sao, chỉ có thể nói hoa huyết nhỏ của cô nhỏ giống như động tiêu hồn, khiến tinh thần anh đều bị hấp dẫn, hoàn toàn không khống chế nổi bản thân, trong lòng anh chỉ nghĩ đến việc xoay chuyển, đâm nát tiểu huyết này.

Chương 5: Chương 6. Sau này có nghe lời tôi không?

Khuôn mặt trầm tĩnh của Hứa Nghiễn lộ vẻ kích động, đáy mắt tựa như có sóng trào, mưa rền gió dữ, thân thể cường tráng cứ bức bách người dưới thân, khiến Mạnh Khinh Khinh ngoại trừ dang rộng hai chân để mở hoa huyết, tiếp nhận gậy thịt của anh thì không còn cách nào khác.

Anh cúi đầu, cắn lấy quả hồng anh trên đỉnh núi tuyết, răng nanh càn nhệ lên làn da mềm mại. Hứa Nghiễn coi thường sự yếu ớt của Mạnh Khinh Khinh, bởi vì anh cắn nhẹ một cái mà cô cũng ứa nước mắt. Đôi tay cô không còn sức lực, chỉ biết bám víu vào mái đầu anh, không ngừng khóc nức nở, cầu xin tha thứ, “Nhẹ một chút... Nhẹ một chút... Hứa Nghiễn... Đau... Hu hu...”

“Tôi muốn tổ cáo anh... tổ cáo anh... muốn... bắt anh... ngồi tù... ngồi... tới chết... Hu hu...”

Lời nói uy hiếp của cô chẳng hề có tác dụng, ngược lại còn đòi lấy hành động điên cuồng của Hứa Nghiễn. Gậy thịt của anh liên tục chống đỡ trong hoa huyết chật hẹp, khiến bụng cô không ngừng nâng lên hạ xuống, bầu ngực mềm mại nằm trong tay anh, để mặc anh ra sức xoa nắn. Trước đợt tiến công mạnh mẽ như vậy, Mạnh Khinh Khinh rút cuộc mất đi năng lực mở miệng, mái đầu ngoan ngoãn tựa vào ghế sofa, cúi xuống thở gấp, nước mắt trong suốt liên tục trào ra, thấm ướt cả một mảng tóc.

Ngón tay thon dài của Hứa Nghiễn nâng cằm cô lên, buộc cô phải mở mắt nhìn. Trong ánh sáng lạnh lùng trong mắt anh, cô bắt gặp sự hãi, co rụt cả người lại.

“Tổ cáo tôi? Ngồi tù cho tới chết? Ái chà, vậy thì tôi sẽ cưỡng gian cô tới chết trước.”

Gậy thịt đâm mạnh vào một cái, mắc kẹt ngay trước tử cung, chọn một chỗ non mềm, chà đạp ngay chỗ mà cơ thể mềm mại của cô hoàn toàn không chịu nổi. Tiểu huyết liên tục co rút, định giữ chặt lấy gậy thịt của anh, không để anh tiến thêm vào. Sao mà được chứ? Sao mà được? Gậy thịt giống như một cây sắt nóng bỏng, đánh phá tầng tầng lớp lớp thịt thà bao quanh để xuyên vào bên trong, vừa nặng lại vừa sâu.

Bóp bóp bóp bóp...

Hoa huyết mềm mại bị gậy thịt cứng rắn làm cho đỏ bừng, ngay cả gậy thịt cũng sưng lên. Khoái cảm dần dần bớt đi, Mạnh Khinh Khinh cảm nhận rõ nỗi đau sâu sắc, “Hu hu...” Cô khóc nức nở, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ bị cưỡng gian tới chết. Cô vươn tay, dùng sức kéo tóc của Hứa Nghiễn, “Anh... tránh ra... tránh ra... Tôi không cần!...”

Hứa Nghiễn bắt lấy tay cô, đẩy mạnh xuống dưới, vẻ mặt lạnh lẽo, “Muốn tôi cưỡng gian cô tới chết phải không? Được, tôi cho cô hài lòng.”

Lúc này, Mạnh Khinh Khinh mới ý thức được họa lớn mình gây ra, cô cực kỳ sợ tiết mục kế tiếp của Hứa Nghiễn, nước mắt giàn dụa, “Tôi... Tôi sai rồi... Tôi sai rồi... Hứa Nghiễn... anh tha cho tôi đi... Van xin anh... Tôi sai rồi... Tha cho tôi đi... Hu hu...”

Khóe miệng kẻ sát vào mặt, hơi thở triền miên gần như gang tấc, “Còn muốn tổ cáo tôi không?”

“Không tổ cáo... Không tổ cáo... .”

“Sau này có nghe theo tôi không?”

“Hu hu...” Cô gật đầu, “Nghe... Sau này tùy ý anh hết...”

Hôn lên đôi môi cô, thân dưới của Hứa Nghiễn cũng nhẹ nhàng hơn một chút, gậy thịt đi ra lại đi vào, nghiền nát hoa huyết, dần dần khơi gợi khoái cảm của cô một lần nữa. Sự thống khổ, nức nở đã trở thành âm thanh nũng nịu. Đôi tay trắng ôm lấy cổ anh, hai người kích tình trong hân hoan, đồng thời lên đỉnh.

“Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn... Đừng bắn vào trong... Sẽ mang thai mất...”

Thế nhưng, anh lại càng khiến gậy thịt xâm nhập vào sâu hơn, chạm vào thành tử cung, tinh lực tồn trữ 28 năm qua rót dần vào đó. Chất dịch quá nhiều, khiến Mạnh Khinh Khinh cực kỳ khó chịu, cô cảm thấy thân dưới muốn nứt ra rồi. Thấy bụng cứ phập phồng, cô sợ hãi tới độ, nhưng không dám lên tiếng than thở, lo sợ lại chọc giận Hứa Nghiễn.

“Kẹp chặt vào, không được để chảy ra, chảy ra một giọt, tôi sẽ đổ thêm lần nữa.” Hứa Nghiễn rút gậy thịt ra, đưa tay nhìn đồng hồ, lúc này đã 7 giờ 30 phút, “Đừng có lộn xộn, đợi tôi thu dọn xong sẽ giúp cô mặc quần áo.”

“Dạ.” Mạnh Khinh Khinh cố gắng ép chặt tiểu huyết, không để chất dịch bên trong chảy ra.

Chương 6: Chương 7: Cô muốn tôi bắn thêm mấy lần nữa?

Mắt thấy Hứa Nghiễn bước vào phòng tắm, hàng mi cong như cánh bướm chớp động mấy lần, con ngươi đảo qua đảo lại, lại nghĩ thêm, cuối cùng vẫn xé cái váy vốn nát vụn làm đốm lót dưới thân, thả lỏng cửa huyết, chất lỏng trắng tuôn ào ào, song cô cũng không dám tiết toàn bộ, chờ cảm giác như muốn nứt ra vì căng tràn tiêu tan, cô liền rụt bụng, khóa chất lỏng còn thừa trong tử cung lại.

Không chớp mắt ném cái váy đã ướt nhẹp vào một góc khuất, vừa mới ra vẻ như chưa có gì xảy ra, ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng tắm khắc hoa được làm từ thủy tinh, đã thấy Hứa Nghiễn mặt không cảm xúc nhìn cô.

“A!” Mạnh Khinh Khinh hoảng sợ đến mức hô thành tiếng, anh ta... sao anh ta nhanh như thế? “Anh... Anh tắm xong rồi hả?”

Anh không đáp lại, chỉ bước từng bước về phía cô.

Ánh mắt cô trốn tránh, cơ thể không tự giác co lại vì sợ hãi, ngón tay núm chặt lớp vỏ sofa, đôi mắt đen có hồn chớp chớp nhưng vẫn không nhìn thẳng mặt anh, giọng nói du dương đến lạ: “Hứa... Hứa Nghiễn...”

“Muốn tôi bắn cô mấy lần?” Anh vừa giữ chặt cánh tay cô vừa nói.

Mạnh Khinh Khinh gục trong lòng anh, run rẩy, “Hứa Nghiễn... Tôi không muốn...”

Giọng điệu anh bình tĩnh mà cố chấp, “Nói, muốn tôi bắn cô mấy lần?”

Mạnh Khinh Khinh biết chạy không thoát, bèn kéo vạt áo sơ mi của anh, nũng nịu nói, “Một lần.”

Hứa Nghiễn bế bổng cô lên, đặt lên bàn làm việc, kéo hai chân cô quần lên eo mình, chen gậy thịt cứng rắn vào huyết mật ứ máu sưng đỏ.

Huyết hoa nhỏ được khai phá lâu như thế vẫn còn chặt chẽ khít khao, thịt mềm gầy bao trùm gậy thịt, dừng đạo ẩm nóng mứt vào giống như cái miệng nhỏ xinh. Hứa Nghiễn khó nén gầm lên một tiếng, hầu kết chuyển động, nuốt nước miếng xuống, anh vận lực rút ra một đoạn gậy thịt rồi nhanh chóng thúc vào.

“A!! Đau quá!!” Tay nhỏ bé cào xé áo sơ mi nhàu nát, cô cắn môi thật mạnh.

Hứa Nghiễn khẽ hôn lên đuôi lông mày của cô, đôi môi hơi ẩm ướt có tính trấn an tương đối lớn, dưới thân vẫn ra vào cuồn cuộn như trước, nhưng lại mang theo một chút dịu dàng, an ủi cô trong sự gầy vò của ham muốn, khiến cô cảm thấy không quá khó để tiếp nhận như lúc mới bắt đầu.

Gậy thịt to khỏe ẩm ướt ra vào liên tục trong huyết hoa nhỏ, bầu không khí dấm trong kích tình, Hứa Nghiễn kích động đến tột bậc, mỗi lần thẳng lưng, anh đều hít thở nặng nề hơn một phần, nhiệt độ cũng theo đó mà tăng lên, trán cũng lâm lâm mồ hôi, trượt xuống má rồi tụ hội ở cằm, “tí tách” dừng trên bầu vú trắng như tuyết của cô.

Ánh mắt động tình dõi theo tiếng nước rơi, da thịt trắng nõn như ngọc lâm nổi bật hạt thù du màu hồng phấn, Hứa Nghiễn khép mắt lại, khi mở ra lại mang vẻ thèm khát như sói đói, há miệng, ngậm chặt thịt nhũ, dưới thân kết hợp đánh phá hoa tâm, xâm nhập tử cung, cũng quên bồng đi thể nào là dịu dàng.

Vẫn phòng trống trải lại vang lên tiếng phụ nữ cầu xin tha thứ, khi có khi không, lúc to lúc nhỏ.

Nắng chiều rạng rỡ dần dần ảm đạm, hoàng hôn hắt lên gương mặt xinh đẹp như hoa hồng của Mạnh Khinh Khinh, phác họa đường cong sắc sảo, lung linh.

Trán Hứa Nghiễn chạm vào trán cô, gậy thịt lớn ra vào mãnh liệt, huyết thịt co rút hết sức do quá nhiều lần cao trào, miệng huyết cắn hút, khiến cho mỗi lần thúc vào càng ma sát mạnh hơn, sung sướng anh cảm nhận được cũng tăng gấp bội.

Huyết hoa quyết rũ tuyệt đẹp như thế, Hứa Nghiễn hận không thể ở trong đó cả đời, vĩnh viễn không rút ra, nhưng cô gái nhỏ yếu ớt lại ghé đầu vào vai anh, nỉ non “Chịu không nổi.”

Anh không nhẫn nại nữa, dùng sức thúc vào mấy chục cái, cuối cùng rút tinh dịch nóng bỏng vào tử cung hẹp nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 8. Phía dưới còn chưa khỏe sao?

Hứa Nghiễn sửa sang lại quần áo trên người cho chỉnh tề, dùng sức để vuốt phẳng hết các nếp nhăn trên vạt áo, cài nút lại. Nhờ ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ sát đất, anh sờ cái bụng đang phập phồng của cô. Ánh trăng tô điểm khuôn mặt của anh, khiến nó tăng thêm vài phần trong veo nhưng lạnh lùng.

“Khó chịu?”

Mạnh Khinh Khinh gật đầu nhẹ nhàng, “Khó... khó chịu.”

Ngón tay vừa dài vừa thô thăm dò và cửa huyết khép kín chặt chẽ, đầu ngón tay mở miệng từ cung ra, chất dịch cũng theo đó mà tuôn trào, thấm đẫm cả ngón.

“Khá hơn chút nào không?”

“Ừm.” Mạnh Khinh Khinh nghe thấy tiếng nói bình thản của anh, đáy lòng tựa như có gì đó trỗi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng.

Hứa Nghiễn rút ngón tay ra, dùng khăn để lau đi chất dịch ở thân dưới của cô, khoác áo sơ mi của mình cho cô, sau đó còn giúp cô mặc áo vest. Bàn tay mát lạnh của anh sờ lên khuôn mặt Mạnh Khinh Khinh, ngón tay lồng vào tóc để giúp cô buộc gọn nó lên, vén hộ cô vài sợi tóc lòa xòa bên má ra sau tai.

“Đi thôi, tôi đưa cô về nhà.”

Mạnh Khinh Khinh vòng tay qua cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào ngực anh. Nhịp tim của anh bình tĩnh, có quy luật, nhưng trái tim cô sớm đã muốn nhảy ra ngoài cổ họng, kích động tới mức không biết phải làm thế nào.

Hứa Nghiễn để cô ngồi sau xe, bản thân mình thì chuyển tới ghế lái, dứt chìa khóa vào, khởi động, dùng sức đạp chân ga. Chiếc xe hơi màu đen bắt đầu chạy lưu loát, rẽ qua một khúc ngoặt cong cong đẹp mắt.

Bên trong xe, ánh đèn mờ mịt. Thông qua kính chiếu hậu, Mạnh Khinh Khinh có thể nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh, lạnh lùng xen lẫn âm u của Hứa Nghiễn. Cô không muốn rời mắt khỏi anh, nhưng trận mây mưa vừa rồi đã tốn không ít sức lực, mí mắt cô càng lúc càng nặng, đôi mắt khép chậm chậm cho đến khi chỉ còn một khe hở nhỏ, ngăn cách ánh sáng chiếu vào.

Hứa Nghiễn dừng xe trước cửa chung cư cô ở. Mở cửa xe ra, anh phát hiện cô ngủ ngon lành, nhịp thở hơi nặng nề, cổ áo sơ mi mở rộng, để lộ nhiều dấu vết đỏ bầm. Ánh mắt anh lại nhìn xuống, đôi chân lộ ra ngoài của cô vừa tròn vừa trắng, vừa thẳng vừa đẹp, cả người cô là một đường cong hoàn mỹ. Gót sen trắng như tuyết, đầu ngón chân tựa những viên ngọc, sạch sẽ không tỳ vết, móng tay màu hồng phấn càng trông có vẻ đáng yêu hơn hẳn.

Hơi thở của Hứa Nghiễn trở nên dồn dập hơn so với cô mất rồi.

Đợi đến khi anh phản ứng kịp, tay anh đã nắm lấy bàn chân nhỏ của cô mà bóp nhẹ, gây thịt trong quần cương cao lên, vừa tê vừa đau.

Chân nhỏ là nơi mẫn cảm biết nhường nào, nhất là ở chỗ bàn chân. Mạnh Khinh Khinh thấy người không khỏe, cô định rút chân về nhưng không được. Buồn ngủ quá, cô chỉ có thể phiền chán mà đạp chân mấy cái, đạp vài cái chẳng khiến chuyện gì xảy ra đâu, ít nhất đừng để cô phải mở mắt là được.

Đúng lúc ấy, đôi con ngươi như sói như hổ, ánh lên màu đỏ tươi vừa kịp rơi vào tầm mắt cô.

Nắng hè chói chang, ánh mặt trời như muốn thiêu đốt vạn vật. Trong văn phòng Tổng giám đốc của công ty Văn Đình, mây điều hòa lại chạy vù vù, tỏa ra không khí mát lạnh.

Nơi phòng nghỉ chật hẹp, Mạnh Khinh Khinh mặt đỏ ửng, ngồi trên đùi Hứa Nghiễn, ôm lấy cổ anh, bốn chiếc nút trên áo sơ mi cô sớm đã rơi đầy mặt đất, dây áo ngực bị mở ra. Nút cài màu đen bung ra, động tác của người nào đó không thể ngừng được ngay trước ngực cô.

Cô cau mày, vừa cúi đầu liền nhìn thấy bầu ngực trắng mềm đã in đầy dấu vết màu hồng, màu tím, dấu răng đủ cả, thoạt nhìn còn lớn hơn so với bình thường.

Thảo nào cô cứ cảm thấy bầu ngực nặng nề, vừa đau vừa tê tái, hóa ra là bị “người ta” mút tới mức sưng lên, ngay cả nhũ hoa cũng giống như to nhỏ bất thường, bị “ai đó” cắn tới mức mất đi tri giác.

Nhưng cho dù đáng thương như vậy, Hứa Nghiễn cũng không buông tha cho bầu ngực đẹp đẽ này. Miệng anh ngậm chặt nhũ hoa, đầu ngón tay cứ liên tục nắm chặt, vuốt ve hai ngọn đồi trắng mềm của cô.

Rốt cuộc vẫn là yếu ớt, Mạnh Khinh Khinh nhịn không được, lên tiếng xin tha, “Hứa Nghiễn... Anh dừng tay... Em đau quá... Đừng chơi nữa được không?”

Bầu ngực vừa thơm vừa mềm như vậy, lại rất linh động, giống hệt như thạch trái cây biết co biết giãn, bảo anh ngậm cả đời anh cũng chịu, sao có thể dừng lại được? Nhưng mà ngậm một hồi, thân dưới cũng anh lại cương lên, dục vọng nóng rực không thể bỏ qua, anh cắn nhũ hoa của cô, “Nửa tháng

rồi, phía dưới còn chưa khô sao?”

Mạnh Khinh Khinh không hề do dự, đáp lại, “Không có, vẫn còn đau lắm.”

Đêm đó, Hứa Nghiễn chẳng thèm để ý, cho dù ở cửa chung cư có biết bao nhiêu người qua lại, anh vẫn cứ cứng rắn mà ấn cô vào trong xe, mây mưa hơn một giờ, không kiêng nể gì, tiến vào rồi lại đi ra không biết bao nhiêu lần. Ngoại trừ đau, cô không còn cảm giác được gì nữa.

Sau khi anh về rồi, lúc vệ sinh thân thể, Mạnh Khinh Khinh mới phát hiện cửa huyết của mình bị rách một ít, da bên trong bị xướt, rướm máu ra ngoài. Cô ngưng ngưng tới mức không dám đi mua thuốc trị thương, mãi đến khi đau quá, cô mới mặt dày đi bệnh viện. May mà cô còn trẻ, bôi thuốc ba bốn ngày liền hồi phục.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới sự nhẫn tâm của Hứa Nghiễn khi anh “làm” cô đau đớn, trong lòng cô liền sợ hãi. Trải qua việc vừa rồi, trong lòng đã có nỗi sợ, cô không dám dễ dàng nhận lời mây mưa với anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 9. Em dám gạt anh?

Hứa Nghiễn lưu luyến, ngâm chặt bầu ngực căng đầy, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Mạnh Khinh Khinh. Cô gái nhỏ yếu ớt đang nhăn mày, đôi mắt sáng long lanh như nước, cánh môi tựa một đóa hoa đào nở rộ rực rỡ. Bàn tay anh đặt lên gáy cô, chiếm lấy đôi môi anh đào của cô, liếm láp cánh môi mềm mại, mút chặt miệng cô đến khi nó vừa tê vừa ngứa, anh mới hài lòng mà buông ra.

Khuôn mặt Hứa Nghiễn rất trầm tĩnh, tựa như không màng đến khói lửa trần thế. Chiếc áo sơ mi màu tuyết trắng của Mạnh Khinh Khinh được ủi phẳng phiu, chỉ có nút trên cổ vẫn còn gài chặt, tựa như một đóa hoa cách xa tầm với, không thể ngắt được. Ánh mắt của người đàn ông bên cạnh cô tuy âm trầm nhưng bên trong lại chứa đầy dục vọng ẩn sâu lẫn khát vọng cầu hoan, hình thành xung đột mãnh liệt.

Hứa Nghiễn khàn giọng, hà hơi vào tai cô, “Để anh nhìn xem chỗ đó sao rồi, được không?”

Đột nhiên bị anh yêu cầu như vậy, Mạnh Khinh Khinh nhanh chóng trốn tránh, “Có gì đẹp đâu, nhìn cũng không hay.”

Hứa Nghiễn nhìn rõ cảm xúc của cô, lập tức nghi ngờ. Anh cúi xuống, đột ngột ôm lấy cô, đặt lên trên tấm đệm. Không kịp để cô phản ứng, anh đã nằm đè lên người cô, thân thể kẹp vào giữa hai chân cô, xóc chiếc váy ngắn của cô lên.

“Hứa Nghiễn... Đừng nhìn... Còn chưa được đâu... Đau lắm...” Mạnh Khinh Khinh gấp đến mức đập mạnh vào không trung, da thịt trắng nõn thấm đẫm một lớp mồ hôi.

Chiếc quần chip màu vàng nhạt bị cởi ra. Mạnh Khinh Khinh cảm thấy ánh mắt của Hứa Nghiễn đang nhìn chăm chăm vào hoa huyết của mình. Ánh mắt anh nhìn không ra cảm xúc. Cô cắn môi, có hơi sợ hãi.

Hồi lâu sau, cô mới nghe được tiếng cười nhạo của đối phương, “Em dám gạt anh?”

Ngón tay dài của anh đút vào khe hở để chống đỡ, nào ngờ lại khiến chất dịch ẩm ướt tiết ra. Anh kéo khóa quần, phóng thích dục vọng đã kiềm nén khá lâu của mình, gậy thịt đâm vào cửa huyết, “Nói dối phải không? Anh sẽ khiến em chết vì tội nói dối.”

Đôi mắt đen láy của Mạnh Khinh Khinh sợ hãi, nhìn chăm chăm vào gậy thịt khủng bố, dử tợn đang từng bước xâm nhập vào hoa huyết của mình.

Chất dịch bên trong không nhiều lắm, huyết nhỏ cũng chẳng thả lỏng, vật thô kia chống đỡ cửa huyết, khuếch trương sức mạnh cường bạo. Mạnh Khinh Khinh đau tới mức mồ hôi chảy ròng ròng, miệng không phát ra hơi nổi. Đợi đến khi gậy thịt đã vào hoàn toàn, cả người cô đã ướt đầm mồ hôi, ướt đến mức ngưng ngừng, ánh mắt dại cả ra, không còn chút thần thái.

Đau quá! Rất đau! Cô không muốn làm nữa! Làm ơn dừng mà! “Hứa ... Hứa Nghiễn... Em đau lắm... Anh đâm chết em...”

Hứa Nghiễn rút gậy thịt ra, sau đó lại hùng hổ xông vào, “Anh vốn muốn đâm chết em mà, dám gạt anh hả?”

“Nhẹ một chút... Nhẹ một chút được không... Em thật sự... Đau quá...”

Hứa Nghiễn dừng động tác, ngón tay mon men trón cánh môi trắng bệch của cô. Anh lau nước mắt cho cô. Biết mình quá đáng, anh chỉ còn biết hôn lên mí mắt của Mạnh Khinh Khinh, “Anh xin lỗi.”

Sự dịu dàng xen lẫn ác liệt này tựa như một liều thuốc mê, khiến cho tất cả đau đớn trong cô tan biến đi trong khoảnh khắc. Mạnh Khinh Khinh kinh ngạc, “Hứa... Hứa Nghiễn...”

“Thả lỏng một chút, em sẽ thoải mái hơn.” Anh bắt lấy vai cô, thân dưới động đẩy rất nhẹ, gây thịt nóng hổi vẫn cứ tiến vào nơi chật hẹp, ma sát vào lớp thịt mẫn cảm, khiến cô sung sướng cực kỳ. Đương nhiên, tầng tầng lớp lớp thịt mềm ở cửa huyết cấp chặt vào vật ấy, tử cung hút chặt, bao vậy. Mất hồn như vậy, giống như được rót cho một ly rượu với nồng độ cực cao, anh càng lúc càng say sưa, ý loạn tình mê.

Trong lúc kích tình, không biết từ lúc nào, anh đã cởi bỏ áo sơ mi, bộ ngực rắn chắc, trần trụi va chạm với bầu ngực cao ngất, mềm mại của cô, không hề có khoảng cách. Đôi chân trắng mịn quắp lấy eo anh, lay động kịch liệt. Anh mơ hồ nhìn thấy trên móng tay cô có nhiều chỗ màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 10. Từ lúc tới chỗ làm cho đến khi tan sở, nơi ấy của anh chưa từng mềm xuống một lần

Nước trong cửa huyết trào ra, nhưng nơi ấy vẫn không ngừng siết chặt, từng lớp thịt tựa như tơ mạng quấn lấy gây thịt, vừa quấn chặt vừa khiến nó lòi hết cả gân xanh. Tử cung tham ăn không hết, mút chặt lấy chiếc gây. Anh rút một nửa ra, thất lưng khẽ hạ xuống, sau đó lại xuyên thẳng vào tử cung.

Thật thoải mái! Thật sướng khoái!

Hơi thở của Hứa Nghiễn mỗi lúc một dồn dập, yết hầu tựa như có hạt châu lăn lên lăn xuống, thân thể cường tráng của anh căng quá đỗi, da dẻ thấm đẫm mồ hôi.

“Vù vù - - “

“Vù vù - - “

Anh nắm chặt lấy bả vai non mềm của Mạnh Khinh Khinh, việc dùng sức quá nhiều đã khiến đốt ngón tay anh gồ lên, da thịt căng tới mức không còn giọt máu. Thân dưới bị đâm khá mạnh, bầu ngực đầy đặn của Mạnh Khinh Khinh khẽ lay động, hấp dẫn mê hoặc người khác, đầu nhũ hoa màu hồng phấn run nhẹ, hoạt bát đáng yêu. Hứa Nghiễn ác độc, dùng lồng ngực rắn chắc của mình đè đè lên nó.

Nặng quá ~ Ngực bị ép gần như xẹp, thở không nổi nữa, “Đừng... đừng đè em... Khó chịu quá... A...”

Gây thịt đâm càng sâu càng tiếp xúc với nơi riêng tư nhiều hơn. Nó hoàn toàn tiến vào, chấn hết các lối đi, dùng đầu để cọ xát với thành tử cung.

Mạnh Khinh Khinh dùng tay đẩy ngực Hứa Nghiễn, “Quá sâu rồi... Em chịu không nổi nữa... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn...”

Dường như Hứa Nghiễn không muốn nghe theo cô, cô nói sâu quá, chịu không nổi, anh cố tình luồn hai tay ra sau eo cô, dùng sức để nâng nửa người trên của cô lên. Đây mới gọi là hoàn toàn chặt chẽ, gây thịt đâm sâu thêm một đoạn, bụng cô nổi lên một vòng.

“A... Không được... Quá sâu rồi...” Cô có cảm giác như cả người mình bị nâng lên tới đỉnh, huyết nhỏ bị vật lạ nhét kín, không còn một khe hở.

“Không được... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn... Anh... Anh không thể khi dễ em như vậy...”

Sắc mặt Hứa Nghiễn âm trầm như một mặt nước lặng yên, hơi thở của anh trở nên hỗn hển, nghe rất nặng nề. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, động tác của phần thân dưới thất lưng đột nhiên nhanh hơn. Gây thịt xuyên qua từng lớp thịt vây kín trùng trùng điệp điệp để đi vào, trông rất nhẫn tâm, giống như thật sự muốn phá hư người cô.

Ánh mắt Mạnh Khinh Khinh để lộ một tia sợ hãi, nước mắt vòng quanh. Cô dùng cánh tay nhỏ bé đâm thùm thụp vào ngực anh, vịn vào thân thể mềm mại của anh, hai chân bắt đầu đập lung tung, “Em... em không cần... Sẽ bị hư mất... Đừng... Đừng... Hu hu... Huyết nhỏ của em bị hư mất...”

Thân thể mềm mại dưới thân Hứa Nghiễn không còn sức để vịn vịn. Tóc tai Mạnh Khinh Khinh rối bời hết cả, da thịt trắng như tuyết đầy những vết hồng vết đỏ loang lổ, đáng vẻ chịu đủ mọi sự chà đạp, thậm chí cô còn dùng đôi mắt rung rung tuyệt đẹp để nhìn anh.

Hứa Nghiễn gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy eo cô chặt hơn, kế tiếp là một trận bão xông vào bước ra.

“A... Hứa Nghiễn... Tha cho em đi... Em chịu không nổi...”

Hứa Nghiễn chưa bao giờ biết trong máu của mình lại có gen điên cuồng như vậy, anh nhìn không được trước việc kích tình cô gái nhỏ này. Cô khóc càng thảm, càng lớn, anh càng hưng phấn, càng muốn tiến vào với vẻ hung hãn hơn hẳn.

“Tha cho em... Thật sự đừng mà... Hư mất...”

Thân thể mềm mại gãy dựa càng khiến gây thịt đâm vào hoa huyết nhanh hơn, từng lớp thịt bên trong như những đợt sóng cuộn, cuốn lấy cuốn để liên

hồi. Hai cánh tay mềm yếu của Mạnh Khinh Khinh không dùng đánh vào lồng ngực Hứa Nghiễn. Thế nhưng, chẳng những anh không đau mà ngược lại còn ngứa ngáy, đôi mắt đen như mực hẳn rõ những tia máu hưng phấn.

“Giết chết em” Giọng nói khàn khàn cất lên, động tác của anh càng điên cuồng.

Anh sớm đã muốn “làm” cô từ lâu rồi. Đi làm mà ăn mặc lẫn trang điểm xinh đẹp như vậy, áo trễ ngực, quần soóc ngắn, hai bầu ngực trắng nõn, đôi chân dài tron lóng, cả ngày cứ đi qua đi lại trước mắt, hỏi người đàn ông nào chịu cho được? Từ khi tới chỗ làm cho đến khi tan sở, nơi ấy của anh chưa từng mềm xuống một lần, có lúc còn sưng rất lợi hại, ngay cả cửa văn phòng anh cũng không dám bước ra.

Nhưng những ngày tháng nhằn nại kia đều đã qua rồi.

Bây giờ, cô nằm ở dưới thân thể anh, anh muốn xông vào thể nào thì tùy, muốn lẫn lộn kiểu gì cũng chẳng sao.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 11. Hứa Nghiễn quả thực cố ý

Mạnh Khinh Khinh đang ở thể mâu thuẫn với vật thô to trong cơ thể mình. Khuôn mặt gọi tình của Hứa Nghiễn và hơi thở trầm thấp, hỗn hển của anh tựa như quần lấy cô, quynh rũ cô cùng anh trầm luân. Tiểu huyết bị vật thô to xâm chiếm, thân thể anh va vào rất mạnh, tưởng như nơi ấy của cô sắp vỡ vụn rồi, khiến cô cảm thấy khủng hoảng vô cùng. Trong tình thế giằng dụa, lôi kéo như thế này, cô không biết phải làm sao cả, chỉ có thể nức nở không ngừng.

Nước mắt vòng quanh mi, mờ hết cả đôi mắt. Cánh tay mềm yếu của cô chắn ngang trước mặt anh để giảm bớt sự va chạm kịch liệt của người đàn ông, “Không... Đừng đập mạnh vào em...”

Hứa Nghiễn quả thật là đang cố ý.

Anh cố ý để lồng ngực rắn chắc va chạm vào cô, mon trón lớp da thịt mềm mại của cô. Động chạm vào người cô, anh thoải mái không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng qua bao lâu sau, cô kiên trì không nổi nữa. Lồng bàn tay cô vỗ vào người anh tới mức đỏ bừng, hai tay run rẩy, rốt cuộc cũng phải thu tay về. Thế nhưng, khi cô vừa thu tay lại, lồng ngực cường tráng kia lại “bộp bộp bộp” lên ngực cô, khiến nó sưng hết cả lên. Dấu vết trái dài trên bầu sữa đã chứng tỏ sự chịu đựng của cô khi bị anh khi dễ, hóa ra sức mạnh của anh lớn tới mức như vậy.

Mạnh Khinh Khinh bất lực, chỉ biết lắc đầu, tóc đen rối bời, xõa ra trên giường. Tiếng khóc của cô càng lúc càng lớn, miệng kêu lên, “Hu hu... Đừng... Tha cho em đi... Hứa Nghiễn... Tha cho em đi... Đừng làm vậy mà...”

Hứa Nghiễn đang hưng phấn, giống như muốn đòi mạng. Mạnh Khinh Khinh nức nở, cả bụng chấn động, tiểu huyết giữa hai chân cũng bắt đầu run rẩy, lớp thịt lẫn chất dịch tựa sóng triều bắt đầu sôi sục, tựa như có ngàn vạn bàn tay nhỏ mắt xa cho gầy thịt. Cửa huyết âm ướt co rút liên tục, ăn gầy thịt từng chút một. Lúc gầy thịt rời khỏi, có thể thấy rõ những gân máu nổi rõ trên đó. Hứa Nghiễn hạ thất lưng xuống, cẩn thận xâm nhập vào con đường giữa các lớp thịt.

“Á!!!” Lần này anh đâm quá mạnh, gân xanh ma sát vào bên trong dẫn đến sự mất cảm khác thường. Mạnh Khinh Khinh vừa khóc vừa rên rỉ.

Tiếng khóc của cô vừa thỏn thức vừa nũng nịu, trong con hoan ái lại càng giống một chú mèo con xinh đẹp. Hứa Nghiễn cảm thấy tê rần cả lưng, cảm giác ấy nhanh chóng biến mất, ngay cả đầu ngón tay của anh cũng run rẩy. Cô hấp dẫn anh như vậy, anh lại thấy thú vị làm sao. Hứa Nghiễn giữ chặt eo của Mạnh Khinh Khinh một lần nữa, đâm vào bên trong từng chút một, động tác vừa khó chịu vừa thâm sâu, đánh phá cửa huyết tới mức khiến cô kêu khóc không ngừng, trông rất đáng thương.

Hu hu! Thật sự quá khó để tiếp nhận, ngay cả cầu xin tha thứ cũng vô dụng, cô sắp bị “làm” tới chết rồi!

Nhìn xuyên qua những giọt nước mắt còn đọng lại quanh mi, che lấp con ngươi như một lớp sương mù, cô nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng, ẩn nhẫn và đôi mắt màu đỏ của Hứa Nghiễn, cảm thấy sợ hãi làm sao. “Oa ~” Tiếng khóc càng lúc càng lớn, nửa người trên của Mạnh Khinh Khinh bị rung lắc đến mức nhào như bùn, nửa người dưới bị người ta giữ chặt trong tay, hoa huyết chỉ có thể để mặc cây gậy thô to kia xuyên vào từng đợt một.

Động tác ở phần thân dưới của Hứa Nghiễn quả thực rất hung ác, gầy thịt thô to không hề lưu tình chút nào, mặc sức chinh phạt hoa huyết nhỏ bé. Bàn tay anh nắm lỏng eo cô, khuôn mặt để lộ nụ cười hiểm thấy, “Khóc thảm như vậy à? Thật sự khó chịu sao?”

Mạnh Khinh Khinh gật đầu, “Khó chịu... Khó chịu...”

“Là sao?” Anh đỡ cô dậy, mặt đối mặt, ngồi sát mép giường. Hai bắp chân cô vòng ra sau eo anh, cửa huyết vẫn bị gầy thịt lấp đầy. Bởi vì đáng ngồi như thế, nơi ấy còn đâm vào rất sâu, vật trắng kiện bị mắc kẹt ở hoa huyết, nhồi vào từ cung mềm mại.

Quá sâu, hình như xuyên tới cả bụng. Mạnh Khinh Khinh nhằn nạy, lo lắng mà nhìn bụng mình. Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, đôi môi run rẩy, “Hứa Nghiễn... Sâu quá, em khó chịu...”

Hứa Nghiễn không nói chuyện, chỉ ôm chặt eo cô, thân dưới khẽ động, gây thịt lại bắt đầu đánh phá ở trong huyết.

Anh cúi đầu, nhìn xuống nơi ấy. Hình ảnh này đúng là mê hoặc lòng người, tiểu huyết xinh đẹp như một bông hồng nở rộ, gây thịt lại giống một chiếc gậy sắt không hiểu phong tình, vô tình tàn phá đóa hoa nhỏ. Cửa huyết và vùng xung quanh bị đánh phá tới mức tiết ra nước, lớp thịt bên trong đè nén, cả người Mạnh Khinh Khinh run rẩy hết cả lên. Hứa Nghiễn có ý xấu, dùng ngón tay véo vào nơi ấy một cái.

Chỉ nghe một tiếng “Á” cất lên, gây thịt thô to nằm trong thân thể mềm mại đang run rẩy, nơi cửa huyết dồi dào lấp ló, dòng nước dịch ẩm áp chảy ra khỏi hoa huyết.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 12. Xâm nhập vào em liên tục như vậy, em sẽ liên tục tới cao trào à?

Sau đợt cao trào, cả người Mạnh Khinh Khinh mềm ra như một vũng nước, nhũn như con chi chi. Cô tựa vào vai Hứa Nghiễn, mái tóc đen phủ xuống sau gáy, bầu ngực đầy đặn không ngừng phập phồng trong lòng anh.

Lúc này là lúc tiểu huyết mẫn cảm nhất, từng lớp thịt đều cảm nhận được từng sợi gân xanh trên gây thịt, gây thịt hưng phấn càng tăng thêm sự khoái cảm.

Cô đã đạt đến cực hạn, động tác của anh khiến cô chịu không nổi nữa, nhưng bàn tay anh lại đột nhiên giữ chặt lấy hông cô, thân hình cô bị nâng về phía trước, gây thịt rút khỏi người cô một ít.

“Á... Không... Đừng... Hứa Nghiễn... Chết em...” Tựa như có một dòng điện với cường độ mạnh được tạo ra do sự ma sát từ bên trong, từng ngón chân trắng nõn của Mạnh Khinh Khinh vội kẹp chặt lại, móng tay cô cào khắp đầu vai anh, “Đừng làm... Để em nghỉ ngơi... đừng...”

Hứa Nghiễn cố ý ép buộc cô, hạ người xuống dần từ thắt lưng cô, một tác tiến một tác, một điểm tiến một điểm, khiến cô cảm nhận được tiểu huyết của mình đang bị gây thịt chống đỡ, thẳng tắp. Cô nhìn rõ cả một quá trình.

Nước mắt rơi tí tách trên vai anh. Cô không cần, cô chỉ lên cao trào được ngần ấy thôi, làm sao có thể chịu đựng thêm được?

“Á!!!”

Hứa Nghiễn đợi gây thịt tiến vào hai phần ba mới đâm mạnh vào, khiến nó mắc kẹt ngoài miệng tử cung, lớp thịt chặt hẹp bắt đầu cắn nuốt lấy nơi ấy của anh. Da đầu anh run lên, cả bụng giống như có lửa thiêu đốt lan tới toàn thân, anh vừa mới đứng vững, hơi thở lại bắt đầu kích động. Đồng thời, thân dưới của anh xông mạnh vào, lần này rốt cuộc cũng thuận lợi uy hiếp tử cung.

Đột nhiên, hoa huyết mềm mại chấn động mãnh liệt, cửa huyết giống như đang tham lam, muốn cắn nuốt gây thịt, lúc này chợt phun ra từng dòng nước dịch.

“Mới đó mà đã mau lên đỉnh rồi à?” Hứa Nghiễn vừa hỏi vừa nghi ngờ.

Mạnh Khinh Khinh thẹn đến mức muốn chui xuống đất. Cầm cô tựa vào xương vai anh, cái mũi đỏ rực nứt nẻ, “Đừng... Đừng động nữa...”

“Xâm nhập vào em liên tục như vậy, em sẽ liên tục tới cao trào à?”

Một câu nói nhẹ hẫng của anh lại khiến cô không tự chủ được mà run lên.

Thân thể tuyết trắng mềm mại bị người đàn ông kia nắm chặt trong tay, cho dù là tứ chi câu cô cũng không gãy dựa được, tiểu huyết cứ lên lên xuống xuống, dần dần nuốt lấy gây thịt to lớn.

Động tác của Hứa Nghiễn cực kỳ cuồng dã. Anh tiến vào từng đợt tàn khốc, thân dưới câu cô không ngừng run rẩy, do đó càng khiến anh tăng thêm khoái cảm, điên cuồng xâm chiếm. Vật thể cứng rắn như sắt kia nở to trong lối vào tiểu huyết, tiểu huyết vừa mỏi vừa đau, nhưng trong cái thống khổ lại cảm nhận được khoái cảm giữa đất trời. Khoái cảm lẫn thống khổ giằng xé Mạnh Khinh Khinh, cô không biết mình nên tiếp nhận hay tránh thoát.

Lên cao trào hai lần, thân thể mềm mại càng mẫn cảm hơn mức bình thường. Chỉ trong vòng 20 phút ngắn ngủi mà cô đã lên cao trào hai lần. Bây giờ, tiểu huyết giống như chưa được mở ra, đóng đóng mở mở, từng lớp thịt chấn động, trạng thái chẳng hề khác lúc lên cao trào.

Nơi ấy mất hồn như vậy, cho dù Hứa Nghiễn nhẫn nại tới đâu cũng không nhịn được. Thắt lưng anh tê dại, trong thân thể giống như có cái gì sắp sửa thoát ra.

Anh đôi tư thế, đè Mạnh Khinh Khinh xuống giường, đẩy đùi cô lên cao, cao tới ngang ngực mới dừng lại, gậy thịt lại dùng góc 90 độ để xâm nhập vào nơi sâu nhất.

Cô gái nhỏ yếu ớt tiếp tục kêu khóc, “Đừng... Sâu quá... Chịu không nổi...”

Hứa Nghiễn hạ người xuống thân thể mềm mại, gậy thịt cắm vào cửa huyết non mềm như một bông hoa hồng hé nở, cửa huyết đỏ đỏ mềm mại, cực kỳ đáng yêu, khiến dục vọng tàn phá của anh sục sôi. Ngón tay tách hai cánh hoa ra, nắm lấy chỗ ở giữa, kéo mấy cái liên tục.

Về mặt của Mạnh Khinh Khinh trở nên hoảng sợ, “Đừng... Đừng mà... Đừng động vào nơi đó... Sắp tè ra quần... Tè ra quần rồi... Hu hu... Mau tránh ra...”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 13. Anh là cầm thú sao?

“Hu hu... Hu hu... Hu hu... Hu hu.” Mạnh Khinh Khinh cuộn người trên ghế sofa, giống hệt như một con mèo lười. Suối tóc dài trải ra trên lưng, thân thể trần trụi màu tuyết trắng thoát ẩn thoát hiện sau lớp tóc. Cô khóc nức nở, ngay cả xương bả vai, lưng và thắt lưng đều run rẩy.

Hứa Nghiễn tắm sạch sẽ, quấn chiếc khăn ngang hông rồi bước ra ghế sofa, ngồi xuống, buộc gọn mái tóc đang rối cô, dùng khăn lông ướt lau mồ hôi loang lổ trên lưng, cánh tay, chân trần của cô. Anh rửa sạch mười đầu ngón chân giúp Mạnh Khinh Khinh, sau đó lại xoay người, bước vào phòng tắm.

Lúc anh trở ra, cô vẫn còn khóc. Biết cô không kiềm chế nổi vì không tiếp nhận được, Hứa Nghiễn cũng không ép cô nữa. Anh kéo cô lại gần mình, mở đùi cô ra, thay cô rửa sạch thân dưới. Tiểu huyết của Mạnh Khinh Khinh bị đâm đỏ bưng, còn có vết sưng, nơi nào cũng bị anh phá vỡ, ngay cả cửa huyết còn có nước dịch đang chảy. Hứa Nghiễn không nghĩ tới cái gì khác, chỉ đơn giản là thay cô lau sạch sẽ những vết dơ. Phần bụng dưới của anh nóng lên, gậy thịt cương lên một cách khó coi sau lớp khăn tắm, ngay cả anh cũng không khống chế được.

Anh ném khăn lông xuống, bàn tay vỗ nhẹ vai cô, “Khinh Khinh.”

Ánh mắt long lanh của cô nhìn anh, chỉ thấy khăn tắm trên người anh trượt xuống, để lộ chiếc gậy ngẩng cao đầu, tràn đầy dục vọng, có màu đỏ tím đáng sợ, rung lắc đả kích ý trước mắt cô.

Cô không thể tin, đôi mắt liền tròn to, tiếng khóc cũng nghẹn ngào hơn, “Hứa Nghiễn, anh là cầm thú sao?”

Cô khóc đáng thương như vậy mà anh không hề có một chút đồng tình, chỉ biết lo cho dục vọng của chính mình. Càng nghĩ càng giận, cô đưa chân lên, đá thẳng vào gậy thịt nóng hổi kia.

“U... U...” Hứa Nghiễn rên lên, sau đó thở phào một hơi.

Mạnh Khinh Khinh cho rằng anh đang khó chịu, cô liên tục đá vào chỗ của anh thêm vài cái, mãi đến khi tiếng thở dốc gọi tình của anh ngày càng nặng nề, cô mới nghi hoặc, ngẩng đầu lên, đôi mắt anh đã nhuộm đầy tơ máu, hầu kết để lộ rất rõ, nuốt từng ngụm nước bọt từng ngụm.

Sức lực của cô rất yếu, đá mãi cũng không đau, chân nhỏ mà còn có thịt, mềm mại vô cùng, đá lên gậy thịt khiến anh thoải mái biết bao nhiêu. (chọc phải tổ ong rồi =_=)

Cô hiển nhiên bị anh dọa sợ, nước mắt bắt đầu tuôn ra như suối, “Hứa Nghiễn, anh biến thái, biến thái!”

Đôi chân trần vội vã lùi lại, nhưng Hứa Nghiễn đã từng bước vọt tới, nắm chặt cổ chân cô.

Anh quỳ dưới ghế sofa, đẩy chân cô co lại, bàn chân đối diện với cửa huyết, tạo thành một nơi có khe hở cong cong, mê hoặc người khác. Gậy thịt vừa mới thu lại đã cương cứng như cũ.

“Oa ~ Hu hu... Hu hu... Anh biến thái... Biến thái... Hu hu...”

“Vù vù - - “

Gậy thịt càng lúc càng căng, nóng hôi hổi, dục vọng kêu gào muốn phát tiết. Anh dùng sức ở phần dưới thắt lưng, rút ra đâm vào mảnh liệt, khiến gót sen trắng nõn bị tê tới mức đỏ bưng. Vẫn chưa đủ, anh chưa thỏa mãn. Đường như từ lúc bắt đầu gặp cô, anh đã luôn bị vây trong cơn dục vọng không đủ, trạng thái đói khát.

Một năm qua, không biết đã bao nhiêu lần dục vọng trong anh phát tiết mạnh mẽ, bao nhiêu lần anh không nhịn được. Lúc thì ở sau bàn làm việc, lúc thì ở trong toilet, nghĩ đến dáng người xinh đẹp của cô, giọng nói ngọt ngào mềm mại của cô, cả người anh căng tức tới mức phải tự mình giải quyết. Mọi

ngày, khi anh vừa giải quyết xong, cô liền lắc lắc cái eo nhỏ trước mắt anh, gây thối bên trong anh lại không chịu nổi không chế. Mỗi lần như thế, anh chỉ muốn liều mình xông tới, đè cô xuống, xé vấy cô ra, cưỡng bức cô, khiến tiểu huyết của cô sung vù, làm cô không thể xuống giường nổi.

Nhưng anh hầu như đều nhịn được.

Nhớ tới những lúc tự tra tấn bản thân như mình, anh liền không khống chế nổi mà muốn khi dễ cô. Thấy cô khóc thảm thương, mũi đồ hết cả lên, anh điên cuồng tới mức muốn dùng gậy thịt để xuyên tạc cửa huyết non mềm.

Anh thích những lúc cô khóc vì bị anh khi dễ như vậy!

“Không... Hu hu... Anh là đồ biến thái... Biến thái... Đừng mà... Đau... Hu hu... ”

Bàn chân mềm mại tê rần, nóng rát, đau đớn, cô tưởng như chân mình bị thiêu cháy, “Hu hu... Đừng... Anh là đồ biến thái... Anh đi chết đi...”

Hứa Nghiễn thở hổn hển, nhìn thẳng vào cửa huyết non mềm giữa hai đùi cô, “Anh muốn chết... cũng phải cưỡng bức em tới chết trước!”

“Thay vì đẩy chân em lên, em nói anh biến thái, anh vẫn nên xông vào tiểu huyết của em thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 14: Em có bao giờ chịu được đâu

Mạnh Khinh Khinh lại bị lật người, nằm sấp trên ghế sofa, dưới bụng kê gối ôm, nửa người dưới bị nâng lên, cái mông tròn vênh cao hết như mặt đào chín mọng, mông thịt trắng phau, hồng hồng như thoa phấn, bàn tay vỗ lên phát ra tiếng vang “bốp bốp bốp” lạnh lạnh, xúc cảm cũng vô cùng tốt, Hứa Nghiễn xoa nắn đến nỗi ghìen, không muốn buông tay, lại chen vào trong khe huyết mà sát trước sau, huyết hoa nhỏ thịt mềm, ẩm ướt, bọc gây thối rất thoải mái.

Anh ta thư thái, nhưng Mạnh Khinh Khinh lại khó chịu, lúc trước âm môn vẫn hơi sưng, anh ta còn ma sát như thế, hai búi thịt nhỏ nóng lên như có lửa thiêu, cô vận vẹo, “Đừng thế mà... Em không thoải mái... Anh đừng...”

Hứa Nghiễn hừ lạnh, “Em có bao giờ nói thoải mái chưa? Dù thế nào em cũng chỉ biết nói không cần, khó chịu...”

Cô mạnh miệng, khụt khà khụt khịt, “Khó chịu thật mà.”

Tiếng nói nũng nịu trong trẻo tấn công trái tim anh một cách bất ngờ, ánh mắt anh lóe lên, hừ một tiếng, không thèm nói tiếp với cô nữa. Rút gây thối đang cắm trong khe hở ra, đẩy hai mảnh môi hoa lộ ra huyết hoa nhỏ hồng nõn ướt át, cửa huyết dính đầy mật hoa còn mấp máy đóng đóng mở mở, cái miệng nhỏ này hiển nhiên đáng yêu hơn cái miệng xinh ở trên, đỡ gây thối nhắm ngay miệng nhỏ, tận mắt nhìn quy đầu vĩ đại chống lên huyết nhỏ, nhìn cửa huyết nhỏ nhăn nhó bị khuếch trương thành vòng tròn có thể ôm trọn bốn ngón tay.

“A... Quá to rồi... Trướng lắm... Đừng...” Trong dự liệu, Mạnh Khinh Khinh lại bắt đầu oán giận, lắc lắc người hồng tròn thoát.

Thịt đã dâng đến tận miệng sao có thể mặc nó bay mất? Hứa Nghiễn áp chế cô nàng, chậm rãi đẩy gây thối vào, từng tắc từng tắc, càn quét huyết thối non mịn, chạm vào hoa tâm, gắng sức tiến vào.

Lúc này trên trán anh thấm một tầng mồ hôi, thật sự là quá chặt, bởi vì nằm sấp, bụng đè lên gối ôm, hoa huyết nhỏ bị chen lách, gây thối hung bạo khai phá âm đạo, mị thối trong huyết không còn mềm mại như trong quá khứ nữa, thay vào đó là sự dẻo dai, có lực bao bọc, mát xa. Hai tay chống hai bên nách cô nàng, anh thẳng tay, nhấc người lên, đồng thời rút phân nửa gây thối ra ngoài, tay hơi cong, gây thối lại nhét vào trong huyết hoa ẩm áp mềm mại.

Sofa có tính đàn hồi tốt phóng đại mức độ hoạt động của anh, cơ thể hai người nhấp nhô xao động đặc biệt, gây thối lớn càn quấy không quy luật trong huyết nhỏ, quy đầu đập loạn, chẳng bao lâu sau, cô gái nhỏ lại bắt đầu kêu khóc, “Đừng... Đừng thế mà... Em không chịu nổi... Nhanh quá... Chậm một chút...”

Phạch phạch.

Thoải mái thật, huyết nhỏ rất chặt chẽ, thịt huyết xoắn gây thối bất động, mỗi lần rút ra dường như còn kéo theo mị thối. Vật nhỏ này luôn miệng hô không cần, nhưng thực tế thì sao, nhìn huyết hoa nhỏ của cô nàng xem, miệng huyết hồng hào mịn màng ăn gây thối ngon như thế, còn ăn với tốc độ nhanh là đáng khác.

Đâm chết vật nhỏ mỏng manh, miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, gây thối ra vào nhanh hơn, xương mu cấp tốc va chạm mông thịt trắng bóng.

Thật ra tư thế này rất tốn thể lực, cơ bắp ở cánh tay, bụng, lưng kéo căng quá đổi, trên người mồ hôi đầm đìa, từng giọt mồ hôi lăn xuống, vui sướng cực hạn thúc giục anh không ngừng tiến lên, không ngừng hoạt động, cả thân thể, thậm chí cả tâm trí của anh đều bị hấp thụ trong huyết mềm này không

thoát được, đây là tình cảnh anh khát vọng đã lâu, hơn nữa còn ảo tưởng vô số lần.

Giữ đầu cô chuyển thành tư thế quỳ nằm sấp, anh cũng quỳ sau lưng cô, bàn tay lớn giữ eo, thẳng lưng “phạch phạch phạch” thúc vào, càng tiến càng sâu, quy đầu lấp đầy từ cung nhỏ, khiến cái bụng bằng phẳng phình lên, nhìn qua vừa mang vẻ đẹp phóng túng, vừa khiến người ta sợ hãi.

Ham muốn của người đàn ông dường như vĩnh viễn không hết, gây thịt luôn luôn cứng rắn, mãnh liệt thúc vào, chẳng biết mệt mỏi hay biết “mềm”, mà tứ chi cô đã sớm bủn rủn, ôm tay khóc không thành tiếng, sung sướng tràn ngập, lí trí biến mất, huyết nhỏ điên cuồng phun nước xuân, cô thét chói tai, “Cao trào... Sấp cao trào rồi... Đừng làm nữa mà... Cầu xin anh... Hu hu... Không chịu nổi đâu..”

“Em có bao giờ chịu được đâu, ăn ở hai lòng.” Hứa Nghiễn lại xâm nhập, gây thịt đánh thẳng vào hoa tâm

“A!!”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 15: Anh đừng đè nặng em H

Edit: Lạc Thần

“A. A. A.”

Mỗi lần anh đâm sâu vào, cô đều phát ra tiếng rên rỉ mềm nhũn như mèo kêu, đôi lông mi dài đậm không ngừng chớp, mí mắt càng ngày càng nặng, ý nghĩ càng ngày càng choáng váng mơ hồ, mệt mỏi quá, buồn ngủ quá.

Đôi mắt đẹp chuẩn bị khép lại, cây gậy lớn một trận điên cuồng ra vào, ma sát vùng thịt mẫn cảm non mềm quá độ, quy đầu ngấm chuẩn hoa tâm, một cái, hai cái, ba cái, mạnh mẽ tiến vào từ cung, lại rút ra, lại tiến vào, lại rút ra, hoa tâm mềm mại làm sao có thể chịu đựng thao tác làm đi làm lại như vậy, thân thể mềm mại của cô lần nữa căng thẳng, tiểu huyết run rẩy co rút, mật dịch phun ra, lại đạt tới cao trào.

“A.”

Rốt cuộc cô cao trào bao nhiêu lần ? Tại sao anh còn không bắn?

Sau khi cao trào anh cũng không để cho cô nghỉ ngơi, vẫn kẹp chặt hông của cô, đưa cơn thịnh cứng rắn như trước vào trong hoa huyết, quá mệt mỏi, cô muốn nghỉ ngơi.

“Không cần được không. em mệt mỏi quá. Hứa Nghiễn. Em quá mệt mỏi.”

Hứa Nghiễn đè thấp hông của cô, làm cho mông nhỏ của cô đưa lên rất cao, cây gậy lớn có thể thẳng tắp xâm nhập, miệng huyết nhỏ nhấn sung đỏ chứa đựng vật thể to lớn, âm đạo cũng co rút lại, co rút làm cho thân thể của anh không ngừng run rẩy, tiếng khóc run rẩy cũng từ từ vang lên: “Ồ ô.Ồ ô. Không cần. Oa ô ô. Tha cho em đi. Hứa Nghiễn.”

Biết là cô đã đến cực hạn, Hứa Nghiễn hung hăng cắm vào mấy chục cái, quy đầu ở trong huyết nhỏ: “Phốc phốc phốc” phun ra tinh dịch, trực tiếp phun lên bụng nhỏ của cô.

Cô mềm nhũn gục xuống, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở phì phò.

Hứa Nghiễn lập tức chôn cơn thịnh ở trong cơ thể cô, cơ thể đè ở trên người cô, thân hình cao lớn che kín thân hình nhỏ nhắn của cô, bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy bả vai của cô, ngón tay từng chút từng chút vỗ về chơi đùa.

Vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi thật tốt, cô gái nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ: “Anh đừng đè nặng em, đừng đè nặng em, nặng quá.”

Vừa nói xong, trên người lại nặng thêm một chút, thân thể mềm mại rơi vào trên sô pha mềm mại, cơn thịnh còn tràn đầy chất lỏng bên trong tiểu huyết nhảy lên vài cái, cô khó chịu lắm lắm: “Hứa Nghiễn, anh đứng lên đi.”

Anh nằm ở bên gáy cô, mỗi móng như chuồn chuồn lướt nước lướt nhẹ qua vành tai, cổ của cô, nhiệt độ của hơi thở tăng lên.

Cô rút bả vai lại, làn da mẫn cảm nổi lên những chấm nhỏ, đôi môi hình cánh hoa khẽ nhếch, hai má không thể ức chế nổi lên hai luồng đỏ ửng, nhưng rất nhanh đỏ ửng rút đi, lại là vẻ mặt trắng bệch.

Cô nghe được Hứa Nghiễn nói: “Anh lại muốn rồi.” Anh thẳng lưng dùng quy đầu ma sát bên trong vách tường hoa huyết: “Lại đến một lần.”

“Oa.” Cú thúc mạnh mẽ nhẹ nhàng trực tiếp dọa cho cô khóc: “Không, ô ô, em không cần, Hứa Nghiễn, không cần, anh đi chết đi, anh đi chết đi, anh đi

chết đi.”

Cô khóc khóc, Hứa Nghiễn cười khẽ một tiếng, từ xưa tới nay anh yên lặng nhưng lạnh lùng, trên mặt ít biểu cảm, tươi cười lại khó có được, cái này thật sự làm cho anh cảm thấy cô thư ký nhỏ là đại đột muốn chết, nhưng là cái chết đáng yêu.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, trên đôi mắt còn vương giọt nước mắt, cô quát anh: “Hứa Nghiễn, thật sự anh là cảm thú sao hả? Đã nói không cần, anh đi chết đi.”

Thật ngốc.

Nếu như không phải còn có công việc cần làm, nghe cô nói chuyện như vậy, thật sự anh sẽ ấn cô lại hung hăng làm cô một chút, làm đến mức cô muốn khóc cũng khóc không được.

Rút ra côn thịt, anh ôm cô đi vào phòng tắm, tắm rửa đơn giản cho cô một chút, ban đầu cô không thể mặc quần áo được, vẫn là cho cô mặc áo somi của anh.

Cô thật sự là một muốn chết rồi, ôm cô tiến vào phòng nghỉ thì cô đã ngủ rồi, cái mũi nhỏ khẽ nhấc lại, đôi môi hồng phấn nửa hé mở, ngây thơ khả ái, anh nhìn không được ngậm đôi môi nhỏ non mềm hút hút.

Cẩn thận thả người trong lòng quay về trên giường, kéo chăn đắp lên, anh thu hồi tâm trí, xoay người ra phòng nghỉ. Ngồi trên ghế dựa làm việc, mở máy tính ra, anh theo thói quen nhìn thoáng qua bàn làm việc, vị trí trống rỗng, đôi môi anh dần thành một đường thẳng.

Ngón tay khép lại vuốt vuốt huyết thái dương, anh đứng dậy đi vào bên trong mạnh mẽ nhưng nhẹ nhàng bế cô còn nằm trong chăn đi ra đặt ở trên sofa, thay cô gầy gầy tóc trên mặt, cô ngủ không được yên ổn, miệng hừ nhẹ đá anh một cái: “Đừng làm em”

Anh cười cười: “Ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 16. Hứa Nghiễn, anh chờ đó!

Sau khi được trải nghiệm mấy lần với Hứa Nghiễn, Mạnh Khinh Khinh càng hiểu rõ bốn chữ “lạnh lùng cảm dục” kia cách anh mỗi lúc một xa. Mỗi ngày đến văn phòng, chuyện thứ nhất anh làm chính là đề cô xuống “làm” một chút, ngay cả thời gian nghỉ trưa cũng muốn lợi dụng. Về phần sau khi tan tầm, cô càng trốn không thoát khỏi anh. Văn phòng, trong xe, nhà cô, nhà anh, anh nhất định phải làm đủ mọi chỗ rồi mới thỏa mãn mà buông cô ra.

Từng ngày lần lượt trôi qua trong bầu không khí phóng túng, mùa hạ vừa đi, mùa thu đã tới, ngày sinh nhật của Hứa Nghiễn cũng gần kề.

Sáng sớm, Mạnh Khinh Khinh tốn không ít thời gian để phối đồ. Chiếc váy liền màu xanh in hoa nhỏ màu trắng, phối hợp cùng áo khoác dệt kim màu hồng đào bên ngoài, đôi chân mang giày màu đỏ rượu, mái tóc xõa xuống, uốn nhẹ phần đuôi, trên môi thoa son màu hoa hồng nhạt, mắt được chải mascara cẩn thận.

Khuôn mặt yêu kiều được trang điểm kỹ càng, ngay cả cô nhìn vào còn hài lòng, ước chừng đi gặp bạn bè của Hứa Nghiễn sẽ không thành vấn đề.

Mấy ngày trước, cô nghe nói sinh nhật lần này, anh sẽ mời bạn bè cùng đi ăn cơm, tuy rằng không chắc chắn anh sẽ đưa mình theo cùng, nhưng cô vẫn luôn hy vọng, nhất định sẽ có cách để đi cùng anh.

Mạnh Khinh Khinh tới chỗ làm thật sớm, dọn dẹp văn phòng, sửa soạn mớ giấy tờ, hợp đồng đầu tư, khổng chế thị phần mà Hứa Nghiễn đã giao. Lúc cô xong việc, đặt hết lên bàn công tác cho anh cũng là lúc anh tới nơi.

Anh thân nhiên liếc nhìn khuôn mặt kiều diễm của cô, đôi mắt anh khẽ nhú lại, môi mỏng hóa thành đường thẳng, mặt không lộ vẻ gì, khóe miệng chỉ lạnh nhạt một câu, “Lại đây.”

“Sao hả?”

Anh kéo cánh tay cô, lôi vào trong lòng mình. Cô bị xô vào lồng ngực rắn chắc của anh. Hơi thở vốn thuộc về anh trở nên dồn dập. Trước mắt cô, cả người anh nhào tới rất mau, môi anh đã phủ kín môi cô rồi.

Đợi đến khi anh buông lỏng, đôi mắt cô đã ứa nước, son trên môi đều lem luốc cả, môi vừa đau vừa tê, “Hứa Nghiễn, anh là chó sao? Anh còn cần người?”

Bị cô chửi mắng, cánh tay anh lập tức ôm chặt gáy cô, ngậm lấy khóe môi mềm mại, đầu lưỡi cay mở hàm răng, chen vào khoang miệng để càn quét, hấp thụ chất lỏng ngọt lành, cắn nuốt từng ngụm một.

Nắm đầm nhỏ của Mạnh Khinh Khinh ở trước ngực anh dần dần nói ra, cô dùng năm ngón tay để túm lấy vạt áo anh, lòng bàn tay cảm nhận được nhịp đập lẫn nhiệt độ cơ thể, thân thể mềm mại đột nhiên rung động, liên tục dán chặt vào người anh. Cô rướn cổ, tiếp nhận sự hưng mãnh đang xông tới của người đàn ông này.

Mãi đến khi vạt kia của anh hưng phấn tới mực đầm vào bụng cô, cô mới ngoẹo đầu, miệng phát ra tiếng “um.. um.. um..” tỏ vẻ chống cự, cô chưa muốn quần áo mình bị vò nát nữa đâu!

“Um.. Um.. Um..”

Hứa Nghiễn tưởng cô không thở nổi, anh liền buông ra. Khuôn mặt cô đỏ bừng, cô vội đứng cách xa anh ba bước, vừa ôm ngực thở vừa bắt đầu bịa chuyện, “Ngày hôm qua, anh làm quá độc ác, phía dưới vẫn còn đau.”

Hứa Nghiễn không hoài nghi, chỉ “ừ” một tiếng.

...

Mới đó mà đã chiều tà, sắp tới giờ tan tầm. Mạnh Khinh Khinh pha trà cho Hứa Nghiễn, cô cầm chén sứ trắng Thanh Hoa, mời anh, “Tổng giám đốc, uống trà đi.”

Anh ừ nhẹ, ánh mắt vẫn chăm chú vào mớ giấy tờ, không ngẩng đầu lên, chỉ nghe Mạnh Khinh Khinh nói bằng giọng yếu ớt, mềm mại xen lẫn ai oán, “Lúc sáng ra khỏi nhà quá nhanh, em quên mang chìa khóa, bây giờ về cũng không vào được.”

“Tìm người mở khóa sẽ bị hoãn bữa cơm chiều một chút, bây giờ anh cũng hơi đói.”

Đây không phải là ám chỉ mà là chỉ rõ.

Hứa Nghiễn mở ngăn kéo, lấy ra một cái hộp đẹp đẽ, “Chocolate này, ăn lót dạ đây.”

“Bao tử không tốt, không muốn ăn chocolate.” Mạnh Khinh Khinh bĩu môi.

Hứa Nghiễn nhìn thời gian trên màn hình máy tính, đã năm giờ chiều, “Em có thể tan làm sớm. Tối nay anh có việc, không tiễn em được.”

“Dạ...” Anh bị ngốc hả? Nghe không hiểu ý của cô sao?

Cô bước từng bước cẩn thận về căn phòng nhỏ kế cận, lấy món quà sinh nhật dành cho Hứa Nghiễn từ trong túi xách ra, đó là một chiếc kẹp cà vạt hiệu Gucci. Trông qua phía anh, thấy anh đang gọi điện thoại, ánh mắt chứa đầy nét cười, tựa như hoa tuyết mùa xuân, trong lạnh có ấm, khiến tim cô bất giác đập thình thịch.

Cô phồng hai má, thò ra một hơi, cầm món quà nhỏ đi qua, nào ngờ lại nghe anh cười nói, “Tội mà có bạn gái gì chứ? Vẫn độc thân đây, đâu có giống cậu trái ôm phải ấp.”

Sắc mặt Mạnh Khinh Khinh bỗng chốc thay đổi. Cô mím môi thật chặt, nhìn Hứa Nghiễn đang vô tư nói cười. Sau đó, cô thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi phòng, không thèm ngoái đầu lại một lần.

Không phải bạn gái, anh coi cô như bạn chơi qua đường à?

Hứa Nghiễn, anh chờ đó!

Thư ký nhỏ như tôi không phải là quả hồng mềm đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 17. Xuống xe, theo anh lên lầu

Công ty Vân Đình, văn phòng Tổng giám đốc.

Hứa Nghiễn nhâm nhi tách cà phê trên tay, nhấp một ngụm, ánh mắt sâu thẳm khẽ liếc qua bàn làm việc của Mạnh Khinh Khinh. Cô búi mái tóc dài lên cao, để lộ cằm cổ trắng nõn, tựa như có ánh sáng chiếu vào. Cô nhovn miệng cười, ngón tay nhỏ nhắn ấn vào di động liên tục.

Mấy ngày nay, cô thư ký nhỏ của anh có gì đó kỳ lạ, luôn tìm đủ lý do để khước từ những lần “vui vẻ” cùng anh, anh đều nghe theo cô. Lúc đi làm, cô cực kỳ không chuyên tâm, cứ cúi đầu chơi di động, chơi tới mức không thiết để ý gì nữa. Anh buộc lòng phải gõ lên mặt bàn, “Mạnh Khinh Khinh.”

Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt non mềm, trắng nõn ngẩn ngơ. Vừa cất di động, cô vừa nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng, “Tổng giám đốc?”

Anh để ý tới những động tác nhỏ của cô nhưng không vạch trần, chỉ nói, “Lại đây, sao chép số tài liệu này rồi phát cho những người khác.”

“Dạ biết rồi, Tổng giám đốc.” Mạnh Khánh Khánh đáp lại, chăm chỉ hoàn thành công việc rất nghiêm túc. Sau khi làm xong, cô lại tiếp tục chơi điện thoại di động.

Hứa Nghiễn cười bất đắc dĩ, không quản cô nữa, cô muốn làm gì thì làm đi. Dù gì đi nữa, từ trước tới nay, cô cũng chưa từng chuyên tâm với công việc của mình.

Vào lúc năm giờ, Mạnh Khánh Khánh bước vào toilet. 10 phút, 15 phút, 20 phút, 25 phút trôi qua, cô vẫn chưa bước ra. Hứa Nghiễn nhũn mày, bước tới toilet gõ cửa, “Mạnh Khánh Khánh.”

Két – Cửa toilet mở ra.

Hỏi cô làm gì trong toilet à? Hóa ra là trang điểm kỹ càng một hồi, ngay cả quần áo ban đầu cũng được đổi thành chiếc đầm màu xanh in hoa và áo khoác dài bằng lông. Cô đội một chiếc mũ quả dưa có những nếp gấp tựa như quả bí đỏ, mái tóc dài xổ ra trên lưng, đuôi tóc được uốn thành từng lọn nhỏ. Chân mày cô được vẽ tinh tế, cánh môi màu đỏ hồng, hàng mi cong dài, đen đậm. Khắp người cô không có chỗ nào không đẹp cả.

“Em có hẹn sau khi tan làm sao?”

“Phải, sao anh biết?” Mạnh Khánh Khánh nháy mắt mấy cái.

Anh biết cô thích trang điểm, nhưng sắp tới giờ tan tầm rồi, cô trang điểm xinh đẹp như vậy để làm gì? Chẳng lẽ để về nhà, tự soi mình vào gương rồi tự thương thức?

Hứa Nghiễn cho rằng cô muốn đi gặp bạn, anh cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ gật đầu, “Hay anh chờ em đi?”

Hừ, ai mà cần anh chờ đi chứ? Mạnh Khánh Khánh cười ngọt ngào, “Không cần, anh ấy sẽ lái xe tới đón em.”

Tới giờ tan tầm, cô cầm túi xách lên rồi rời khỏi công ty.

Mấy ngày liên tục như vậy, trước khi tan làm, Mạnh Khánh Khánh đều trang điểm xinh đẹp, tâm trạng sung sướng vì sắp có hẹn. Hứa Nghiễn có hỏi, cô nói mình đi gặp bạn thân. Dĩ nhiên là anh không có lý do để can thiệp vào những mối quan hệ xã giao bình thường của cô, chỉ là anh tò mò, không biết bạn thân của cô là người thế nào mà được cô coi trọng như vậy.

Do đó, vào một ngày nọ, sau khi cô xuống lầu, anh đã đứng ở cửa sổ sát đất để nhìn xuống. Tầng lầu của tòa cao ốc rất cao, anh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ màu hồng đào của cô. Cô bước tới bên cạnh chiếc xe hơi màu bạc. Cửa xe mở ra, người đàn ông mặc vest màu trắng bước xuống, hai người ôm lấy nhau rất chặt, sau đó lại tách ra rồi cùng nhau lên xe.

Ngón tay Hứa Nghiễn phát ra tiếng “răng rắc”, trong lòng anh như có lửa lớn bốc lên. Anh thở hổn hển mấy hơi, vội vàng chạy theo xuống lầu.

Cũng may khi anh chạy xuống, xe vẫn còn chưa đi. Chân mày Hứa Nghiễn tựa như bị một tầng khí lạnh như sương bao trùm, ánh mắt anh lộ rõ tơ máu. “Thùng thùng thùng!” Anh đập tay thật mạnh vào cửa xe, “Mạnh Khánh Khánh! Mạnh Khánh Khánh!”

Cửa sổ xe hạ xuống, Mạnh Khánh Khánh kinh ngạc vô cùng, “Tổng giám đốc?”

“Bây giờ có việc quan trọng đột xuất, hôm nay tăng ca.” Anh dùng hết sức để khống chế bản thân mình, che giấu cảm xúc của bản thân, chỉ có cánh tay phải run lên đã tiết lộ sự tức giận xen lẫn bất an của anh, “Xuống xe, theo anh lên lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 18. Thế giới này rộng lớn như vậy, sao anh không nghĩ tới việc đổi một người con gái khác?

Đứng trước thang máy, sắc mặt Hứa Nghiễn vô cùng nặng nề, cực kỳ khó coi, sắc mặt của Mạnh Khánh Khánh càng không thể gọi là đẹp mắt.

Thang máy dừng lại, cửa mở ra, Hứa Nghiễn vừa đưa tay ra để kéo cô vào, cô đã vỗ mạnh một cái “bốp” lên mu bàn tay anh, tránh động tác của anh.

Hứa Nghiễn nhìn mu bàn tay ửng đỏ mà sững sờ ngay lập tức. Trong giây lát, dường như anh đã hiểu ra điều gì.

“Anh cảm thấy trong khoảng thời gian này, biểu hiện của anh đã đủ rõ ràng.”

“Tổng giám đốc, chúng ta đều là người trưởng thành, em nghĩ anh cũng hiểu được ý của em.”

Hứa Nghiễn nhìn khuôn mặt đẹp như hoa của Mạnh Khinh Khinh, đôi môi thơm ngọt ngày nào nay lại nói ra những lời tuyệt tình, anh khó có thể tin được, thậm chí còn rất ảo tưởng mà hỏi lại, “Ý em là sao?”

Cô khẽ cắn môi, phồng nhe hai má, sau đó cười cười, “Thế giới này rộng lớn như vậy, sao anh không nghĩ tới việc đổi một cô gái khác?”

Hứa Nghiễn đành mặt lại, nói rất nghiêm túc, “Anh không muốn.”

“Nhưng em muốn.” Cô lùi về sau hai bước, mũi chân tỳ lên mặt đất, cọ qua cọ lại, sóng mắt gọn lên, “Em có mới nói cũ, hay là anh thử đổi một ai đó xem sao.”

Hứa Nghiễn tiến tới gần cô, bắt lấy cánh tay cô, giơ lên cao, kéo mạnh cô vào thang máy. Bức tường lạnh như băng soi rõ khuôn mặt bình tĩnh lần đầu mất sâu thẳm như đáy giếng của anh. Mạnh Khinh Khinh không phải kẻ ngốc, cô cảm thấy anh bình tĩnh đến mức cực kỳ đáng sợ, tuy rằng trong lòng có hơi bối rối, nhưng lời cũng đã nói rồi, nếu nhường bước nhiều quá thì thật mất mặt.

“Em chán anh sao?” Dồn cô vào một góc thang máy, anh chống hai tay ngang đầu cô, bóng dáng cao lớn của anh phủ kín cả thân thể cô, cô nhỏ tới mức mềm mại, yếu ớt, giống như có thể dễ dàng bị anh đùa nghịch tùy ý vậy. Anh lại hỏi, “Em chán sao?”

Cô không dám nhìn anh, gật đầu loạn xạ, “Phải, ngán rồi.”

Cho dù cô nói vậy, Hứa Nghiễn cũng không dao động cảm xúc, đôi môi anh khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong mơ hồ, “Chẳng sao cả. Tối hôm nay, chúng ta sẽ đùa nhau bằng nhiều kiểu mới, bảo đảm không khiến em chán ngấy.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Mạnh Khinh Khinh nhú mày, muốn đẩy anh ra, nhưng lại cường tráng lẫn cố chấp, giam cô lại trong phạm vi của mình. “Hứa Nghiễn, anh đừng giả ngốc nữa. Anh hiểu lời em nói mà, em không muốn tiếp tục quan hệ với anh. Em có mục tiêu mới rồi, anh ấy tốt lắm, em rất thích.”

Hứa Nghiễn vốn coi thường anh chàng kia. Nghe chính miệng cô nhắc tới, anh mới phát hiện bản thân mình không còn không chế cảm xúc được nữa. Đáy lòng dội hơi men, vừa yêu vừa hận, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, anh vội vàng bước lùi lại, cách Mạnh Khinh Khinh thật xa, sợ mình sẽ không khống chế được mà bóp chết cô gái có mới nói cũ, nhân tâm tuyệt tình này.

Có lẽ là vì mấy ngày qua vui sướng quá mức, cô vừa biết nghe lời vừa đáng yêu, cho tới bây giờ, anh chưa từng nghĩ cô sẽ rời xa mình. Bây giờ ngẫm lại, hóa ra trong mắt cô, bọn họ chỉ đơn giản là có quan hệ tình dục, muốn kết thúc lúc nào thì kết thúc, cô thích rời khỏi anh lúc nào cũng được, đều có thể tùy ý đi tìm người đàn ông khác.

“Vậy à? Nằm mơ đi!” Hứa Nghiễn trầm nghĩ.

Bước ra khỏi thang máy, Mạnh Khinh Khinh bị anh kéo về văn phòng, khóa trái cửa, “Đợi anh thu dọn một chút rồi về nhà của anh.”

Hừ, đây là lần đầu tiên anh mời cô đến nhà, Mạnh Khinh Khinh càng nghĩ càng cảm thấy không vui. Cô vênh môi, “Em không tới nhà anh đâu. Chúng ta hợp được thì tan được, Hứa Nghiễn, anh đừng là vô nghĩa.”

“Ngược lại, anh cảm thấy vô cùng có nghĩa.” Hứa Nghiễn cắt toàn bộ giấy tờ vào ngăn kéo tủ, sau đó cầm lấy chìa khóa xe, “Đi theo anh.”

Mạnh Khinh Khinh ngồi trên ghế, lắc lư hai chân, “Không theo anh đâu.”

Anh dùng một tay ôm chặt eo cô, một tay nhấc giữ lấy đùi cô, trực tiếp nhấc bổng cô lên, “Đi.”

Nghĩ tới việc ở công ty còn nhiều người như vậy, Mạnh Khinh Khinh giả dạ thật mạnh, “Để em tự đi, để em tự đi, anh mau thả em xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 19. Nói không chừng qua đêm nay, em sẽ có cái nhìn khác về con người anh

Mạnh Khinh Khinh “hoàn toàn không muốn” bị Hứa Nghiễn kéo tới khu nhà ở cao cấp Phi Thụy Lệ. Trước cửa nhà, cô “giả dạ” một chút, khiến Hứa Nghiễn tức giận. Anh đưa cô vào trong phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Cô nhìn lướt qua khắp căn phòng. Sàn phòng màu gỗ, có cùng họa tiết với tủ quần áo. Đối diện chiếc giường lớn là màn hình TV tinh thể lỏng. Tấm rèm xanh nhạt được khép hờ, có thể thông qua cửa sổ sát đất mà ngắm nhìn cảnh sắc mùa thu mỏng lung, dịu hiu ở bên ngoài. Cô ngồi xuống giường, hất xì một cái, không quên kêu lên, “Hứa Nghiễn, anh thả em ra ngoài đi, anh đóng cửa lại làm cái gì? Mau thả em ra ngoài!”

Sau khi gọi lớn tiếng, cô mệt mỏi vô cùng, ngã xuống chiếc giường lớn, lăn lộn hai vòng, nằm sấp trên chăn, lôi kéo nó một thôi một hồi. Nghe tiếng động ở chỗ khóa cửa, cô vội vàng ngồi thẳng dậy, bày ra vẻ mặt bất mãn.

Hứa Nghiễn đặt đĩa trái cây mới cắt lên chiếc bàn trà, “Ăn một ít trước đi, nhưng đừng ăn nhiều quá, anh đang nấu cơm.”

Cô lơ đãng, không để ý tới anh, chỉ “hừ” một tiếng. Đợi anh rời khỏi, cô mới cầm cái đĩa, đi qua đi lại, vừa đi vừa lấy tấm găm một miếng, bỏ vào mồm. Kết – Cửa phòng lại được mở ra, Hứa Nghiễn đứng ngay ngoài cửa, cầm hộp kẹo trong tay, dùng sắc mặt nặng nề để nhìn cô.

Mạnh Khinh Khinh cảm thấy xấu hổ, dừng hành động trong một giây, sau đó làm như không có việc gì rồi tiếp tục bỏ trái cây vào miệng, phồng má nhai nuốt.

“Anh có ít quà vặt.” Bỏ hộp kẹo xuống, Hứa Nghiễn xoay người, rời khỏi phòng.

Động tác của anh vô cùng lưu loát, mới đó mà đã nấu xong ba món một canh, nhưng Mạnh Khinh Khinh lại không nghe lời anh, cô ăn không ít hoa quả và quà vặt, lúc ăn cơm đã sớm no bấy phần rồi, vừa ăn một chén canh đã cảm thấy ăn không vô nữa, chỉ có thể ngồi trên ghế sofa, xem tivi.

Cầm điều khiển trong tay, cô ấn lên ấn xuống, chẳng có tiết mục nào được cả. Mạnh Khinh Khinh che miệng, hất xì một cái, sau đó dựa người vào ghế sofa, nhìn chăm chăm vào tiết mục nhảm chán trên màn ảnh, mí mắt nặng trĩu, không biết từ lúc nào đã quẹo đầu sang mà ngủ mất rồi, điều khiển trên tay cô rơi “bộp” xuống mặt đất.

Cô bừng tỉnh, đôi mắt ngu ngơ chớp một cái, sau đó nhặt điều khiển lên, nhưng tay của Hứa Nghiễn đã nhanh hơn cô. Cô chạm phải mu bàn tay mát mẻ của anh. Da thịt tiếp xúc, không thể nói là không có phản ứng. Ánh sáng trước mắt tối sầm lại, bóng dáng cao lớn của anh đã chắn ngang trước người cô.

Thắt lưng của anh cong xuống, cả người cô giống như được nhắc bổng lên không trung, cô sợ tới mức ôm chặt lấy cổ anh.

“Hứa Nghiễn, anh dọa chết em, mau thả em xuống.”

“Thả em xuống, anh muốn làm gì?”

Hứa Nghiễn lạnh lùng nói, “Đương nhiên là “làm” em rồi.”

Mạnh Khinh Khinh cố gắng diễn tả cảm xúc của mình, bàn tay nhỏ của cô nắm chặt lấy vai anh, thân thể giãy dụa cực kỳ mạnh, “Em nói rồi, em không muốn “làm” với anh, anh nghe mà không hiểu tiếng người sao?”

Cố gắng giữ hơi thở bình tĩnh, Hứa Nghiễn ném cô xuống nệm. May mà giường mềm, cô không cảm thấy đau.

Anh lại bao trùm lấy thân thể cô, đè chặt cô ở dưới chân mình, nắm giữ hai cổ tay cô, “Em cũng nói là sẽ “làm” kiểu mới với em, tuyệt đối không làm em chán ngấy.”

“Anh quả thật là không nghe không hiểu sao? Em sớm đã chán anh rồi, anh buông em ra, buông em ra!” Cô dùng cả tay lẫn chân, vặn vẹo thân mình đến mức run rẩy cả người. Đất trời đang vào thu, nhưng cô lại đổ mồ hôi đầy người, đôi má phần hồng cũng hấp dẫn lạ thường.

Hứa Nghiễn hơi rướn người, nhìn thẳng khuôn mặt ửng đỏ của cô. Ánh mắt anh lướt qua chân mày, mắt, mũi, môi cô. Tay anh chậm rãi tháo cà vạt, sau đó là nút áo sơ mi. Một nút, hai nút.

“Nói không chừng qua đêm nay, em sẽ có cái nhìn khác về con người anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 20. Miệng em cũng lợi hại thật đấy, còn nói nữa thì anh sẽ làm em tới mức sống dở chết dở

Mạnh Khinh Khinh nhanh chóng bị lột sạch, cả người cô trắng như tuyết khiến người ta chói mắt, da thịt tựa như những đám mây mềm mại, trơn nhẵn, không có một chút tỳ vết. Bởi vì hai tay bị giữ chặt ngang đỉnh đầu, bầu ngực đầy đặn của cô trông có vẻ vững chắc hơn, nảy nở hơn, đầu nhũ hoa run run nhẹ nhàng.

Hơi thở của Hứa Nghiễn nặng hơn vài phần, bụng dưới của anh tựa như có lửa thiêu đốt, lực tay anh bỗng chốc gia tăng, nắm chặt lấy cổ tay bé nhỏ của

cô.

“Anh làm em đau, Hứa Nghiễn, anh mau buông ra, a...!!!”

“Anh nghe không hiểu tiếng người sao? Buông ra, đau quá!”

Anh không những không buông mà còn siết chặt hơn trước, khiến cô đau muốn chết. Cô tức giận đến mức đỏ hoe hai mắt, “Em không muốn làm, anh buông em ra! Buông ra! Hứa Nghiễn, anh là đồ khốn kiếp!”

Hứa Nghiễn cúi đầu, ngậm chặt bầu ngực căng đầy của cô, mút lấy từng chút một.

“A...”

Vừa đau vừa tê, tựa như có dòng điện lan tỏa khắp tứ chi, cả người cô run lên vì sợ, nhưng thân thể lại không thể kháng cự trước sức hấp dẫn của Hứa Nghiễn. Bụng cô bắt đầu run rẩy, huyết nhỏ cũng khẽ lay động.

Cô không muốn mình thỏa hiệp dễ dàng như vậy, nhưng lại chẳng có cách nào giãy dụa. Tay bị giữ chặt, anh mắc kẹt giữa hai chân cô, chân cô càng không thể quãy, chỉ có thể chà đạp vòng eo của anh, thế nhưng chẳng hề có tác dụng.

Cảm giác này, phải nói là rất bức mình.

“Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn... Anh buông em ra... Em không muốn làm...”

Cô không biết tiếng nói của mình gọi tỉnh, khiến lòng Hứa Nghiễn càng lúc càng ngứa. Lừa đục bùng cháy, anh vùi đầu giữa bầu ngực cô, đầu lưỡi liếm láp xung quanh nhũ hoa màu hồng phấn, sau đó ngậm chặt nó vào trong miệng, tựa như đang thưởng thức một món ăn ngon tuyệt hảo.

“Không... Đừng... Đừng mút... Em không làm, em không muốn làm... Nếu anh không dừng lại, em sẽ đi tố cáo...”

Những lời này càng không thể chạm tới dây thần kinh của Hứa Nghiễn, anh tiếp tục cắn thêm một miếng.

“A... A... Đau... Anh...!!!”

Đôi hàng mi của anh khẽ lay động, ánh mắt anh âm u như có quỷ, khiến lời nói sắp thốt ra của Mạnh Khinh Khinh bị mắc kẹt lại trong cổ họng. Thoạt nhìn, trông anh rất đáng sợ, nhưng cô cũng là người không biết sợ ai, tiếp tục giả vờ, “Vốn dĩ là... anh quá đáng... Em bảo anh dừng lại... Hiểu tiếng người không vậy... Đồ khốn kiếp!”

Hứa Nghiễn cố ý dùng gậy thịt to lớn đâm vào hoa huyết, đầu của nó không vội chưa chạm vào cửa huyết, chỉ đụng vài cái, sau đó mới ma sát bên trong. Nhiệt độ nóng bỏng bốc lên, thân thể mẫn cảm của cô không nhịn được mà run rẩy, huyết nhỏ cũng trào ra từng đợt dịch, khiến gậy thịt ướt sũng, rút ra cắm vào càng thêm thuận lợi.

Anh trào phúng, không hề nể mặt, “Miệng em cũng lợi hại thật đấy, còn nói nữa thì anh sẽ làm em tới mức sống dở chết dở.”

Mạnh Khinh Khinh vội cắn môi, không nói thêm nữa, chỉ biết rên rỉ. Cô nhìn anh bằng ánh mắt hung tợn, tên khốn kiếp này! Hơi thở phì phì của cô càng khiến anh ác liệt hơn trong hoa huyết, đầu gậy thịt cứ đâm vào rồi lại rút ra, cấp tốc dòn dập. Âm thanh vang dội, đôi má hồng của cô cứ liên tục phồng lên, những lời bên miệng không thốt ra nổi, chỉ có thể rên rỉ “a a a”.

Hoa huyết ướt át không ngừng bị chống đỡ, chống đỡ rồi khép lại, mỗi lần chỉ bị anh đâm vào một đoạn, anh đùa tới mức khiến hoa huyết đói khát, giữ đầu gậy thịt mãi không buông, nhưng gậy thịt vẫn cứ mạnh mẽ muốn thoát ra. Mạnh Khinh Khinh hừ nhẹ vì khó chịu, chân mày nhăn lại, “Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn...”

“Muốn rời hả?”

Cô do dự, rốt cuộc vẫn nói, “Muốn... muốn...”

Anh nói lỏng cổ tay cô, nắm chặt đùi của cô, đỡ gậy thịt xâm nhập vào cửa huyết, thắt lưng anh khẽ nâng lên, gậy thịt bắt đầu phá vỡ tầng tầng lớp lớp trong hoa huyết, hết sức hòa nhập.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 21. Rõ ràng là em đang thoải mái đòi mạng, sao lại còn khăng khăng cãi?

“A...!!!” Bị sự xâm nhập kích thích, lấp đầy lòng thỏa mãn, Mạnh Khinh Khinh rên rỉ nũng nịu, so với việc cường ngạnh vừa nãy, cô cảm thấy hơi ngượng, nhất là khi Hứa Nghiễn lại chăm chọc cô, “Miệng em lợi hại như vậy, sao lại không kiên trì thêm nữa?”

Hoa huyết đói khát, cắn gặm thịt mấy cái, hút lấy nó vào trong mà nuốt. Cô túm lấy drap giường, nửa người trên hơi cong lên rồi lại ngã xuống, thở phì phò, “Làm... làm đi... Nói nhiều quá...”

Vốn dĩ anh còn định để cô nghỉ một chút, nhưng bản thân anh cũng nhịn không được, đặt hết toàn bộ sức nặng lên người cô, dùng khí lực mạnh mẽ, ép cô tới mức không thở nổi. Anh sờ đôi môi đỏ mọng của cô, ngậm chặt lấy nó, cả người dưới hơi co lại, sau đó ngẫu nhiên đâm sâu vào. Đầu gây thịt dùng sức ma sát với thành tử cung, mang đến khoái cảm không gì sánh kịp, sau khi cảm nhận được sự vui sướng liền khó tiếp nhận được sự trống rỗng. Cô bất giác ưỡn thẳng lưng để gây thịt đâm vào sâu hơn, hoa huyết co rút liều mạng cấu lấy.

Hứa Nghiễn sáng khoái, anh ngậm chặt miệng cô càng nhanh, dùng sức ôm chặt eo cô, sau đó thả xuống, tiếp tục đẩy gây thịt vào trong. Mạnh Khinh Khinh vẫn chưa thấy đủ thỏa mãn, hy vọng anh làm mau một chút, khuôn miệng cô không thể mở lời yêu cầu, chỉ có thể nhắm mày, vận vẹo thân thể, tỏ vẻ bất mãn.

Nước dịch làm cho huyết nhỏ ướt sũng, vừa vận rất tốt, khiến anh ra vào càng thêm thuận lợi, lại không quá mức trơn nhẵn, cảm giác ma sát càng thêm kích thích, mỗi một lần đều khiến xương tủy ngập tràn khoái cảm, sáng khoái đến mức run người. Anh vòng hai tay ra đằng sau, ôm chặt sống lưng của cô, nâng nửa người cô lên. Thân dưới của anh giống như máy móc có lực mạnh, lặp đi lặp lại, va chạm không biết mệt, còn cô lại cảm thấy nơi ấy của mình đang chìm trong sóng lớn mãnh liệt. Mỗi một lần anh đi vào là một lần anh khiến cô chìm nổi vô hạn trong bể khoái cảm do anh tạo ra.

“A... A... Hứa Nghiễn... Chậm một chút... Quá nhanh rồi... Chậm một chút...”

Mồ hôi nhỏ xuống từ khuôn mặt tuấn tú của anh, da thịt trắng nõn thấm đẫm mồ hôi, cánh tay anh nổi gân xanh, thân thể căng ra quá đổi, nơi cửa huyết trơn nhẵn của cô triển miên, từng lớp thịt ma sát lấy anh. Đầu gây thịt không ngừng bị quấn lấy, không chỗ nào không khiến anh càng thêm điên cuồng và kích động. Anh dùng cây gây thô lớn đâm mạnh vào cửa huyết đẹp đẽ kia “bùm bùm bùm”. Thân thể va chạm kịch liệt, từng đợt tiết tấu vang lên, mái tóc dài của cô rối bời, tỏ rõ sự vui sướng trong tình cảm của hai người.

Tiến công dừng mảnh như vậy, anh làm cô cảm thấy có nguy cơ. Huyết nhỏ bị đâm rất hung ác, tự động co rút lại, chặt dần, tưởng đâu có thể ngăn chặn gây thịt xâm nhập, “Chậm một chút... Chậm một chút... Nhẹ chút... Đau quá... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn...”

Hàng mi rậm rạp như bóng đêm nhẹ nhàng buông xuống. Thấy mặt cô đỏ ửng màu hoa đào, đôi mắt long lanh như nước mùa xuân, anh cắn chặt răng, “Nhìn dáng vẻ của em này, rõ ràng là đang thoải mái đòi mạng, còn giả mồm cãi với anh à? Ngoan ngoãn mà chịu đi.”

“Thật sự... Thật sự chịu không nổi... Sắp lên đỉnh rồi... Sắp tới rồi... A a a...” Cô nắm chặt hai cánh tay anh, móng tay khảm sâu vào bắp thịt. Thân thể cô chậm rãi hạ xuống, huyết nhỏ tiết ra nhiều chất lỏng, để mặc gây thịt tùy ý đánh phá bên trong.

Hứa Nghiễn đặt cô nằm hẳn xuống giường, bắt lấy hai bầu ngực cô mà xoa nắn, gây thịt liên tục kích thích cho huyết nhỏ lên cao trào, đầu của cô quết thẳng vào nơi sâu nhất. Huyết nhỏ mẫn cảm càng lúc càng rúc chặt, quấn lấy gây thịt. Anh bắt đầu nới con dĩa thủ, trong mắt không còn dung được gì khác, điên cuồng xâm nhập vào cô. Đúng lúc cô không chịu nổi, muốn chạy trốn, anh lại đè cô xuống, đẩy sâu gây thịt vào trong một lần nữa.

“A... Không cần... Không cần... Không được... Sắp lên đỉnh rồi... Dừng lại...”

“Dừng lại... Dừng... Hứa Nghiễn...”

Anh hạ mắt xuống, sắp sửa bùng nổ dục vọng vừa sinh sôi. Anh rút gây khỏi mật huyết, vuốt nhẹ bắp đùi trong của cô để giảm bớt sự xúc động.

Mạnh Khinh Khinh khép hờ hai mắt, mở ra đầy nghi hoặc, đúng lúc chuẩn bị lên cao trào, thân dưới lại trở nên hư không khiến cô vừa ức vừa thất vọng. Huyết nhỏ đóng đóng mở mở, muốn ăn sạch gây thịt kia, cô nũng nịu, mở miệng, “Hứa Nghiễn... Muốn nữa... Cho em đi...”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 22. Muốn em chủ động thì anh cứ nói thẳng

Hứa Nghiễn khẽ vuốt phần da thịt non mềm trên chân Mạnh Khinh Khinh, giọng nói của anh trầm trầm như rượu vang đỏ độ nhẹ, “Không phải em nói không cần à?”

“Em nói hồi nào? Rõ ràng là không có.” Mạnh Khinh Khinh mặt dày, không chịu thừa nhận.

Hứa Nghiễn nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy, cố gắng đè nén sự hưng phấn tột cùng, “Muốn thì phải tự em tới, không thể lần nào cũng đều là anh dùng sức, em hưởng thụ.”

Cô chớp mắt mấy cái, chun mũi lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng, liếm đôi môi đỏ mọng, “Muốn em chủ động thì anh cứ nói thẳng, cần gì phải

nhiều chuyện như thế? Mau nằm xuống cho em!”

Trong giây lát, khuôn mặt anh tựa như có sóng nhiệt đánh tới, sóng nhiệt lan tràn ra nơi nơi, nhuộm căn cổ một màu đỏ hồng. Anh cắn răng một cái, sau đó nâng Mạnh Khinh Khinh lên một cách thô lỗ rồi xoay người cô nằm sấp xuống, bàn tay to của anh đè eo cô, khiến cho cái mông đẹp đẽ càng vênh cao. Ánh mắt nóng rực quét khắp làn da nõn nà của Mạnh Khinh Khinh, hoa huyết ẩm ướt của cô ngượng ngùng, không biết là thẹn thùng hay rối loạn mà cửa huyết của cô cứ đóng mở liên tục hai ba lần.

Đôi mắt Hứa Nghiễn hắt lên những tia máu đáng sợ, gậy thịt của anh sưng lên, còn chưa phát tiết hết sức lực dồi dào, vừa lớn lại vừa căng. Do đó, khi anh đâm vào, hoa huyết mềm xốp không thể chứa nổi. Gậy thịt căng mọng, khuếch trương, chống đỡ cả cửa huyết. Mạnh Khinh Khinh đỏ đầy mồ hôi lạnh, lớn quá, đầy quá, đau quá, “Đừng đi vào... Đau lắm. Rất đau... Mau rút ra...”

Trị cái miệng của cô không được, chẳng lẽ ngay cả chỗ bên dưới anh cũng không trị được? Nhìn gậy thịt khủng bố, dữ tợn chống phá hoa huyết mềm mại, nho nhỏ, mỏng manh, anh thỏa mãn hết cả người, không để ý đến lời cầu xin tha thứ của cô, tiếp tục đẩy gậy thịt vào trong thật sâu.

Bởi vì hồi hộp lẫn đau đớn, miệng tử cung co rút tới mức nhỏ nhất, gậy thịt mắc kẹt ngay khi đầu vừa tiếp xúc. Mạnh Khinh Khinh nắm chặt drap giường, mấy sợi tóc bết lại trên chiếc cổ trắng nõn, đôi môi anh đào của cô mở ra, kêu lớn, “Lớn quá... Đi ra ngoài...!!!”

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp thịt mềm, rốt cuộc gậy thịt cũng hòa nhập một cách thuận lợi. Thân thể anh hơi lùi lại phía sau, rút ra một ít, kể đó liền nhanh chóng cắm vào thật hung hăng.

“A...”

Không hề dò xét, không hề hòa hoãn, Hứa Nghiễn cứ thẳng lưng, hung mãnh đi ra đi vào cửa huyết, khiến chiếc mông nở nang của cô lắc lư vì bị đâm thẳng. Ra vào liên tục như vậy, hoa huyết cũng quen dần với đục vọng kinh người, miệng của nó tiếp tục cắn nuốt gậy thịt, nước dịch tiết ra ngày càng nhiều, chậm chậm tràn ra ngoài cửa, sau đó bị đánh phá thành bọt, dính đầy xung quanh hoa huyết và gậy thịt.

Cảm giác thỏa mãn nhất là đâm càng sâu, Mạnh Khinh Khinh càng lắc lư vòng eo nhỏ, ngay cả cái mông cũng khẽ cong lên, chủ động để hoa huyết ăn gậy thịt. Hoa huyết khít lại rất nhanh. Khi gậy thịt được rút ra, nó còn mang theo màu đỏ tươi lẫn chất lỏng vô cùng phóng đảng, khiến con người ta say mê, trầm luân vào đó, không có cách nào tự kiềm chế, chỉ có thể không ngừng “làm” nhau.

Hứa Nghiễn gia tăng tốc độ, đâm mấy cái khiến thân thể mềm mại của cô run lên, huyết nhỏ miễn cảm cắn nuốt làm phát ra tiếng vang. Mạnh Khinh Khinh hừ hừ bên miệng, một chuỗi âm thanh rên rỉ yêu kiều được cất lên.

“A... A... Sắp tới... Sắp tới rồi...” Những ngón chân trắng nõn ra sức cuộn lại, trên đôi chân cô toàn là những vết hằn lẫn đường vân nhăn nheo, giọng nói yêu kiều không ngừng cất lên, quanh quẩn lại trong phòng ngủ trống rỗng.

Lúc sắp sửa lên cao trào, huyết nhỏ hoàn toàn thả lỏng, cửa huyết non mềm, nho nhỏ, tựa như một đóa hồng kiều diễm, khi đóng khi mở, khiến người ta nhìn không được mà muốn tàn phá đóa hoa đẹp đầy tâm tư này. Hứa Nghiễn bắt lấy mông cô, dùng sức ở phần dưới thắt lưng, đâm thẳng gậy thịt vào tử cung non nớt, ngay cả bụng nhỏ của cô cũng bị đẩy đến mức phồng lên.

Sau lần đâm ấy, nước dịch trong hoa huyết cũng phun trào, đạt đến mức cực hạn, tràn ra hết cả giường.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 23. Em không hiểu sao? Anh muốn em chủ động cơ

Trải qua hai lần lên đỉnh, Mạnh Khinh Khinh hoàn toàn thỏa mãn. Tuy rằng gậy thịt cứng rắn vẫn còn chống đỡ trong hoa huyết nhưng cũng không ra trở ngại khi cô hưởng thụ dư vị của đợt cao trào, đầu mày cuối mắt của cô đều sáng khoái. Bàn tay to của Hứa Nghiễn khẽ vuốt sóng lưng cô, ngón tay anh cào những đường cong lên lưng cô, giống như vuốt lông cho mèo vậy. Cô vô cùng hưởng thụ, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát vào chiếc chăn bông mềm mại, thoải mái mà thờ dài.

Qua một lát sau, cô xoay nhẹ cái eo nhỏ, dịu dàng nói, “Đi ra đi... Em không thoải mái...”

“Bộp”, một cái tát giáng xuống tấm lưng trắng như tuyết của cô, “Anh còn chưa bắn.”

Hứa Nghiễn thả lỏng người, đặt toàn bộ sức mạnh lên người Mạnh Khinh Khinh. Thân dưới của anh dán sát vào cô, kín kẽ, gậy thịt cũng đâm vào một chút, nơi ấy của cô không hề có dấu hiệu mềm nhũn, nơi ấy của anh lại quá căng, khiến huyết nhỏ của cô vừa xót vừa cắn. Cô biết anh chưa phát tiết đủ, nhất định sẽ không rút ra, anh cứ như một con hổ rình mồi, đợi chờ cơ hội để nuốt cô vào bụng. Nhìn dáng vẻ đáng sợ của anh, cô chỉ nghĩ ắt hẳn không ai ngờ trước đó là anh là một người lạnh lùng căm dục, không gần gũi phụ nữ.

“...”

“Anh... Anh làm gì vậy... Đừng liếm em... Anh là cún sao?”

Đầu lưỡi nóng bỏng nhẹ nhàng quét lên lưng cô, không ghét bỏ mồ hôi của cô, cứ một mực liếm hết, ngậm chặt da thịt rồi mút lấy mút để, để lại một dấu hôn màu đỏ tươi. Cho tới bây giờ, cô chưa từng cảm thấy lưng mình mãi cảm như lúc này. Song, khi cảm giác ướt át đi qua rồi, giống như một dòng điện mãnh liệt xẹt qua, cô không hề đủ sức chống đỡ, tình cảm mãnh liệt va chạm như pháo hoa, tầm mắt cô trở nên mờ hồ, dù là thân thể hay tâm trí đều sợ run hết cả.

Hứa Nghiễn cảm nhận được sự lười biếng của huyết nhỏ, tinh thần anh chợt tỉnh táo, đẩy cao gậy thịt trong người cô. Nơi ấy của cô cắn mút lấy anh, cửa huyết cực kỳ đói khát cứ đóng đóng mở mở, anh cắn cái miệng mềm mại của cô, “Quả là đói khát.”

Tinh thần của Mạnh Khinh Khinh mê say. Cô không để tâm anh nói cái gì, chỉ biết hưởng thụ sự mãi cảm khi huyết nhỏ vuốt ve gậy thịt. Bất thành linh, bàn tay anh bầu lấy ngực cô, xoa nhẹ hai bầu ngực vài cái, sau đó liền khổng chế thân thể cô. Anh vừa dùng sức bế cô đứng dậy, vừa phản ứng chậm khi thấy cô hỏi vói về kinh ngạc, “Hứa Nghiễn... anh... anh...”

Hứa Nghiễn đặt cô xuống đất, bóng đêm càng âm u hơn hẳn. Bên ngoài cửa sổ sát đất, ánh đèn ngày một nhiều thêm, mê ly khóa mắt, phía chân trời có mấy chấm sáng nhỏ li ti giữa màn đêm đen đặc.

Anh kéo một cái ghế qua, ngồi lên trên. Mạnh Khinh Khinh dựa người vào lồng ngực rắn chắc của anh, huyết nhỏ non mềm vẫn còn chứa đựng gậy thịt căng đầy, thô cứng. Trước ngực cô, hai bàn tay mặc sức chà đạp, lúc thì vân vê, lúc lại lôi kéo trái phải.

“Anh... Dịu dàng một chút đi...”

Choi đùa bầu ngực của cô đủ rồi, anh nâng mông cô lên, “Đứng lên, ngồi xuống.”

“Hà?”

“Em không hiểu hả? Anh muốn em chủ động đó.” Hứa Nghiễn cúi đầu, lời nói quanh quẩn bên tai cô.

Huyết nhỏ của cô bị căng đến cực hạn, lớp thịt bên trong liên tục nhấp nhô, nước dịch phun trào ra hai bên, bám vào gậy thịt khiến anh vui thích. Anh vỗ mông cô, “Động đi.”

Cô cắn môi, nâng mông lên rồi lại ngồi xuống, đẩy gậy thịt ra vào nhịp nhàng. Bản thân cô tự nắm giữ tiết tấu hết như cá gặp nước, khoái cảm thuần túy đánh sâu vào. Cô đắm chìm vào đó rất nhanh, động tác càng lúc càng mau lẹ, eo nhỏ càng lúc càng dùng sức.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 24. Dựa vào anh mà cũng muốn theo đuổi em? (Kết thúc)

Đầu mày cuối mắt của Mạnh Khinh Khinh đều nhuộm nét phong tình, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vì tình cảm quá mức mãnh liệt, toàn thân hồng nhạt một màu hoa đào, hai chân tê rần, nhưng khoái cảm dồn dập như con sóng thủy triều lại không ngừng thúc giục cô. Huyết nhỏ tham lam cây gậy lớn, hoa huyết bị đầu gậy đánh phá, đánh đến khi nước dịch chảy ròng ròng.

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay to của anh đã nắm chặt lấy eo cô, kéo thân thể cô dồn dập cùng mình, chìm vào bể dục vọng rộng lớn.

Sau cơn phát tiết, Hứa Nghiễn theo thói quen rút đầy tinh dịch vào tử cung cô. Gậy thịt chắn đường, không để dịch chảy ra bên ngoài. Mạnh Khinh Khinh có khó chịu đến mấy cũng không có cách nào, chỉ biết để anh cuốn lấy mình thật nhanh, quấn cô vào trong chăn.

“Không an toàn, lỡ mang thai phải làm thế nào?” Vất vả lắm cô mới thoát khỏi hai bàn tay to, ngẩng đầu nhìn anh.

Hứa Nghiễn im lặng một lát, “Có thai thì sinh thôi.”

“Anh nghĩ anh là ai? Sinh con cho anh hả, nằm mơ đi!” Lời của anh quả thực chọc tới cô, cô há miệng, để lộ răng nanh, cắn vào cơ ngực của anh một cái.

“A...” Cô cắn mạnh quá, chân mày anh nhíu lại thật chặt, nhưng anh lại không đẩy cô ra, chỉ dùng tay xoa mái đầu mềm mại của cô, kèm theo hương vị sâu triển miên, “Anh không phải là người đàn ông của em sao? Ông xã tương lai của em, ba của con em.”

Xem như anh còn nói được một câu đàng hoàng, Mạnh Khinh Khinh cảm thấy ngây ngất cả cội lòng, thả lỏng rần rần, “Hừ, anh nghĩ tốt quá rồi! Đàn

ông theo đuổi em không đếm xuể, anh còn chưa là gì đâu.”

Hứa Nghiễn thẳng lưng, đưng vào cô mấy lần, “Đã bị anh làm tới mức này, người đàn ông khác thì sao? Em chê cách làm của anh ư?”

Mạnh Khinh Khinh cũng lớn gan, hoàn toàn đã quên những ngày bị ức hiếp trước kia, cô tiếp tục câu chuyện của anh, “Phải, miệng anh lợi hại lắm, cách “làm” mới mẻ là đâu?”

Chỉ là không ngờ, Hứa Nghiễn chỉ nở nụ cười, ôm chặt lấy cô. Ánh đèn màu trắng sữa phủ lấy bóng hình hai người, tựa như ảo mộng. “Quả thật không có cách nào mới mẻ cả, nhưng nếu em muốn, anh đều có thể học để giúp em thỏa mãn.”

Khóe miệng mãi không ngậm được, Hứa Nghiễn này ... nếu là trước kia, cô tuyệt đối sẽ không dám nghĩ anh như thế này. Mạnh Khinh Khinh cười trộm, lè lưỡi ra, lưu lại dấu răng trước ngực anh. Gắn bó chặt chẽ như vậy, có thể cảm nhận được thân thể anh đang căng thẳng, càng căng thẳng lại càng ôm chặt, ngay cả vật phía dưới cũng căng tràn.

“Đừng cựa quậy.” Hứa Nghiễn thở ra một hơi dài, lồng ngực phập phồng, “Giữ gi mà giữ.”

Giọng nói gọi tình trầm thấp như vậy, cô dám xác định sự sùng nịch trong đó không phải là ảo giác, “Hứa Nghiễn, hôm nay anh đối với đặc biệt tốt.”

Câu nói của cô đâm nhẹ vào lòng anh. Trước đây, anh hoàn toàn bỏ qua, chưa từng quan tâm cô một lần, nghĩ đến mà áy náy không thôi. Anh nâng cằm cô lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nhuộm một màu hồng hào, mắt mũi hoàn hảo như một bức họa, đôi môi anh đào khiêu gợi. Anh cúi đầu hôn cô, rất nhẹ, rất dịu dàng, tựa như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, hôn rất nhanh rồi buông ra.

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy, sâu thẳm như đại dương của anh, trái tim cô muốn nhảy ra ngoài, sắc mặt đỏ bừng, đầu lưỡi cũng cứng lại, “Anh... anh làm gì vậy?”

“Anh thích em, Khinh Khinh, em cũng thích anh mà, đúng không? Làm bạn gái anh, từ nay về sau, mỗi một ngày, anh đều sẽ đối xử với em thật tốt.”

Cô lập tức phản bác, “Em không thích anh đâu, ai mà biết anh có đối xử tốt với em hay không? Còn khối người đàn ông đối với em tốt kìa.”

Hứa Nghiễn không ngốc. Nếu cô không thích anh dù chỉ một chút, sao cô lại theo anh lâu như vậy?

“Không sao cả, nếu bây giờ em chưa thích anh, anh muốn theo đuổi em.”

“Dựa vào anh mà cũng đòi theo đuổi em à?” Người gì mà đầu gỗ, muốn theo đuổi con gái sao? Cô khề hừ lạnh, nhưng mà --

Hứa Nghiễn muốn theo đuổi cô, nghĩ lại thật quá kích động!

“Được rồi, em sẽ cho anh cơ hội một lần để theo đuổi, nhưng mà em nói thật này, so với những người đàn ông khác theo đuổi thì anh hoàn toàn... Ừm ừm... Ừm ừm ừm...”

(Đang nói thì bị anh chặn miệng mất rồi, ha ha ha ~)

Hết quyển 1

Tết: Đến đây là kết thúc rồi, ahihi – Ngày mai chúng ta sẽ lại bắt đầu với một câu chuyện khác, gay cấn hơn nữa ^^ Mời các bạn đón đọc quyển 2 :”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chẳng lẽ em đã bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh chinh phục rồi à?

“Bác sĩ Diệp tới rồi.” Người đàn ông trung niên mặc đồng phục quản gia dừng bước, đứng cách bức phù điêu trước cửa khoảng một thước.

Cô gái được gọi là bác sĩ Diệp khẽ cau hai hàng chân mày nhỏ nhắn, lông mày tựa như dương liễu mờ mịt trong làn sương khói, sầm mà chẳng bi. Cô có khuôn mặt trái xoan lớn khoảng hai bàn tay, không trang điểm son phấn mà vẫn trắng như tuyết, thuần khiết trong sáng và đôi mắt long lanh, thuần túy không nhiễm một tạp chất nào.

“Cậu chủ nhà ông thế nào rồi?” Diệp Thư mở miệng, giọng nói dịu dàng, an nhiên, điềm đạm, che giấu sự không mong muốn và bất nhẫn của bản thân vô cùng tốt.

“Hôm nay, cậu ba không ra khỏi nhà cả một ngày, nói là trong người không khỏe, cụ thể ra sao thì tôi cũng không rõ, chỉ có thể phiền cô đến xem.”

Nói xong, người quản gia trung niên đưa tay gõ cửa, “Cộc cộc cộc.”

Bên trong không có động tĩnh, ông lại gõ thêm, “Cậu ba.”

“Cậu ba!”

“Có chuyện gì vậy?” Cách một lớp cửa có thể nghe giọng nói không vui của người bên trong.

“Trong người cậu khó chịu, ông chủ cho mời bác sĩ đến.”

“Không cần, đừng quấy rầy tôi.”

Quản gia cười ngượng ngùng với Diệp Thu, sau đó nói tiếp, “Là bác sĩ Diệp.”

Diệp Thu hạ mắt, hàng mi rủ dài xuống, đôi môi hồng của cô hóa thành một đường thẳng, thần sắc lạnh nhạt, nhạt đến mức bất thường thường, nếu nhìn kỹ có thể nhìn ra cảm xúc không tốt của cô.

Ai mà thêm quấy rầy anh? Nếu không phải nể mặt ông chủ Khương, cô vốn dĩ chẳng muốn xuất hiện ở nơi này.

Cánh cửa nhỏ vang lên tiếng động, sau đó được mở ra. Diệp Thu nhìn thấy một bóng lưng đàn ông đang khoác áo choàng tắm, bước đi thong thả ở trong phòng. “Vào đi.”

Khương Nhạc nằm xuống chiếc ghế mây, lấy tay cào cào mái tóc rối bù.

Căn phòng được trang hoàng với màu trắng chủ đạo, sạch sẽ tươi đẹp, nhưng lại có rèm che cửa sổ kín mít, khiến cho ánh sáng trong phòng thật âm đạm, không nhìn rõ góc nghiêng trên mặt Diệp Thu, chỉ thấy chóp mũi của cô lóe lên tia sáng chói mắt.

“Không phải em luôn tránh anh ư? Sao lại chủ động tìm đến đây? Chẳng lẽ em đã bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh chinh phục rồi à?”

Diệp Thu nhếch mép một cái rất nhanh, đôi mắt đen để lộ sự tức giận, nhưng anh chỉ khẽ cười, “Không nói gì? Tức là hiểu rồi sao?”

Khuôn mặt của Khương Nhạc rất tuần tú, trông qua liền thấy đẹp đến không ngờ. Hàng mi dài, con ngươi như được tạo nên từ vô số điểm nhỏ, vừa nhìn vào đã thấy ánh sáng thoát ẩn thoát hiện. Khóc mỗi anh nhô lên thành hình vòng cung khi cười, vè mặt khinh thường của một anh chàng sinh ra và lớn lên trong gia đình phú quý.

“Anh không thoải mái ở chỗ nào?” Cô chán ghét nhưng vẫn cố giảm sự bộc phát tính tình, chỉ hỏi lạnh nhạt.

Anh hít một hơi lạnh, “Em quan tâm anh như vậy sao?”

“Anh không nói thì tôi đi, tôi không rảnh mà lãng phí thời giờ với anh.”

“Ồi... Rõ ràng đã có quan hệ xác thịt mà em còn lạnh lùng với anh như vậy, đúng là tuyệt tình đó nha.” Đôi mắt anh lộ vẻ ngả ngớn.

Diệp Thu trở nên căm tức, “Khương Nhạc, anh đừng nói hươu nói vượn.”

“Anh nói bấy bao giờ? Thứ tư tuần trước, ở trong văn phòng...” Thấy cô thật sự xoay người bỏ đi, Khương Nhạc vội dừng đề tài, nghĩ đến tình cảnh ẩn cô vào tường hôm đó, hôn tới mức cô phải cầu xin tha thứ, cho dù anh lau đi mùi thuốc mà mùi hương của cô vẫn nhàn nhạt quanh mình, gọi lên nỗi nhớ thương sâu sắc.

Anh liếm cánh môi, yết hầu khô rát cảm thấy ngứa ngáy, trong lòng cũng ngứa. Cô xuất hiện trước mặt anh lúc này, chẳng lẽ không có định quyến rũ anh sao?

“Được rồi, anh không nói nữa, nhưng anh thật sự khó chịu trong người, em giúp anh xem thử đi.”

Cách nói chuyện của anh hiếm khi đứng đắn thế này, Diệp Thu rút cuộc cũng động lòng từ bi của thầy thuốc, “Triệu chứng thế nào?”

“Đau chân.”

“Đau chân? Có bị vết thương ngoài da không?”

“Không có.” Đôi môi mỏng của anh khẽ mở ra, “Đêm qua đã bắt đầu đau rồi, anh đã cố xoa, nhưng hôm nay lại càng đau.”

Diệp Thu nghe xong liền nhú mày, “Trên đùi có rất nhiều huyết, đừng tự ý xoa lung tung, dễ gặp phải chuyện không may, để tôi xem thử.”

Khương Nhạc nở nụ cười, hàng mi dài che khuất ánh nhìn gian tà của anh, “Được, em qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 25: Muốn đùa với em một chút mà

Diệp Thư đi đến trước mặt anh, hơi khom người xuống. Khương Nhạc nhìn cô từ phía trên. Mấy sợi tóc mai của Diệp Thư được vén gọn sang một bên, khe bay bay trước trán, khuôn ngực phập phồng của cô lộ ra hình vòng cung cuộn sóng đẹp đẽ. Anh cố nuốt nước bọt, vật dưới thân cứ dòn dập không ngừng, sớm đã không thể bình tĩnh được rồi.

Diệp Thư vẫn rất hồn nhiên trong tình cảnh nguy hiểm, cô làm hết phận sự của mình, hỏi han, “Chân trái hay chân phải?”

“Chân trái.”

“Đau ở chỗ nào?”

“Cẳng chân.”

“Anh vén quần lên một chút.”

Khương Nhạc vén chiếc áo choàng tắm, để lộ chân trái với cơ bắp chắc chắn. Anh sống sung sướng an nhàn, da dẻ trắng trẻo, nhưng nếu so sánh với đôi tay ngọc của Diệp Thư thì có thể thấy rõ da anh tối hơn hẳn. Cô có một đôi tay tuyệt diệu, từng ngón thon dài như búp măng, vừa trắng vừa mềm, hết như bông vải vậy. Trước kia, anh cảm thấy mình là một người có thể không chế bản thân, nhưng cánh tay non mềm của cô đáng yêu quá đi mất, ngay cả nằm mơ, anh cũng muốn cảm nó lên để thưởng thức một phen.

Cô thử thăm dò cẳng chân anh, “Có đau không?”

“Không đau.”

Cô hơi dùng sức, “Đau không?”

“Không đau.”

Lại ấn vào mạnh hơn, “Đau không?”

Làm sao có thể đau được? Bị cô nắn bóp thoải mái như vậy, ngay cả đầu ngón tay cô cũng giống như có dòng điện xẹt qua, khiến anh tê rần cả cõilòng, “Không đau.”

Diệp Thư đứng lên ngay tức khắc, đôi mắt đẹp tròn to. Khương Nhạc nghiêng cổ lười biếng, vẻ mặt vừa lười nhác vừa vô tội nhìn cô, “Thế nào rồi?”

“Anh đùa với tôi phải không?” Ấn mạnh như vậy mà chẳng có việc gì cả, còn dám nói đau chân, đau ở chỗ nào?

“Muốn đùa với em chút ấy mà.” Anh nhướn mày nhìn cô, giờ chân lên, chạm nhẹ vào đầu gối cô rồi hếch cằm rõ kiêu ngạo, ánh sáng trong mắt anh co lại thành từng điểm nhỏ trong chốc lát, thâm thúy tựa như giếng cổ hồ sâu muốn hút người ta vào rơi vào, “Này, anh nói này, em thật sự không muốn đùa với anh sao? Người như anh có tiền có thế, lại đối với một lòng một dạ, hiếm có khó tìm lắm đó. Trong mấy cuốn tiểu thuyết thường là tổng giám đốc bá đạo yêu thương cô gái nhỏ, em còn trẻ mà, hẳn là rất thích đúng không?”

Thích cái đầu anh!!!

Diệp Thư cảm thấy dây dưa với anh là một quyết định sai lầm. Cô không do dự nữa, chẳng thềm nói một câu nào đã bỏ đi, nhưng Khương Nhạc làm sao có thể dễ dàng để cô đi như vậy? Cô chưa bước được bước nào, cánh tay mảnh khảnh đã bị bàn tay to của ai đó kẹp chặt, kèm theo giọng nói vô lại và ngả ngón của Khương Nhạc, “Gấp gì chứ? Lại đây giúp anh nào.”

Cô cự quậy, muốn rút tay về, anh lập tức dùng sức, dĩ nhiên là cô không đánh lại anh, bị anh đẩy ngã vào trong lòng mình. Khuôn mặt Diệp Thư đỏ bừng, “Khương Nhạc, buông tôi ra.”

Hai cánh tay mạnh mẽ như sắt thép trượt xuống eo cô, giữ chặt lấy. Thân thể hai người dán sát vào nhau, phản ứng sinh lý rõ ràng không thể giấu diếm. Đỉnh đầu của vật ấy cọ vào cái bụng mềm của cô, rung động hưng phấn, thể hiện sức lực dồi dào của người đàn ông trẻ tuổi. Anh cúi xuống, nhìn thấy gáy sau lộ ra ngoài cổ áo của cô, vừa trắng như ngọc vừa có mùi thơm ẩn giấu, quá mức câu người. Chóp mũi anh khẽ động, muốn hôn một cái liền hôn ngay, có sao đâu chứ.

Diệp Thư run hết cả người, răng cô cắn vào môi dưới, bàn tay mềm mịn cố gắng chống đỡ, không để anh lại gần, “Khương Nhạc, anh điên rồi phải không? Buông tôi ra, buông ra!”

“Anh muốn hôn một cái.”

Cô nào có ngăn cản được? Xúc cảm nóng bỏng không ngừng lướt qua cổ, vành tai, cho dù cô muốn trốn cũng không xong. Anh đứng là ác độc, khiến mắt cô đỏ hoe hết cả lên, “Khương Nhạc, buông tôi ra, anh điên rồi sao?” Đây là nhà của anh, ông chủ Khương còn ở trong nhà, sao anh dám làm chuyện như vậy?

Cô ghen ngào sắp khóc, hàng mi cong dài ướt đầy bọt nước, tựa như một cành hoa lê đẫm mưa xuân. Dáng vẻ này của cô khiến lòng anh mềm hẳn đi, nhưng cho dù anh mềm lòng, gậy thịt của anh vẫn cứ căng cứng. Không được, anh không thể để cô đi, “Được, anh không hôn, em đừng khóc.”

“Anh buông tôi ra.” Cô cắn hận, nói.

“Chân anh đau, em giúp anh xoa bóp đi rồi anh buông.”

Đau cái đầu anh! “Chân anh đau ở chỗ nào hả? Anh gạt tôi.”

“Không đau mới là gạt em, anh thật sự rất đau, em giúp anh xoa bóp được không?”

“Không được.” Nếu tin tưởng anh thì cô đúng là kẻ ngốc. Diệp Thu lắc người, cả người ướt đầy mồ hôi, “Anh buông tôi ra, Khương Nhạc.”

“Em không dịu dàng, còn muốn chạy à?” Hơi thở của Khương Nhạc trở nên dồn dập, đôi mắt càng đen thẳm sâu sắc. Mẹ nó, tự cô đưa mình tới cửa trước, còn trách anh à?

Anh cắn răng một cái, bàn tay to trượt dần xuống chân cô, sau đó bế thốc cô lên, đưa cô vào trong căn phòng có cánh cửa nhỏ bằng gỗ đỏ khắc hoa.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đây không phải là cái chân thứ ba của đàn ông sao?

Đây là một gian phòng làm việc được tách ra từ phòng ngủ chính. Ngày thường, Khương Nhạc làm việc ở chỗ này, tường được cách âm, vô cùng thanh tĩnh.

Diệp Thu bị ném lên trên giường. Cô chống khuỷu tay lên niệm, mấy sợi tóc rối xổ ra, bết lại ở nơi gò má. Da mặt cô trắng nõn nà như ngọc, đôi mắt màu đen long lanh nước. Tình hình trước mắt khiến cô hoảng loạn không thôi, “Anh vốn dĩ không đau chân, anh muốn tôi làm gì hả?”

Khương Nhạc nở nụ cười, đầu lưỡi liếm lấy cánh môi khô ráp, “Đau lắm, xoa cho anh, xoa nhẹ nhàng rồi anh sẽ để em đi.”

Anh quỳ hai chân lên giường, chậm rãi tiến về phía cô, “Thu Thu, được không?”

Cô bị bao phủ trong bóng ma của anh. Hơi thở của anh nặng nề mà nguy hiểm, khiến cô rụt bả vai, lay nhẹ cái móng để trốn, “Khương Nhạc, ông chủ Khương còn ở đây, anh đừng như vậy, mau thả tôi đi đi.”

Anh ép cô tựa vào đầu giường, “Chưa nói không cho em đi mà, xoa giúp anh đi, anh thật sự đau lắm, không lừa em đâu.”

Cô hồi hận vô cùng, lẽ ra không nên đồng ý với ông chủ rằng sẽ đến khám bệnh cho anh. Không, bây giờ cô lại càng hối hận vì công việc cao thượng này. Nếu cô không cùng thầy mình đến nhà họ Khương để chữa chân cho ông chủ nhà, cô sẽ không gặp gỡ Khương Nhạc, không bị anh quẩn lầy.

Bây giờ phải làm sao đây?

Ngón tay nhỏ nhắn nắm tấm drap giường đến nhăn nhúm, cô cố gắng giữ vững hơi thở, nhìn chằm chằm vào Khương Nhạc, “Tôi giúp anh xoa, anh sẽ để tôi đi chứ?”

“Đúng, xoa rồi anh sẽ để em đi.”

“Vây... vậy tôi giúp anh.”

Nghe vậy, đôi môi mỏng của Khương Nhạc liền nhoen lên, hầu kết không ngừng lặn lên lộn xuống, tiếng nuốt nước bọt cũng phát ra rõ ràng; ngón tay chạm vào xương hông, kéo dây buộc ra, chiếc áo choàng tắm dài bị cởi bỏ; cơ ngực trắng kiện mà không khoa trương, bụng không có vết sẹo, hai bắp đùi rắn chắc, còn có vật ở giữa hai chân đang căng tràn, dựng thẳng, rung đùi đắc ý, dừ tợn vô cùng, tiết đầy chất lỏng trong suốt. (-.-)

Diệp Thu tròn to mắt, không thể tin nổi. Cô muốn thét chói tai, nhưng cổ họng lại bị ngăn chặn, không phát ra tiếng được. Năm ngón tay cô nắm thành nắm đấm, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hơi thở không được thông suốt, “Khương... Khương Nhạc...”

“Bảo bối Thu Thu, nơi này muốn đau chết, mau giúp anh xoa đi.”

“Anh... Gạt tôi!” Tên dê xồm thật quá đáng, quá đáng hết sức!

“Anh có lừa em đâu? Đây không phải là cái chân thứ ba của đàn ông sao?” Khương Nhạc thờ ra một hơi nặng nề, gây thịt sưng tới mức khó chịu. Anh nắm bàn tay cô, đặt vào chỗ đó, “Bảo bối, bảo bối.”

Diệp Thư dùng sức để kéo tay về, tay còn lại tát một cái “bốp” vào mặt anh, dùng hết mười phần sức lực, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay của cô vừa tê vừa đau, “Đồ vô sỉ!”

Từ trước tới giờ, cậu ba nhà họ Khương muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Bị đánh đến mức choáng váng như vậy, con động tình tụt xuống hơn phân nửa, khuôn mặt anh thay đổi sắc thái, ánh nhìn hung dữ xuất hiện, một cánh tay giờ lên, chực chờ hạ xuống. Cô gái nhỏ nhắm mắt theo phản xạ, giờ tay lên che ở phía trước, thân hình nhu nhược như những đoá hoa tàn rơi rụng trong gió thu.

Bàn tay Khương Nhạc không hạ xuống, ngược lại còn nắm chặt chiếc cằm tinh xảo của cô, “Có phải tôi đối với cô có thái độ quá tốt? Ngay cả mặt mũi mà cô cũng không thèm nê?”

Cô không dám nói lời nào, sợ chọc giận anh. Bị trúng một bạt tai, Khương Nhạc cực kỳ phẫn nộ, “Mẹ nó, cô có tư cách gì chướng mắt tôi? Hôm nay, ông đây sẽ làm cô một trận, để coi cô còn dám làm bộ làm tịch hay không.”

Vừa nói, anh vừa xé chiếc áo dài màu trắng của cô.

Diệp Thư phát điên. Cô giãy dụa, quẫy đạp hai chân, đâm đá lung tung, “Buông ra, đừng! Đừng! Khương Nhạc, anh điên rồi, anh đừng như vậy!”

Tóc tai cô trở nên tán loạn, roi lá tả như bụi phủ mặt hồ, đôi mắt đẹp tựa sóng nước mệnh mông, cánh môi đỏ hồng run rẩy, đáng vẻ thảm thương khi bị khi dễ trông rất mê hoặc người khác. Khương Nhạc giữ chặt đầu cô, găm cánh môi cô như một con dĩa thú.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tổ cáo anh? Tổ đi, anh sẽ phạt em bằng cách làm không biết mệt, trữ máu ba năm

Khương Nhạc ngậm chặt môi cô mà mút, xúc cảm y hệt như lần trước. Hoa roi mềm mại, hơi thở trong veo thấm tận vào trong phổi. Đầu lưỡi thô cứng cạy mở hai hàm răng khép chặt, quần lấy chiếc lưỡi đinh hương của cô. Còn chưa cảm nhận hết sự mềm mại yêu kiều, đầu lưỡi anh đã đau xót, buộc phải lui ra ngoài.

Trong khoang miệng có mùi rỉ sắt rất nhạt, Khương Nhạc hít một hơi, bắt lấy hai cổ tay Diệp Thư, sau đó lại hôn một cái rất tàn nhẫn, đầu lưỡi cố sổng cố chết lên lõi trong miệng cô, nào ngờ lại bị cô cắn mạnh cho mấy cái nữa.

Mợ nó, khi dễ đến mức không thèm nhận cái hôn của anh à?

Sắc mặt Diệp Thư trắng bệch như tờ giấy, khóe mắt lẫn hai bên má đều đầm nước. Khương Nhạc nhe răng trợn mắt, đầu lưỡi anh bị cô cắn sắp nát, cô còn dám làm ra vẻ đáng thương?

Anh dòi mắt xuống dưới, trên thân thể cô là chiếc áo sơ mi ôm sát người được viền ren, bầu ngực đầy đặn được đẩy cao. Cho dù cô đã thất nút cắn thật, anh cũng không ngại tưởng tượng đến phong cảnh xinh đẹp, non mềm bên trong.

Khương Nhạc huyệt sáo một cái, “Dáng người của Thư Thư đẹp lắm, ngực lớn ghê ấy.”

Nói xong câu này, anh cảm thấy lòng bàn tay mình đang ra sức giãy dụa. Cô nhìn anh bằng ánh mắt phẫn hận, tựa như bóng đao chém vào gò má anh, nhưng da mặt anh quá dày, không thèm để ý, ngược lại còn dùng một tay để tìm hiểu những gì ẩn đằng sau nút thắt áo sơ mi của cô.

“Khương Nhạc, anh điên rồi sao? Đây là phạm pháp đó, anh mau dừng tay, chẳng lẽ anh không sợ ông chủ Khương sẽ phát hiện sao?”

“Tại sao anh lại sợ? Không phải em mới là người nên sợ sao? Cháu mình phạm pháp, không chừng ông anh sẽ giết em diệt khẩu, bằng không...”

Tiếng nói của Khương Nhạc chợt im bặt, hơi thở ồ ồ trong nháy mắt, ánh mắt cũng trở nên đen và thâm thúy hơn trước.

Áo ngực màu đỏ hoa thạch lựu, dây đai được kết hoa tinh tế và viền những đường hoa nhỏ. Thiết kế này độc đáo ở chỗ là nó chỉ che một nửa bầu ngực, cùng lắm là chắn được nhũ hoa, hai bầu ngực non mềm trắng sữa vẫn lộ lộ bên ngoài, cực kỳ mê người.

“Không ngờ Thư Thư thoát nhìn điếm đạm an nhiên mà bên trong cũng ăn mặc phóng túng như vậy?”

Cô nghiêng rặng trời treo, Khương Nhạc làm động tác mạnh một cái, kéo tuột quần cô xuống tới đầu gối, “Quần lót chữ T, ở dưới cũng vậy à?” (loại đồ lót siêu sexy)

Sắc mặt Diệp Thu như có lửa thiêu đốt, nước mắt cô trào ra, “Khương Nhạc, anh cầm miệng, anh buông ra ta, anh buông ra, anh có tin tôi sẽ đi tố cáo anh không?”

Khương Nhạc cúi đầu, hôn lên bầu ngực lẫn nhũ hoa lồ lộ, “Tố cáo anh? Tố đi, anh sẽ phạt em bằng cách làm không biết mệt, trừ máu ba năm”

“Không có câu nói như vậy, cưỡng gian cũng không dám, vậy thì còn gì thích thú nữa?” Anh trực tiếp đẩy áo ngực lên, hai bầu ngực mềm mịn nảy bật lên, đầu nhũ hoa màu hồng phấn run rẩy. Anh há mồm, ngậm chặt một bên, mút vào. Nhũ hoa mềm mại bị anh đùa bỡn đến khi từ từ cương cứng.

Cả người Diệp Thu đã lâm vào tình cảnh tuyệt vọng, đồ đầy mồ hôi, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải. Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, cô dùng hết sức lực, mong muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh, nào ngờ bầu ngực mềm lại bị chà đạp thô bạo, nhũ hoa bị chà xát đến khi đỏ lên, bên trên chỉ chít dẫu rằng, dẫu hôn.

Vật to lớn, nóng bỏng kia chen vào đùi cô. Cách một lớp quần lót mỏng manh, sự ma sát không thỏa mãn được Khương Nhạc. Anh kéo chiếc quần chữ T ra, đâm thẳng cây gậy vào khe hở hoa huyết ướt át, trơn mềm.

Cô chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ bị làm nhục như vậy. Tuyệt vọng, bất lực, xấu hổ và giận dữ đã bức cô điên lên. Đến khi Khương Nhạc xé rách quần lót, gây thịt xâm nhập vào miệng hoa huyết, cô rốt cuộc cũng tới điểm cực hạn, khóc lớn kêu la, “Không.. Đừng đối với tôi như vậy... Đừng.. Tôi van anh...!!!”

Động tác của Khương Nhạc chẳng hề dừng lại một chút nào. Từng miếng thịt hồng dừ tợn quần lấy, cắn nuốt gây thịt. Ăn cô được một nửa, thất lưng anh từ từ chùng xuống.

“A... Đau quá...”

Gây thịt chống đỡ từng lớp thịt bên trong cô, thuận lợi hòa nhập. Nhìn cửa huyết hần lên tơ máu, ánh mắt anh xẹt qua một tia thích thú và lạnh khốc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Mẹ kiếp, em đừng vờ vô tội nữa, em có dám nói trước đó không trâu chọc tôi không?

Khương Nhạc thả lỏng tay, Diệp Thu đang đau đớn không biết lấy được sức lực từ đâu, nắm đấm như mưa nện vào lồng ngực vững chãi, rồi đến vai và cả hai cánh tay, “Cút ngay... Đồ cầm thú... khôn nạn...”

Anh thờ dòn dập phát ra tiếng ồ ồ, gạt lọn tóc mai ẩm ướt dán lên khuôn mặt xinh đẹp, dưới thân bất ngờ thúc vào thật mạnh, đỉnh gây thịt ma sát tâm hoa khiến đôi chân mày lá liễu nhíu lại, môi anh đào bật thốt tiếng rên rỉ đầy đau đớn, tội nghiệp, chọc người ta thương hại.

Trong lòng Khương Nhạc bùng lên một con tức tối không tên, anh nhìn chằm chằm đôi mắt ngấn lệ đẹp đến nao lòng, “Mẹ kiếp, em đừng vờ vô tội nữa, em có dám nói trước đó không trâu chọc tôi không?”

“Bốp” Cô nâng tay cho anh thêm một cái tát.

Khương Nhạc cứng ngắc chạm vào nơi bị đánh, đau đớn, nóng bừng, anh đột nhiên cảm thấy hơi chua chát, ê ẩm, há miệng thờ dốc, nhưng cuối cùng vẫn không nói thành lời.

Mẹ kiếp, nói mấy lời vô dụng với cô ấy làm gì, thịt cô là được rồi!

Anh đè bả vai cô xuống, động tác cơ thể điên cuồng như báo săn, cơ lưng, vùng tam giác phình lên như võ sĩ ra trận, mồ hôi trong suốt chảy tí tách tí tách từ trán xuống bầu ngực trắng nõn của cô. Gây thịt lớn lần lượt phá vỡ cửa huyết bé nhỏ, kịch liệt khuếch trương huyết hoa nhỏ non mềm, khi quy đầu chạm vào tâm hoa, cơ thể dưới người liền run rẩy lợi hại, đùi căng cứng thẳng tắp, cửa huyết mấp máy như môi trẻ con, lúc đóng lúc mở cắn gây thịt!

Thoải mái đến nhường nào!

Linh hồn của anh nánh chóng bị khe huyết câu đi mất, trong lòng chỉ còn ham muốn hắc ám. Cảm giác đau xót lúc trước dường như chỉ là ảo giác thoáng qua, có huyết nhỏ này đều mặc anh thao túng, đau đớn cái gì cũng gặp quý đi! Cô muốn đánh cứ đánh, anh chịu một lúc là được, dù sao cũng là đàn ông thân cao vóc lớn, da dày thịt béo, chịu mấy cái tay của vợ thì đã sao?

“Bảo bối Thư Thư, vui thích không hả?” Giọng nói trầm thấp bao hàm tình dục nồng đậm, hơi thở của anh phun lên gáy cô, đưa theo hương rượu làm người ta say mê, như thể muốn cô đắm chìm trong đó không tài nào thoát được.

“Đừng... đừng mà... thật sự không cần đâu...” Kháng nghị của cô đã ít đi nhiều, giọng nói kiên cường sau một lúc đã mềm hóa, tay nhỏ bé mềm oặt đặt trong ngực anh, trong đôi mắt đẹp đang khép hờ là ánh lửa bập bùng chất chứa sự mê ly.

Tay Khương Nhạc vòng ra sau cõm mót áo lót, gỡ bỏ nội y lỏng lẻo leo leo, bàn tay lớn bắt lấy hai bầu trắng mềm xoa nắn thưởng thức, động tác dưới thắt lưng ngày một nhanh hơn, kẻ tung hô người hòa theo, huyết thịt mất hồn, độ căng, độ ẩm hay lực hút đều phối hợp với gậy thịt, thịt mềm non mịn gất gao bao trùm cán gậy, bên trong huyết hoa nhỏ run rẩy co rút cắn uống, khiến anh như chạm vào điện, sáng khoái đến nỗi không kìm được sự run rẩy, mỗi té bào trên người đều ngập tràn sung sướng và khuây khỏa.

Anh sắp chết chìm trong khoái cảm rồi.

Không trách được đắm anh em cách vài ngày đều phải đi câu lạc bộ tìm một em gái chơi đùa, hơn nữa còn cười anh không biết ăn thịt như thế nào.

Bây giờ, anh đã biết, mùi vị ấy giống như đã được lưỡi dao sắc bén khắc vào trong óc, trong trái tim, và cả sâu trong linh hồn, có lẽ đến hết cuộc đời này, anh cũng chẳng thể quên được.

Nhưng cảm giác ấy chỉ có Thư Thư mới có thể đem lại cho anh, chỉ duy nhất bảo bối Thư Thư của anh.

“Huyết không những nhỏ mà còn chặt nữa, Thư Thư, em muốn kẹp chết anh hả, gậy thịt lớn thúc vào thế này đã đủ để em thoải mái chưa?”

“Huyết nhỏ lỏng lẻo của Thư Thư thích ăn gậy thịt lớn đúng không? Miếng nhỏ hút thật mạnh đấy, ăn rất ngon đúng không?”

“Hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Miệng nhỏ như vậy mà ăn được vật lớn của anh

Diệp Thư chưa từng nghe ai nói những lời phóng đảng như vậy, cô kêu lên, “Đừng nói nữa... Đừng nói nữa...”

Khuôn mặt trắng nõn, nhô nhấn của cô ứng hồng đến mê người, gò má nổi những đường gân nhỏ như đóa hoa đào kiều diễm, hàng mi cong dày vừa đen vừa rậm. Khương Nhạc cảm thấy bản thân mình mê muội mất rồi, hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng. Anh giữ chặt vòng eo thon nhỏ của cô, tốc độ rút ra đâm vào nhanh hơn cả phóng điện, rong ruổi bên trong mật huyết thật dũng mãnh.

Gậy thịt thô to đánh thẳng về phía trước, đỉnh đầu cứng rắn không ngừng va chạm vào nơi nhạy cảm nhất của phụ nữ - tâm hoa. Anh vừa rút ra cắm vào, vừa lôi kéo lẫn chống đỡ đường đi hai bên với những nếp nhăn mềm mại của tầng tầng lớp lớp thịt. Khoái cảm tựa như sóng to gió lớn thổi qua hai người, dục vọng nguyên thủy nhất đã khiến anh bỏ hết lớp nguy trang lẫn phong độ bên ngoài, từng lời nói phóng đảng khêch nghiệt được thốt ra từ cánh môi mỏng manh, ửng đỏ.

“Nếu sớm biết huyết nhỏ của Thư Thư nhấp nhô như thế, thích ăn thịt của anh như thế, anh đã dùng cây gậy của mình để đâm em rồi. Hôm nay, anh nhất định phải lật đổ, đâm nát chỗ đó của em!”

“Huyết nhỏ ăn theo từng nhịp của anh như vậy, sau này, mỗi ngày đều nằm trên giường để cho anh làm được không? Bảo đảm sẽ làm cho em thông suốt, khiến em trở thành người phụ nữ phóng đảng thích ăn gậy thịt!”

“Đừng nói... Đừng nói... Anh... anh câm miệng...” Cho dù bản thân đang đắm chìm trong bể dục vọng, những lời nói mang ý vũ nhục mãnh liệt vẫn ép cô lấy lại lý trí của mình. Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, “Đừng... Đừng... hu hu...”

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà anh lại đối xử với cô như thế?

Diệp Thư không biết những lời nói của đàn ông lúc động tình trên giường đều vô vị, cô tưởng rằng Khương Nhạc cố ý làm nhục cô, do đó liền không ngừng gầy dựa như điên, cánh tay mềm mại, nhỏ bé đâm mạnh vào lồng ngực rắn chắc của anh, thân mình cô vận vẹo kịch liệt, không an phận, “Buông... Buông tha tôi đi... Đừng... Van cầu anh... Tránh ra... Tránh ra...”

Diệp Thư càng vận vẹo thân mình, tầng tầng lớp lớp thịt trong huyết nhỏ càng xoắn lại nhanh hơn, hút chặt lấy gậy thịt như một con ốc xoáy hút hết mọi thứ vào trong. Tâm hoa mềm mại hôn dịu dàng lên đầu gậy. Không để ý đến việc cô đang cựa quậy, Khương Nhạc càng va chạm ác liệt, sát sạt vào tâm hoa hơn, từng lớp thịt bầu lầy gân xanh trên chiếc gậy, “Tại sao lại không cho anh nói? Chẳng lẽ anh nói không đúng sự thật sao? Không phải huyết nhỏ đang ăn gậy rất ngon?”

Bàn tay anh di chuyển xuống vị trí non mịn, trắng nõn giữa hai chân cô, bắt lấy đùi cô rồi giơ cao lên, đặt một chiếc gối mềm vào thân dưới, “Không tin thì tự em nhìn đi, nhìn xem có phải huyết nhỏ của em giống như anh nói không?”

Nơi ấy của cô vừa non vừa mềm, bị đâm đến mức đỏ bừng, sưng lên. Cửa huyết ướm sưng căng đến cực hạn, trong đó là chiếc gậy vĩ đại, nước dịch tuôn ra, thấm ướt nơi riêng tư của cả hai người, “Miệng nhỏ thế mà ăn được vật lớn như vậy, còn nói bản thân mình không ăn ngon à?”

“Không.. Đừng nói nữa...” Nước mắt tràn ra quanh mi, thấm vào lớp tóc mai rồi xù. Diệp Thu cắn chặt cánh môi đỏ hồng, tiếng rên rỉ âm thầm phát ra theo kẽ răng. Bầu ngực của cô phập phồng kịch liệt theo từng đợt sóng, “A... a...”

Gậy thịt rút ra khỏi mật huyết, nơi đáy huyết nảy lên vài cái. Nơi ấy của cô sớm đã bị dục vọng khống chế, miệng nhỏ của hoa huyết mới đó mà đã thu nhỏ lại, từng lớp thịt bên trong vẫn cứ không ngừng cấu xé hư không, run rẩy lợi hại, mấp máy nuốt vào, sau đó phun ra một ít chất lỏng.

“Đừng là em chịu không nổi mà... mỗi một khắc đều không thể rời khỏi anh, đúng không?” Mới nói được nửa câu, Khương Nhạc đã đẩy mạnh gậy thịt vào. Huyết nhỏ vừa mới co rút, chưa kịp khôi phục đã bị căng đầy, cho dù nước dịch róc rách chảy ra như mưa cũng không khiến cho đường vào được dễ dàng.

“Thả lỏng... thả lỏng... gậy của anh không thể cử động được.”

Câu nói của anh không có tác dụng. Diệp Thu mới nếm mùi tình dục lần đầu, không biết phải khống chế bản thân như thế nào. Huyết nhỏ của cô càng không ngừng lui, miệng huyết càng không ngừng cắn. Cuối cùng, anh chẳng chịu nổi nữa, nắm lấy hai bắp chân cô rồi đặt nó lên vai mình. Bên hông khẽ động, gậy thịt đánh phá kịch liệt, đánh thẳng vào bên trong tâm hoa mẫn cảm. Anh dùng lực rất khéo, thử mọi góc độ, quyết phải mài cho nơi ấy mềm nhuyễn mới thôi.

“A... Đừng.. Chịu không nổi rồi... Muốn đi vệ sinh... Đừng như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thích ăn thì anh sẽ cho em ăn, thậm chí còn có thể giúp em ăn no!

Giọng nói của Diệp Thu mềm mại uyển chuyển, đầy sức quyến rũ tự nhiên, từng chữ yêu kiều đề cập đến việc mình sắp tiểu ra quần. Khương Nhạc trầm nghĩ, không lẽ anh “yêu” cô đến mức lợi hại thế ư? Mới đó mà đã làm cô mất khống chế rồi à?

Trong lúc hưng phấn, mỗi tế bào trên người anh đều trở nên có sức sống lạ thường, từng mảnh da thịt giống như bị lửa dục đốt nóng, huyết mạch sôi sục. Gậy thịt căng mạnh ra thêm hai phần, chống đỡ hoa huyết mềm mại đến mức sắp xé rách nó.

“Đừng...Lớn quá... Quá căng... Đừng như vậy... Mau đi ra...”

Gậy thịt to lớn căng tràn trong cơ thể cô, đường đi vào bị nhét chặt không còn khe hở, thân gậy đâm sâu dần vào trong, tiến đến lớp thịt nhạy cảm trong hoa huyết dễ đánh phá, nghiền nát, cho dù là động tác nhẹ nhất cũng sẽ khiến huyết nhỏ mẫn cảm, đầy chất lỏng chịu không nổi mà run rẩy, hướng hồ bây giờ anh lại biến nó thành cơn bão kịch liệt.

Diệp Thu kêu khóc, thân thể cô căng ra như dây đàn, chỉ sợ vừa chạm vào liền đứt. Mấy ngón chân trắng nõn, da thịt mướt mà cuộn lại với nhau. Huyết nhỏ lại run rẩy kịch liệt, hoa huyết căng cứng, rút hết sức lực từ đôi chân dài, khiến chân cô mềm như bông vải, yếu ớt mà gác lên vai anh.

“Ra quần rồi.. Hu hu.. Đừng động nữa... Đừng.. Chịu không nổi...”

“Đồ lừa đảo.” Ánh mắt sâu thẳm của Khương Nhạc nhìn thẳng vào nơi giao hợp của cô. Huyết nhỏ xinh đẹp bị anh làm đến cuồng dã, cửa huyết đáng thương bị chĩa đầy bởi gậy thịt, thậm chí nơi ấy còn bị cắm vào rút ra, “Đồ lừa đảo, ra quần hồi nào? Rõ ràng là bị anh làm tới mức cao trào.”

“Huyết nhỏ lên đỉnh mà còn tham ăn như vậy, đúng là thèm chơi mà, nhưng không sao cả, thích ăn thì anh cho em ăn, thậm chí còn có thể giúp em ăn no.”

Anh nhấc đùi cô lên, đẩy về phía trước, ép sát bộ ngực, khiến cho nơi ấy lộ ra rõ hơn, sự tiếp xúc giữa hai người càng mạnh mẽ, chặt chẽ. Khương Nhạc sáng khoái, thất lưng anh giương cao lên, đẩy những lớp thịt nhẵn nhúm trong người cô để rút ra, sau đó lại không hề lưu tình mà hạ người xuống, dùng góc 90 độ để phá vỡ hoa huyết. Đầu gậy đặt vào tâm hoa, khẽ rút ra, kéo đó đâm mạnh vào trong một cái.

Một lần, hai lần, ba lần...

“A... Đừng.. Đừng...” Sau khi qua đợt cao trào, huyết nhỏ của Diệp Thu vô cùng mẫn cảm, giờ đây lại chịu sự đối đãi cường bạo của anh, thậm chí anh

còn khi dễ tâm hoa mềm yếu nhất. Con cuồng vọng khuấy khỏa sự kích thích, hủy thiên diệt địa tràn tới, anh nhanh chóng thổi quét khắp người cô, khiến cô sa vào bể dục vọng muốn sống muốn chết, nửa như phiêu bồng nửa như lãng du. Cô sung sướng đến cực hạn, khoái cảm từ huyết nhỏ không ngừng truyền tới, liên miên không dứt, không ngừng chồng chất, đẩy cô lên đỉnh núi cao tít tắp.

Khoái cảm thừa ra vì quá nhiều, sự vui thích sẽ không còn mà thay vào đó là cảm giác tựa như bị khủng bố, giống hệt một con quái thú khát máu đang há miệng to, bất cứ lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị để nuốt cô vào trong bụng.

“A... Đừng... Muốn tới rồi.. Vừa muốn đến...”

Khoái cảm đánh sâu vào, lý trí hỗn loạn, thân thể cũng không thể khống chế trong tay, huyết nhỏ lại bắt đầu run rẩy, tầng tầng lớp lớp thịt trong cơ thể cô quần lay gây thịt nóng cháy, cứng rắn. Con chấn động từ sâu thẳm trào tới, cô há khuôn miệng non mềm, hồng đỏ, thốt ra tiếng rên rỉ, “A... Tới... Lại tới rồi... A... Đừng...”

Diệp Thư có dự cảm rằng sau đó, có thể cô sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục.

Lớp thịt trong thân thể lại cuốn lấy từng vòng, nhấp nhô lên xuống, miệng nhỏ ngậm chặt cây gậy không tha. Khương Nhạc cũng đã tới điểm cực hạn, ánh mắt anh sáng hẳn lên, để lộ những tia máu làm người ta sợ hãi, động tác càng thô lỗ, cuồng dã, “Chỗ ấy nên kẹp chặt một chút, anh cũng sắp lên rồi.”

Hai thân thể trẻ tuổi lần lượt va chạm vào nhau, phát ra âm thanh phóng đặng. Khương Nhạc gia tăng tốc độ, cuối cùng tiến lên một lần, mồ hôi đầm đìa chảy xuống khuôn mặt đẹp như tranh của anh. Bọt nước bắn ra tung tóe, khiến cho âm thanh của ái tình càng được xướng vang mãnh liệt.

Cuối cùng, anh gầm nhẹ một tiếng, gậy thịt lớn đặt ở tâm hoa bỗng chốc phun tinh dịch màu trắng ào ào.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đã ghê ấy, em thích anh làm kiểu này ư?

Sau một trận mây mưa vui sướng, hai người nhìn nhau mà chẳng nói gì, bầu không khí xung quanh tràn đầy hơi thở lẫn hương vị tình dục còn sót lại đang dần lên men chọt trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Lòng ngực trần trụi, ướt đầy mồ hôi của Khương Nhạc phập phồng kịch liệt, sau đó từ từ bình tĩnh lại. Anh hưởng thụ cảm giác được huyết nhỏ non mềm bao vây, vừa thỏa mãn vừa bỏ bớt sự sắc bén lẫn luống cuống. Khương Nhạc lười biếng, hít mắt lại, đầu gối đè nhẹ lên vai Diệp Thư, ôm lấy thân mình không ngừng run rẩy của cô, lè lưỡi rồi liếm lấy liếm để cần cô trắng nõn.

Cảm giác ướt át xen lẫn thô ráp đã kiềm chặt dây thần kinh của cô. Cô không ngừng run rẩy, nổi hết da gà. Khương Nhạc thấy cô kỳ lạ, anh liếm càng hăng say hơn, đôi môi mọng cất tiếng cười tựa như làn gió xuân thổi lướt qua, hàng mi dài chứa đầy sắc xuân, ánh mắt tinh anh nhìn xuống, “Bảo bối Thư Thư mãi cảm vậy sao?”

“Cút ngay, cút ngay.” Lý trí dần lấy lại, Diệp Thư xấu hổ và giận dữ không thôi. Cô đẩy đầu anh ra, anh lại chống cả người dậy, che khuất cơ thể cô.

Hương vị thấm tận trong cốt tủy, Khương Nhạc không muốn làm cô trở nên đáng thương. Dục vọng rục rịch, anh dùng ánh mắt thâm trầm để nhìn ngó quan xinh xắn của cô, bỗng nhiên cảm thấy ái tình vĩ đại, lấp đầy cả trái tim. Anh gọi tên cô từ tận đáy lòng mình, “Thư Thư, Thư Thư.”

Đôi mắt như lửa nóng khiến khuôn mặt cô bị bỏng. Cô nhắm mắt lại, lựa chọn lảng tránh, “Đừng gọi tôi như vậy, anh không xứng.”

Khương Nhạc dùng gậy thịt trương to đụng vào cô một chút, “Bệnh hay quên của em cũng nặng thật đấy. Lúc hẹn nhau ở công viên Phi Thúy Ngọc Hồ, em đã cho phép anh gọi, là em cho phép, sao anh lại không xứng cho được?”

“Thư Thư, vừa rồi em khó chịu sao? Chúng ta làm thêm một lần nữa nhé.” Bị dục vọng làm cho không rảnh để bận tâm đến những cái khác, Khương Nhạc nhắc thân thể mềm mại của Diệp Thư lên, để cô ngồi đối mặt với mình bằng tư thế cười ngửa. Gậy thịt tiến vào với một chiều sâu không thể tưởng tượng nổi, đầu gậy cứng rắn đập vào tâm hoa, sau đó chui tọt vào trong.

“Đừng... Đừng... đi vào...”

Về mặt Diệp Thư trở nên khủng hoảng, từng ngón tay trắng mịn của cô nắm chặt lấy cơ vai bắp thịt rắn chắc của Khương Nhạc, lông mi ứa nước mắt trong suốt, thân thể được tiếp thêm sức mạnh từ cơn sợ hãi, thân hình mềm mại như nước mùa xuân lại tránh thoát được từ trong tay Khương Nhạc. Mắt thấy gậy thịt sắp sửa rút ra khỏi huyết nhỏ, Khương Nhạc dùng một tay nắm chặt vòng eo của Diệp Thư, lực mạnh khiến cho cả người cô hạ xuống, gậy thịt lại bị huyết nhỏ nuốt vào.

“Không... Đừng.. Khương Nhạc... Buông tha cho tôi...”

Khương Nhạc nắm chặt vòng eo của cô, khiến người cô lên xuống kịch liệt. Mấy sợi tóc đen tán loạn trên lớp da thịt tuyết trắng phân tán ra khắp đầu

vai, trước ngực, sau lưng, từng sợi từng sợi, mê hoặc tinh thần con người.

“Bảo bối Thư Thư, huyết nhỏ chặt quá, anh làm mà nó chẳng chịu buông, nhanh ghê ấy.”

Trải qua hai lần cao trào, hoa huyết nhỏ không còn mềm xốp, ngược lại còn dẻo dai, đầy lực mạnh mẽ, co rút rồi căng chặt không ngừng, ép người đàn ông đàn giao hoan phải tiết ra tinh dịch. Miệng huyết càng đáng yêu hơn, giống như đói bụng lâu ngày vậy, muốn ăn muốn nuốt, cả cây gậy lớn bị hút thẳng vào bên trong.

“Lại hút, lại cắn, thật thoải mái.” Dường như huyết nhỏ có thể nghe hiểu lời anh, mới đó mà nó đã cắn gậy thịt thêm một miếng nữa. Khương Nhạc thét lớn, thất lưng tê rần, “Đã ghê ấy, em thích anh làm kiểu này ư?”

Tốc độ của anh đột nhiên nhanh hơn, cánh tay có lực thao túng thân thể Diệp Thư. Cô không chịu nổi sự khống chế mà lắc lư cái eo nhỏ, bầu ngực non mềm xao động mê người, huyết nhỏ cấp tốc cắn nuốt gậy thịt đi vào rồi lại nhổ ra, tăng tăng lớp lớp thịt bên trong co rút rồi vuốt phẳng, từng cơn khuấy khỏa mạnh mẽ xuất hiện lần lượt, thổi bay lý trí của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

“Thích ăn gậy thịt thì cứ ăn, ăn nhiều một chút.” Anh đợi thời điểm chuẩn nhất khi cả người cô hạ xuống, chỉ trong nháy mắt, anh đã nhấc bổng phần eo cô lên, gậy thịt với thể như chẻ tre vượt qua trùng điệp lớp thịt bao vây để xuyên phá tâm hoa, sau đó bị mắc kẹt vào một nơi chật hẹp, siết chặt lạ thường.

Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu sợ hãi, hơi thở ồ ồ giao hòa vào nhau.

Chặt quá, nhỏ quá, lực hút cũng mạnh quá, tựa như có vô số bàn tay nhỏ đang mát xa cho đầu gậy vậy, kênh rạch sâu thẳm bên trên cũng được chiếu cố cẩn thận, thư thái vô cùng, lại rất đòi mạng.

Diệp Thư nắm chặt bả vai Khương Nhạc, cả người lắc lư đến mức đáng sợ, sao chuyện thế này lại có thể xảy ra? Thân thể cô hoàn toàn bị phơi bày, không hề có bí mật nào đáng nói, chỉ biết nhận lấy sự cuồng nhiệt của người đàn ông trong khi cô chẳng có khả năng chống đỡ, thỉnh thoảng nhận được một chút khoái cảm từ anh.

“A... Đi vào... Nóng quá... Xuyên rồi...”

Gậy thịt xâm nhập từng chút một, mỗi một tác động qua con đường chật hẹp, cuối cùng cũng chui tọt vào trong tử cung cô.

“A...”

Cơ bắp của Khương Nhạc căng cứng, mồ hôi đổ ra toàn thân, trán anh nổi gân xanh, hàm răng cắn chặt để cố nén niềm vui thích, năm ngón tay chụm lại, túm lấy vòng eo cô, hông và tay đồng thời dùng lực để làm một cách dứt khoát hẳn hoi.

“Tử cung bị làm tới vậy rồi, Thư Thư trời sinh để cho anh làm mà, huyết nhỏ vốn được sinh ra để ăn gậy thịt lớn của anh, không phải sao?”

“A a a... Phải... Đúng vậy...”

Chỉ cần còn một chút lý trí, Diệp Thư tuyệt đối sẽ không trả lời như vậy, nhưng dục vọng đã ngập đầy đầu cô, thân thể trắng như tuyết lẫn tóc đen như mực đều trở nên cuồng loạn, múa may liên hồi. Hoa huyết căng chặt gậy thịt theo thói quen, cửa huyết và miệng tử cung điên cuồng co rút lại, thuận theo Khương Nhạc.

Cô trả lời trong lúc vô thức càng khiến Khương Nhạc vui mừng, ánh mắt của anh đỏ lên vì hưng phấn, “Đúng vậy, huyết nhỏ của Thư Thư được sinh ra để dành cho gậy thịt lớn, Thư Thư thích ăn lắm ư?”

“Thích... Thích lắm...”

“Bảo bối, nói rõ ràng nào, là huyết nhỏ thích ăn gậy lớn.”

“Huyết nhỏ... thích... ăn gậy lớn...”

Lời nói quyến rũ phát ra từ khuôn miệng hồng nhợt của cô càng giống như rót xuân dược kích thích vào người anh. Anh gầm nhẹ, đẩy cô một cái, thân thể cường tráng phủ lên người cô. Đôi chân cô bị tách ra, gậy thịt nhắm ngay vào chỗ nước chảy mà đi vào thuận lợi. Không hề giảm tốc, anh nắm giữ đùi cô, rút ra xuyên vào tận tingle.

Diệp Thư rướn cần cổ thon dài màu trắng như tuyết, phát ra tiếng nức nở mê người. Gậy thịt khuấy đảo huyết nhỏ mẫn cảm, mãi từng nếp nhăn trong cơ

thể cô, tâm hoa và tử cung bị chọc mạnh, khoái cảm tựa như con thủy triều cuộn cuộn, nước lũ vỡ đê. Không bao lâu sau, cô đã lên đến đỉnh điểm, đạt tới cao trào một lần nữa sau tiếng thét chói tai.

Huyệt nhỏ phun ra dòng nước trong suốt, co rút lại như cũ, kẹp chặt Khương Nhạc mà hút lấy hút để. Lần này, thân dưới của Diệp Thư không còn chút sức lực, tựa như bão táp bẻ gãy cành hoa, cả người cô mềm mại đáng yêu, nằm vật xuống yếu ớt.

“Làm cho em chết, làm cho em chết! Cái đồ nhỏ mà thích ăn to!”

Diệp Thư đã đạt đến cực hạn, không còn sức để tiếp nhận sự tàn phá của anh nữa. Khương Nhạc hứng trí đúng lúc đó, sau khi gây thối được tưới nước dịch liền trở nên tràn đầy sức sống, rút ra cắm vào hoa huyệt mềm yếu liên tục.

Khương Nhạc cúi đầu, ngậm đặt đầu nhũ hoa đang rung rinh trong gió, ánh mắt anh lộ rõ tia máu khiến người ta hoảng sợ, sống mũi cao đẹp dính một vãi giọt nước, khoe môi hơi cong lên.

“Không được... Đừng...”

Khoái cảm lại tăng dần trở lại, ngày một nhiều thêm, Diệp Thư cảm thấy mình giống như một đám mây bị giẫm nát, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, nhưng rồi lại có cảm giác như đang thả mình trên mặt nước, từng cánh hoa xoắn lấy xoắn để. Cô lâm vào con khủng hoảng tột cùng, không biết phải làm thế nào cho phải, miệng không ngừng cầu xin tha thứ, “Đừng... Đừng... Thật sự chịu không nổi rồi... Sẽ chết... Van cầu anh... Đừng...”

“Sao lại dừng? Huyệt nhỏ còn chưa ngoan, vẫn ăn được gây nữa kia mà, chẳng phải là chưa no ư?”

Mặc kệ cô có chịu nổi hay không, anh chỉ biết phóng thích dục vọng của bản thân mình, giống như một con mãnh thú ác liệt, liều lĩnh, không hề kiêng nể gì, khiến Diệp Thư sợ đến mức muốn trốn, nước mắt tràn đầy khoe mũi, chẳng khác nào mấy viên trân châu đứt ra từ một chiếc vòng.

“Đừng... Van cầu anh...”

Gây thối không ngừng đâm vào rút ra, nhìn vào chỉ kịp thấy một màu sắc âm trầm. Về mặt tràn đầy dục vọng của Khương Nhạc có hơi thay đổi, anh hạ thất lưng xuống, khiến gây đâm xuyên tử cung, đầu của nó đập phá trùng trùng lớp lớp thịt bên trong, kinh tâm động phách.

Lần này, anh đã đột phá cửa mình của cô. Cô rung đùi đắc ý, thân thể run như điên giật, tiếng nói quỵến rữ cất cao, “Mau tránh ra... Tránh ra... Đừng... Sắp tiểu ra quần rồi...”

Khương Nhạc chỉ cảm thấy một dòng nước ấm bắn lên bụng. Anh kinh ngạc, nhướng mày, vừa cúi đầu nhìn thấy chất lỏng màu vàng nhạt bám đầy gây thối, phóng thẳng vô cùng.

Khương Nhạc nở nụ cười gian tà, “Đúng là tiểu thật.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

“Đừng... Xin anh... Đừng mà... Hu hu...”

Khương Nhạc đè eo cô xuống, gây thối không ngừng rút ra xuyên vào, càng lúc càng căng, càng ngày càng nóng, chèn đầy đường vào non mềm, khiến con khoái cảm vô hạn của cô được kéo dài, lên cao, mãi đến khi cô hoàn toàn không chịu nổi, chỉ có thể quát to những tiếng khàn giọng vô nghĩa, hai bàn chân nhỏ đá lung tung trong không trung, thân dưới ngượng ngùng, huyệt nhỏ đỏ đầy chất lỏng. Nơi giao hợp, drap giường lộn xộn bừa bãi.

Cảnh tượng trước mắt quá mức động lòng người, Khương Nhạc cũng không kiên nhẫn được bao lâu, động tình đến mức rút ra đâm vào mấy chục cái, đầu gây tiến vào tử cung mềm mại, bắn tinh dịch nóng rực.

Tinh dịch có thể làm Diệp Thư run run rẩy rẩy không ngừng nghỉ.

Cô nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra, vọng tưởng có thể tránh đi sự xấu hổ, nhưng Khương Nhạc lại không để cô giả chết, thậm chí còn cười khề bên tai cô, “Thoải mái như vậy à? Ướt quần luôn rồi, tiểu nhiều thật đấy.”

Cô vừa xấu hổ vừa giận dữ mà cắn chặt môi, làn da tuyết trắng nổi sắc hoa đào màu hồng nhạt, anh dùng ngón tay thô ráp vuốt một đường dọc theo vòng eo cong mềm của cô, “Đúng là không nhìn ra được Thư Thư lại như vậy, thích lắm phải không? Sau này, anh sẽ làm em mỗi ngày.”

Cô đột nhiên mở mắt ra, đưa tay tát “bốp bốp” vào mặt anh, “Anh cầm miệng! Cầm miệng! Cút ngay!”

Khương Nhạc nhếch môi, ý cười lộ ra. Anh sờ gò má bị tát đau, hai tay ôm lấy người cô rồi bế dậy, “Đồ phụ nữ như em đúng là không biết nói đạo lý,

anh khiến em thích thú như vậy mà em còn đánh anh?”

“Câm miệng! Anh mau thả tôi xuống, thả tôi xuống!”

“Trên người bạn thiêu như vậy, em không muốn gột rửa một chút nào à?”

“Anh câm miệng!”

Phòng tắm nhanh chóng tràn đầy hơi nước màu trắng sữa, mờ mờ ảo ảo, ánh đèn thủy tinh chiếu xuống đẹp như một giấc mộng.

Vòi hoa sen phun nước, cọ rửa hai thân thể đang dây dưa chặt chẽ với nhau.

Cô gái bé nhỏ cố gắng kiểm soát một chân, một chân bị người đàn ông kia nhấc lên, để lộ nơi ấy đầy cánh sắc xinh đẹp, huyết nhỏ đáng yêu như một bông hoa hồng lại bị cây gậy trắng kiêu của ai đó chèn ép. Người đàn ông khẽ động phần eo, cây gậy liên tục ra vào hoa huyết, mỗi một lần đi vào đều dùng mười phần sức lực, mài nhuyễn lớp thịt bên trong, đẩy cổ tử cung, chiếm lĩnh nơi thần bí nhất trong đó.

Diệp Thư bị anh đâm làm cả người lay động, mái tóc ướt sũng bết lại sau lưng khiến bản thân khó chịu.

Bất thành linh, tốc độ của Khương Nhạc nhanh hơn, nhanh hơn tốc độ tượng trưng cho sự vui thích kịch liệt. Lúc này, cô gái nhỏ nào có chịu được mưa rền gió dữ, bàn tay yếu ớt mềm mại của cô nắm lấy khuôn ngực to lớn của anh, khóc lóc cầu xin tha thứ, “Đừng... Đừng... Buông tôi ra... Buông tôi ra... Chịu không nổi nữa...”

“Chịu không nổi?” Anh hung hăng giương eo lên, gậy thịt sáp nhập vào con đường chật chội, đỉnh đầu chạm vào tâm hoa, dùng động tác rút ra cắm vào, nhưng hoa huyết vẫn còn phản ứng, lớp thịt sống động chủ động vây lấy chiếc gậy, tựa như có ngàn vạn cái miệng nhỏ đang mút, cửa huyết đóng mở liên hồi, cần lấy cần để, những phản ứng ấy đã thúc giục người đàn ông nhanh chóng tiếp tục động tác của mình.

“Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, huyết nhỏ đói khát mà dám bảo chịu không nổi?”

Diệp Thư vô cùng xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng. Anh lại rút ra xuyên vào, cô nhịn không được liên rên rỉ. Nóng quá, ẩm thật, căng ghê, thoải mái vô cùng!

“Huyết nhỏ ngoan, biết cần đấy.”

“Chỉ sợ từ nay về sau, nơi ấy của em không tài nào rời khỏi anh được. Mỗi ngày, anh sẽ làm em vài lần cho đỡ thèm nha.”

“Không sao cả. Sau này, ngày nào anh cũng cho em hẳn, đồ của anh chỉ dành cho nơi đó của em thôi.”

“A... Câm miệng... Câm miệng... A a a...”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đó là vì anh xem phim nhiều đấy!

Khoảng thời gian chứa xuân sắc vô hạn trôi qua cực nhanh, mới đó mà trời đã vào chạng vạng, ánh sáng trong phòng tối hẳn đi. Khương Nhạc đẩy cửa sổ bằng kính ra, gió mát thổi nhẹ mấy sợi tóc vương bên tai anh, xua đi hương vị tình dục ngập tràn khắp phòng.

Anh quay trở lại giường. Diệp Thư đang chìm sâu vào giấc ngủ, thân thể mềm mại của cô được bao bọc trong chiếc khăn tắm. Cô nằm nghiêng, bàn tay ngọc non mềm mại nắm thành nắm nhỏ, đặt kê bên má, hai má cô đỏ bừng.

Khương Nhạc tháo khăn trùm đầu của cô ra, để lộ mái tóc đen như mực còn ướt sũng, anh sờ một cái, ánh mắt chợt nhíu lại. Không được, tóc cô ướt quá, không thể để cô ngủ như vậy.

Anh lấy mấy sợi tóc trong tú đầu giường, cắm điện, cẩn thận đỡ cô ngồi dậy, để cô dựa vào lòng mình, sau đó dùng đầu ngón tay vuốt ve từng lớp tóc của cô, khẽ tiếp mới ấn nút mở máy.

Cho dù đang lâm vào giấc ngủ sâu, Diệp Thư cũng bị quấy rầy bởi tiếng động “ong ong” không ngừng. Cô xoay người khó chịu, rốt cuộc cũng vì quá mệt mà không cử động nổi nữa, nhanh chóng rơi vào giấc mơ đẹp.

Ngày thứ hai ắt hẳn không phải là một buổi sáng yên tĩnh.

Diệp Thư nằm sấp ở trên giường, nước mắt không ngừng tuôn ra. Chiếc khăn tắm trượt khỏi bờ vai từng chút một.

Hai gò má của Khương Nhạc đầy những dấu tay màu đỏ tươi, khóe miệng của anh cũng còn một vết trầy màu đỏ. Anh không thèm để ý, vừa hừ hừ một

tràng vừa mặc áo sơ mi vào.

“26 năm trinh tiết của anh đều giao cho em, em có lời quá lớn rồi, còn khóc cái gì hả?!”

“Đạo này, người vừa si tình, vừa chịu trách nhiệm, giữ mình trong sạch và là phú nhị đại* như anh không còn nhiều đâu, em nên quý trọng thật tốt mới đúng.”

*Thế hệ con nhà giàu thứ hai ở Trung Quốc

“Em lo lắng như vậy, bây giờ chúng ta đến Cục Dân chính để đăng ký kết hôn là được.”

Anh vừa không để ý, vừa cố tình bóp méo sự thật đã làm cô phát điên. Cô nắm chặt drap giường mà lời kéo, nước mắt càng chảy dữ dội hơn, “Giả mù sa mưa*, anh cắt mau cho tôi!”

*Giả vờ, vờ vĩnh

Cài xong chiếc nút áo cuối cùng, Khương Nhạc bá đạo ôm lấy cô, giữ chặt cô trong lồng ngực mình. Anh nâng cằm cô lên. Đôi gò má cô như hoa lê ửng hồng, đôi mắt long lanh ngấn lệ. Anh còn chưa đáp lại, dáng vẻ yếu ớt của cô đã đánh vào trái tim anh, khiến anh bất giác dịu dàng, “Em nói anh giả mù sa mưa? Anh giả mù sa mưa bao giờ? Há? Nói rõ đi.”

Diệp Thư cười lạnh, “Anh không giả mù sa mưa ở chỗ nào? Mỗi một chữ của anh đều làm tôi tin không nổi.”

Khương Nhạc nhú mày, đôi môi nhoen thành nụ cười hình cung, “Anh nói cho em biết, mỗi chữ anh thốt ra đều sự thật. Bảo bối Thư Thư, em không thể không nói lý như vậy. Em không tin, anh sẽ nói dối với em một phen.”

“Thư Thư, tình cảm của anh đối với em còn phải hỏi sao? Em là mối tình đầu của anh. Trước khi em xuất hiện, anh không có cảm giác với bất kỳ người con gái nào, thậm chí còn chán ghét phụ nữ.”

“Về việc đăng ký kết hôn, chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ đi ngay lập tức.”

“Anh nói trước đây anh chán ghét phụ nữ, thật ra thì hai tay của anh đủ để ‘giải quyết’ rồi, thân thể anh còn trong sạch, chẳng lẽ không bình thường sao?”

Cô sẽ tin ư?

Tin mới lạ đó.

Diệp Thư lau nước mắt trên mặt, “Buông tôi ra, tôi phải về nhà.”

Khương Nhạc bắt mắt trước phản ứng bình tĩnh của Diệp Thư, anh choàng tay lên gáy cô, trán tựa ngực vào cô, tầm mắt chỉ nhìn tới chóp mũi ửng đỏ của cô, “Bảo bối Thư Thư, em còn chưa nói với anh là em có tin hay không?”

Sự im lặng của cô đã báo cho anh biết đáp án.

Anh tặc lưỡi, sau đó huych thật mạnh vào trán cô, “Em vẫn không tin à?”

Lúc nói chuyện, hơi thở của anh vương lên môi cô, hơi nóng tràn ngập sự mập mờ, cô cắn môi, “Không tin, nếu đây là lần đầu tiên của anh, tại sao anh lại thông thạo như vậy?”

Sự chất vấn của cô khiến anh bật cười thành tiếng. Anh nói tay, để cô được tự do, sau đó đứng dậy, bước tới tủ quần áo, mở cửa, lấy một chiếc cà vạt màu đen ở ngăn giữa ra, vừa thắt vừa đứng trước gương mà cười, đáp lại, “Bảo bối Thư Thư, không lẽ em thuần khiết đến mức chưa từng xem mấy bộ phim à?”

“Thông thạo? Đó là vì anh đây xem phim nhiều đấy!” – phim con hâu

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đây là loại em thích đi?

Edit: Lạc Thần

Nhét đuôi áo sơ mi bỏ vào trong quần tây, kéo khóa quần cài thắt lưng, lại điều chỉnh vị trí cà vạt, nhìn ngang nhìn dọc cũng không vừa lòng, tính tháo ra

thất lại, nhưng vừa tháo xuống chợt nghe có người gõ cửa, anh đành phải ném cả vật lên trên giường rồi đi ra mở cửa.

“Tam thiếu, quần áo ngài muốn.”

“Ừ.” Lấy túi giấy trong tay quần gia liền “Phanh” đóng cửa lại.

Diệp Thư quần trong khăn tắm cả người cũng không được dễ chịu, nghe giọng nói của quần gia cũng đoán được đó là quần áo cho cô, cho nên mở to mắt chờ mong. Ai ngờ Khương Nhạc mở túi quần áo, lấy ra một cái yếm mỏng kết nọ hoa gọi cảm từ bên trong, lác lác ở trước mắt cô, môi mỏng khẽ cong lên, huyết sắc vang dội: “Thư Thư cục cưng bé nhỏ, nếu anh không đoán sai, đây là loại em thích đi?”

Diệp Thư nắm chặt ngón tay, hô hấp dồn dập, trước ngực phập phồng kịch liệt, ngẩng đầu lên oán hận liếc mắt nhìn anh một cái, không nói lời nào, cả người run lên kiềm nén cơn giận.

Khương Nhạc kinh hãi, quên đi quên đi, không đùa cô nữa.

“Tốt tốt tốt, anh không nói, đi thay quần áo đi, thay đổi xong chúng ta xuống lầu ăn điểm tâm đi.”

Đến phòng tắm thay đổi quần áo, một bộ áo liền váy màu xanh đen có trang trí bông hoa ở trên, áo khoác dài bên ngoài là hàng dệt kim, tương xứng với chiếc váy đen, tóc không buộc, chia thành hai chùm buông xõa trước ngực.

Vừa mở cửa phòng tắm ra, một tiếng huyết sắc đề tiện truyền tới: “Nữ thần.”

Về mặt cô bình tĩnh, mở cửa đi thẳng ra ngoài, không nhìn Khương Nhạc, một đường chạy chậm ra biệt thự.

Vừa đúng lúc mặt trời nhô lên, một tầng mỏng manh, dừng ở khóe mắt cô, ánh sáng làm cô choáng váng mơ hồ, cô đỡ lấy cây bạch quả ven đường, một tay xoa huyết thái dương, một môi quá!

“Nơi này không tốt để đậu xe, muốn đi đâu, anh đưa em đi.” Khương Nhạc trong xe hơi màu đen hăng hái nói, ánh nắng ban mai toả ra những điểm sáng nhảy múa lung tung trên đôi mi dài và đen của anh, chiếu lên làn da sáng.

Diệp Thư làm như không phát hiện, ánh mắt phóng xa tới trên cầu vượt phía trước.

Khương Nhạc ngừng xe trước mặt cô, mở cửa xe bước xuống, vươn người đứng thẳng lên, cười rộ lên mang chút tùy ý và rộng rãi: “Thư Thư, nếu không chúng ta vẫn là đi trước ăn một chút gì đi, buổi tối hôm qua chúng ta còn chưa ăn đâu.”

Không được Diệp Thư đáp lại, anh hừ nói: “Sao không đề ý tới anh vậy?”

Vấn đề ý anh? Không phải anh đánh đều tính toán tốt, vừa đánh lại có cái gì dùng? Anh là đồ da mặt dày xảo trá, không hề có liêm sỉ!

Khương Nhạc xoa nhẹ đầu nói: “Được rồi được rồi, anh biết em chán ghét anh, chúc mừng em, sau này có ít nhất hai tuần đều không nhìn thấy anh.”

“Nhưng mà, trước hết em để cho anh đưa em về nhà đi, nơi này thật không tốt để đậu xe.”

Ngừng chờ đèn đỏ, Khương Nhạc xoay đầu lại nhìn cô gái nhỏ ngồi ở vị trí tay lái phụ.

Cô từ từ nhắm hai mắt, là đang ngủ, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, hô hấp rất nhỏ, giống như một bông hoa bách hợp ẩn nấp lẳng lặng nở rộ, không quan hệ với thế giới bên ngoài, tất nhiên là bình yên không màng danh lợi.

Anh cong cong môi, ngón út cũng ngoéo một cái, nhìn không được búng lên cái trán trơn bóng của cô, cúi đầu hôn một cái lên môi cô, đột nhiên lúc này cô mở mắt, con ngươi đen chăm chú nhìn chăm chăm theo dõi anh.

Anh chợt dạ sò sò cái mũi: “Thư Thư cục cưng bé nhỏ.”

Cô cắt ngang: “Lái xe.”

Đến cửa tiểu khu, Khương Nhạc khóa cửa xe lại không cho cô xuống xe, cô trừng anh: “Anh có ý gì?”

Anh cười khê, về mặt lưỡi biếng, nhưng ánh mắt lại trịnh trọng: “Đi công tác đến hai tuần, để cho anh nhìn em thật kỹ.”

Giã mù sa mưa!

Diệp Thư nghẹn lời không nói được, chỉ lẳng lặng ngồi, mặc cho ánh mắt sâu thẳm của anh đảo qua lông mày của cô, mắt của cô, môi của cô, thật lâu sau, cô thần nhiên nói: “Được chưa?”

“Có thể cho một nụ hôn từ biệt là tốt nhất.”

Tuy là nói như vậy, nhưng sợ lại chọc cô tức giận, mở cửa xe thả cô bước xuống, cô cũng không quay đầu lại, giống như phía sau có nước lũ và thú dữ.

Chương 36: Nếu chị thật sự cảm ơn tôi thì đừng nói lung tung trước mặt Khương Nhạc, tôi cũng không muốn rước thù.

Diệp Thư không cách nào chấp nhận nỗi tình cảnh “bị chó cắn một cái”, nhưng nói đến việc đi kiện cáo anh ta... thì lòng cứ đắn đo mãi, rốt cuộc chỉ đành “mặc cho chó cắn.”

Đến khi tan tầm, tiễn bệnh nhân cuối cùng khỏi cửa, cô từ từ nhắm mắt, nhào người trên ghế, tinh thần hoảng hốt, đột nhiên, có tiếng vang lớn từ cửa sổ thủy tinh, kèm theo đó là những cơn gió buốt giá từ ngoài ùa vào, âm thanh ồn ào làm cô nhức tai, nhú mảy, cô mở mắt nhìn ra ngoài, từng dải sóng nước đỏ ào ào xuống không gian xanh ngắt, trắng lè.

“Mưa rồi.”

“Đúng thế, mưa rồi, sao chị còn chưa về?” Cao Khiết đứng ở cửa văn phòng, chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Diệp Thư cười với cô ta một cái, nụ cười trong veo và đơn thuần, Cao Khiết mấp máy đôi môi đỏ mọng, “Chắc” một tiếng rồi nói, “Trời à, haiz, haiz, sao gần đây chẳng thấy bóng dáng cậu hai nhà họ Khương đâu nhỉ, trước kia không phải đều quán quýt lấy chị à? Chẳng lẽ cậu ta có mục tiêu mới rồi sao?”

“Ai biết anh ta đang làm gì chứ, dù sao cũng không liên quan tới tôi.” Diệp Thư lật đi lật lại bệnh án trên bàn, cuối cùng, cô khép sổ lại, đút vào ngăn kéo rồi khóa cẩn thận.

Cao Khiết cười thành tiếng, giọng nói có mấy phần khắc nghiệt: “Chị ngốc thật đấy, hoang tưởng cậu ấm như Khương Nhạc có tình yêu chân chính ư? Thế mà còn dám hẹn hò với cậu ta, nếu không có tôi nhắc nhở chị, chị sớm đã mắc bẫy của anh ta, khóc cũng không ra nước mắt.”

Diệp Thư lạnh nhạt nhìn cô ta rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục công việc còn dang dở, thả chìa khóa vào trong túi, “Cảm ơn cô đã nhắc nhở nhé.”

“Nếu chị thật sự cảm ơn tôi thì đừng nói lung tung trước mặt Khương Nhạc, tôi cũng không muốn rước thù.”

“Ừm, không đâu.”

Cao Khiết nói thêm, “Cẩn thận đấy, tốt nhất chị đừng đến chỗ Khương lão gia nữa, đề đàn anh Cố đi cũng được mà.”

Diệp Thư gật đầu, “Tôi sẽ nói riêng với thầy sau.”

Cô ta dường như rất vừa lòng với câu trả lời của cô, đôi mắt mẫn ý cười nheo lại, nhưng ý cười tắt ngấm ngay tắp lự, chỉ còn lại tiếng thở dài, “Chị nói xem, đàn ông ngày nay thế nào? Cứ thấy đàn bà con gái liền không dờn được mắt ư?”

“Cô đang nói Khương Nhạc, hay là trưởng phòng Vương thế?”

“Hai gã đó y chang nhau, đều là hàng lớn. Lúc tôi còn ở nhà họ Khương, Khương Nhạc rảnh rỗi cũng tiến lên bắt chuyện, thấy tôi không để ý thì dụ dỗ đe dọa, suýt chút thì... Mà thôi, mấy thứ đó chị biết cả rồi, tôi cũng chẳng nhắc lại làm gì.”

“Vậy còn trưởng phòng Vương thì sao?”

Cao Khiết quắc mắt, “Anh ta là ai mà đòi theo đuổi tôi?”

Nơi làm việc của họ không phải bệnh viện to lớn gì, chỉ là cửa hiệu trung y được truyền lại của thầy, song trong thành phố cũng có tiếng tăm tương đối lớn, trong giới trung y thầy cũng có địa vị cao. Kể có tiền tin tưởng đông y, hâm mộ tiếng tăm của thầy đến để chữa bệnh cũng kha khá, mấy học trò như họ đi theo thầy khắp nơi, kiến thức có được cũng không nông cạn.

Diệp Thư dọn dẹp xong thì đến phòng thay quần áo cởi áo dài trắng xuống, mặc áo khoác vào rồi bật ô chạy về nhà, đường không dài lắm, cho nên cô vẫn luôn đi bộ đến nơi làm, nhân tiện rèn luyện cơ thể luôn.

Sau khi về đến nhà, rót một ly nước ấm, rửa mặt, cô mới lấy điện thoại trong túi ra, mở khóa, máy báo có tin nhắn chưa đọc, là của Khương Nhạc gửi, cô bấm vào.

“Bảo bối Thư Thư, ngày mốt anh sẽ về, vừa đứng vào sinh nhật em nhỉ, anh đưa em đến quán hải sản Tân Hải ăn nhé?”

Bệnh thần kinh! Cô không nói không rằng trực tiếp liệt số của anh ta vào danh sách đen.

Tuy nhiên, cô có thể chặn điện thoại anh ta, nhưng lại không chặn được người. Hôm sinh nhật, sau khi tan tầm, vừa ra khỏi cửa, Diệp Thư đã thấy anh ta đứng đối diện cửa bệnh viện rêu rao cùng với con xe đồ chơi, người đứng tựa vào cửa xe, trong lòng ôm hoa hồng trắng của Pháp, đóa hoa khá lớn, che gần hết nửa khuôn mặt điển trai, chỉ lộ ra đôi mắt vừa sáng vừa thâm thúy.

Cao Khiết đứng cạnh Diệp Thư cười lạnh, “Xem ra gã vẫn chưa chết tâm mà vẫn muốn câu được chị, tự chị cẩn thận một chút nhé, tôi đi trước đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đến đây, anh cho em ăn đồ thêm

Diệp Thư đi trên vỉa hè, đón gió thu mát mẻ, làn váy bay phất phới. Khương Nhạc lái xe tà tà theo cô, cửa sổ xe bị anh hạ xuống, gió thổi vào trong, thổi nhẹ vài sợi tóc trên tóc anh.

“Bảo bối Thư Thư, em muốn dẫn anh tới nhà em đó sao?”

“Anh có biết xấu hổ hay không? Đừng đi theo tôi!”

Khương Nhạc vuốt ve tay lái, không chút hoang mang, “Cần mặt làm chi, cần em là đủ rồi.” (- _ mặt anh dày quá)

Anh đi công tác bên ngoài, một ngày không gặp cô tựa như ba năm. Cảm giác nhung nhớ không giống lúc trước. Trước kia, cô luôn tránh anh, không chịu gặp anh, anh chỉ biết nghĩ tới cô, chỉ có nhớ nhung mà thôi.

Nhưng bây giờ, sau khi được ăn mặn, ý nghĩ trong anh liền thay đổi. Hai tuần qua, anh càng ngày càng nghĩ cách “làm” cô như thế nào sau khi trở về, “làm” cho cô khóc không ra. Vừa ngẫm lại, cây gậy trong người anh liền căng nờ khó chịu, khiến cho đáy quần nhô cao. Không được, anh phải “làm” cô một lần cái đã.

Ánh sáng trong mắt Khương Nhạc dần trở nên âm u, nổi lên dục vọng mãnh liệt.

Anh dừng xe bên ngoài khu chung cư, theo Diệp Thư vào trong, lên lầu, dai dẳng như kẹo kéo. Trừ việc mắng anh, trợn mắt với anh, Diệp Thư cũng hết cách.

Cô lấy chìa khóa trong túi xách ra, anh đứng chờ ở bên cạnh, nhỏ giọng hừ hừ. Thấy cô loay hoay mãi mà vẫn chưa tìm được chìa, anh thúc giục, “Nhanh lên chút!”

Diệp Thư thờ phào. Cô đâm chìa khóa vào ngực anh. Chìa khóa làm bằng kim loại, nếu như đập vào người sẽ rất đau, không thể so với nắm đấm từ đôi tay nhỏ của cô. Khương Nhạc nhanh chóng bắt lấy tay Diệp Thư, giật lấy chìa, sau đó nắm chặt hai cổ tay cô. Anh không buông cô ra, cầm chìa khóa vào trong ổ rồi nghiêng răng trèo trẹo, “Không khóa trái à? Vậy thì không thể được, lần sau nhớ khóa kỹ.”

“Anh buông tôi ra.”

Diệp Thư bị anh kéo mạnh vào phòng, trong đầu cô có dự cảm không tốt. Quả nhiên, cửa vừa đóng lại, anh liền ấn cô xuống ghế sofa, dùng thân hình cao lớn để thúc ép, bức bách, hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh phả xuống người cô.

Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay, hàng mi dài rung động, sóng mắt hoảng loạn, làn da nơi chiếc cổ thon dài, cong cong rất mỏng, trắng nõn, dường như có thể thấy rõ cả mạch máu màu xanh.

“Thư Thư.”

Giọng nói khàn khàn khiêu khích cõi lòng Diệp Thư, sự rung động vi diệu hiện lên giữa nam và nữ. Đôi má cô ửng hồng như người say, hơi thở trở nên dồn dập. Cô đặt cổ tay nhỏ bé lên ngực anh, “Khương Nhạc, anh đừng như vậy.”

Anh vuốt ve khuôn ngực đầy đặn được phủ một lớp vải mềm, “Bảo bối, nhớ em muốn chết.”

“Khương Nhạc, anh đừng như vậy.” Cô cự tuyệt một cách yếu ớt, không còn sức lực. Có lẽ cô biết rõ cự tuyệt không có tác dụng nên đành phải làm ra vẻ phản kháng để anh hưng phấn hơn.

Nhưng sự dịu dàng mềm mại đột ngột của cô lại khiến Khương Nhạc hiểu lầm, anh héch mui lên, thốt ra lời vô lại, “Bảo bối Thư Thư đến đây ném mui vào nào.”

Đầu gối anh mắc kẹt giữa hai chân cô, nhẹ nhàng nghiền nát nơi non mềm khiến người ta mất hồn kia, “Lần trước đã nhìn rõ, hóa ra Thư Thư rất lăng lợ, mặc cả đồ lót phóng túng như vậy, ngay cả huyết nhỏ cũng lăng lợ, thích ăn...”

Bốp bốp!

Cô tát mạnh anh mấy cái, làn da trắng của anh hiện lên năm dấu tay màu đỏ rất rõ. Diệp Thu thở hổn hển, người như anh, cô không tài nào nhìn bằng sắc mắt tốt được, “Anh câm miệng, câm miệng!”

“Em mới là người phải câm miệng.” Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chiếm lấy đôi môi đỏ hồng, dùng đầu lưỡi linh hoạt để tô vẽ bờ môi hoàn mỹ. Cuối cùng, anh xâm nhập vào khoang miệng đầy chất lỏng thơm ngọt, thỏa sức càn quét.

Chà đập cánh môi của cô xong, anh ngẩng đầu, liếm môi không ngừng, hai tay chạm vào bên hông, cời bỏ thắt lưng, rút ra rồi ném “lạch cạch” xuống đất.

Kế đó là khóa kéo quần tây, nút áo, “Bảo bối Thu Thu, lâu như vậy, huyết nhỏ của em chắc là nhớ gây lớn của anh rồi. Lại đây, anh cho em ăn một chút để đỡ thèm.”

Vừa dứt lời, anh liền cắn răng chịu đựng. Gây thịt đứt tợn, to lớn, tráng kiện từ trong quần lót xổ ra, đỉnh đầu hình nấm tràn đầy tinh cảm mãnh liệt lập tức phun ra chất lỏng trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: (H) Kêu như vậy sẽ hấp dẫn ông đây mất!

Diệp Thu hít khí lạnh, cánh môi khẽ mở ra, tựa như một đóa hoa anh đào vừa nở rộ. Cô quay đầu, không muốn nhìn thấy “đồ chơi” của Khương Nhạc (chương trước có nhắc đến cái gì của ai đó xổ ra ấy). Khương Nhạc thấy cô đỏ mặt rồi quay đi, anh nhìn không được mà hôn, hôn một cái lại thêm một cái, sau đó bắt đầu cời quần áo cô ra.

Thân thể mềm mại như tuyết như ngọc, mỗi một tác da tác thịt đều trắng mịn như tơ lụa, nhất là bầu ngực đẹp đẽ, đầy đặn, ấm áp, vênh cao, khiến người ta yêu thích đến mức không nỡ buông tay.

Khương Nhạc nắm lấy đôi gò bồng đảo, ngón cái đè xuống nhũ hoa rồi gầy (đẩy qua đẩy lại như gầy lên dây đàn). Cảm xúc tron nhân đầy lòng bàn tay, co giãn mười phần, quả thực là mê hoặc người khác. Anh tăng thêm phần lực, hung hăng xoa xấn rồi vắt bóp, lớp thịt như đậu hũ non màu tuyết trắng rí ra từ khe hở, cực kỳ phóng đảng.

“Nhẹ một chút, đau.” Diệp Thu khẽ nhíu mày, gò má càng thêm ửng đỏ. Hơi thở cô trở nên dồn dập, giọng nói mềm mại uyển chuyển, dường như có ý mê hoặc người khác mà lại dường như động tình rồi.

“Đau ở đâu vậy? Đầu nhũ hoa của em vui mừng khi được anh chơi kia, em nhìn xem, nó cứng y như đá, còn dám nói một đằng, nghĩ một nẻo à?”

Cô nhếch môi, không nói chuyện nữa. Bàn tay thô của đàn ông có vết chai móng, trong lúc ma sát giống như truyền điện vào người cô, dòng điện xẹt qua chỗ kia, chỗ kia liên mất sức lực, mềm yếu như bông vải.

Lời lẽ mềm mại, ướm át của người đàn ông (Khương Nhạc) khiến ngực cô dao động, dần dần lan truyền xuống eo, bụng, rốn, bắp đùi, chôn mồi lửa xuống từ từ. Ngọn lửa bốc lên, càng ngày càng mạnh, cháy đến mức sôi trào cả máu. Miệng lưỡi hanh khô, da thịt trắng nõn của cô đỏ một lớp mờ hôi, hoa huyết nhỏ nơi bắp đùi cũng xôn xao lạ thường, chất dịch ẩm ướt không ngừng trào ra, thấm đẫm cả chiếc quần lót.

Diệp Thu xấu hổ, kẹp chặt hai chân nhưng lại làm Khương Nhạc phát hiện động tác của mình. Cô nghĩ... thôi xong rồi.

Chiếc quần lót giữa hai chân ướt sũng, vừa mỏng vừa kéo căng, căng đến mức để lộ hình dạng chỗ đó, cánh hoa mê người lồm xồm, khe hở hẹp hiện ra rõ ràng.

Kéo quần lót của cô xuống, Khương Nhạc vội vàng xoa cánh hoa mềm mại, ướm át để đùa bỡn.

“Anh đã nói huyết nhỏ của Thu Thu đã lắm, thích ăn gây thịt lớn mà không chịu thừa nhận, còn đánh cả anh.”

“Chắc chắc, nhìn huyết nhỏ của em kìa, anh chưa chạm vào mà nó đã chảy nước nhiều như vậy, có phải rất thèm ăn gây hay không?”

Được anh vỗ về, hai miếng thịt nảy nở như cánh hoa hồng nhỏ giãn ra, đường vào trong hoa không ngừng chảy róc rách, ướt hết cả hai ngón tay anh.

“A...” Ngón tay vừa dài vừa thô thăm dò đường vào cẩn thận, ma sát với lớp thịt mẫn cảm bên trong, nhanh chóng rút ra cắm vào, mỗi lần đều thỏa mãn cảm giác như có nước chảy lan đến tứ chi, chảy qua tim, khiến cho tâm hồn sâu thẳm rung động.

“Huyết nhỏ chặt quá, ướt ghê.” Lại thêm một ngón tay được đút vào, hai ngón tay khép lại, đồng loạt ra vào, không ngừng đẩy mở cái miệng nhỏ hồng

hào bên ngoài, đánh phá làm cho bọt nước văng tung tóe.

Diệp Thư không thể kiềm chế cảm giác thỏa mãn, cô phát ra tiếng rên rỉ, mềm mại uyển chuyển, lọt vào tai Khương Nhạc khiến anh giật mình. Thất lung đã tê rần cả đi, anh bỗng dưng rút ngón tay ra, “Mẹ nó, kêu như vậy sẽ hấp dẫn ông đây mất! Xem anh dùng gậy thịt lớn giết chết em đây!”

Đầu gậy với kích cỡ to bằng quả trứng ngỗng nhắm thẳng vào nơi trắng nõn nà, đẹp đẽ đáng yêu. Nơi ấy đầy mật dịch, anh khẽ hạ thất lung xuống, đâm vào nơi ấy một cái, tuy rằng gian nan, nhưng anh vẫn có thể đẩy đầu gậy thẳng vào trong.

“Không cần... Không cần... Mau đi ra...”

Thô quá, to quá, căng quá, huyết nhỏ bị xé rách rồi!

Cô gầy dựa hết sức, nhưng làm sao có thể chống lại sức mạnh của người đàn ông? Gậy thịt lớn dùng tốc độ khác thường, thông thả để xâm nhập từng chút một vào huyết nhỏ. Cây gậy cường tráng đưa đẩy huyết nhỏ mềm mại, nhồi đầy cả đóa hoa, không chừa một khe hở, đỉnh đầu tiếp xúc với tâm hoa non mềm rồi mà vẫn không buông tha, tiếp tục luồn lách vào bên trong.

Diệp Thư cắn chặt môi, nắm lấy drap giường, cố gắng thả lỏng người, thừa nhận gậy thịt của Khương Nhạc đang xuyên qua tâm hoa, công chiếm từ cung mềm mại. Đã lâu rồi không chịu sự kích thích như vậy, cô đang thẳng bấp đui, thân thể run lẩy bẩy, run cho đến khi lên đỉnh lần thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 16.

“Mẹ nó chứ cái khe vừa rộng vừa phập phồng, mới cắm vào mà đã ‘lên’ rồi.”

Huyết nhỏ đang lên cao trào, nước dịch thuận lợi chảy ra, từng lớp thịt bên trong co rút mạnh mẽ, kẹp chặt khúc gậy đang nhảy nhót hưng phấn ở bên trong, ngay cả phần thịt non mềm hấp dẫn ở bên trong cũng sinh động khác thường, giống như một cái miệng nhỏ nhắn dịu dàng hôn lên chiếc môi hình trụ, an ủi từng sợi dây thần kinh một cách tinh tế, an ủi đầu gậy với những vết rãnh khắc sâu chẳng chịt như kênh rạch, không gì sánh kịp, khó có lời nào thốt ra đủ để khuấy khỏa, xâm nhập vào cõi lòng. Gân xanh trên trán Khương Nhạc lúc ẩn lúc hiện, mồ hôi túa ra cực kỳ nhiều. Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén khoái cảm kịch liệt trong người mình.

Khương Nhạc bắt lấy đôi bầu ngực căng đầy để trừng phạt, anh vừa xoa nhẹ vừa thô bạo, “Mẹ nó, lúc này bị gậy thịt lớn đâm lâu như vậy, sao có thể ‘lên’ nhanh thế được? Ông đây không tin đâu, nhất định phải giữ mãi không buông cái khe rộng đó! Đến đây, dang hai chân ra một chút, đổi tư thế để gậy thịt rút ra khỏi chỗ đó của em.”

Mấy lời phóng dăng, xấu xa và khó nghe của anh khiến Diệp Thư phản cảm, nhưng cô cũng chẳng còn sức lực để tranh cãi vô vị với anh. Huống hồ, huyết nhỏ của cô còn “chứa” đồ của anh, cô có thể cảm nhận được hoa huyết mặn cảm của mình đang run rẩy, cắn lấy gậy thịt từng chút từng chút một. Miệng từ cung cực kỳ dỗi quất, cắn đầu gậy xong liền hút nó vào bên trong, nước dịch tiết ra không ngừng, giống như nước nóng cọ rửa thân gậy.

Trong tình thế này, nếu cô còn dám mở miệng, ắt hẳn Khương Nhạc sẽ khiến cô nhục nhã đến mức không ngẩng đầu lên được.

Thân thể nhỏ bé, mềm mại yếu ớt của Diệp Thư bị Khương Nhạc lôi kéo không được dịu dàng cho lắm. Tư thế bị đổi, cô dựa lưng vào đệm lót sofa, xương trên người sớm đã mềm cả đi, hai chân tê đến mức đang thẳng không dỗi, dưới mông được lót một cái gối để đẩy nơi đó lên. Diệp Thư nhìn thoáng qua một cái liền quay đầu đi, quá phóng túng rồi, xấu hổ muốn chết được!

Khương Nhạc cử động phần eo cường tráng, vừa ra vừa vào. Gậy thịt của anh cứ “bịch, bịch, bịch”, tiến tiến ra ra, phối hợp với hoa huyết nhỏ vô cùng nhịp nhàng, cắm thẳng vào chỗ non mềm, đỏ hồng. Cái miệng nhỏ ướt át tựa như thưởng thức, tham lam ngậm chặt, nuốt cắn đến mức đáng yêu; lúc anh rút ra ngoài, phần thịt nơi đó liền giữ chặt gậy lại như tơ quấn, không cho anh đi, nếu anh rút mạnh ra thì trên gậy thịt sẽ có mấy mạch máu đỏ tươi.

Chặt quá, hút chặt quá, quả thật rất kích thích.

Hai mắt Khương Nhạc đỏ đậm cả lên, đồng tử màu đen tựa như sáng rõ. Anh nhìn chăm chăm vào chỗ ấy của cô, cảnh tượng phóng túng không kìm được đã thôi ngọn lửa cuồng bạo lên gấp mấy lần, hai bàn tay to như chiếc kim sắt của anh bắt lấy eo nhỏ của Diệp Thư, bắt đầu cử động điên cuồng. Khương Nhạc hung hăng xuyên vào huyết nhỏ mềm mại, xuyên một lần lại đâm thêm một lần. Thân thể người thiếu nữ trắng như tuyết cứ lắc lư theo động tác của anh. Dáng vẻ của cô cực kỳ hoàn mỹ, không có áo ngực trói buộc mà bầu ngực cũng không phồng to, bao nhiêu nhịp đập cứ tụ lại một chỗ rồi run lên, phập phồng, nhấp nhô như sóng sữa, bầu ngực hồng hào lẫn nhũ hoa đẹp không sao kể xiết.

“Ngực em này cao như vậy, nảy cao đến thế, nghịch ngợm quá phải không? Đợi lát nữa, anh đâm vào mấy cái là khỏi chê.”

Hẳn là Khương Nhạc đã xem hàng trăm bộ phim (phim gì tự hiểu nha...) mới biết cách làm tình thế này, anh cứ nói mãi không nghỉ, “Ngực Thư Thư lớn quá đi, đẹp quá đi, cảm xúc thật là tuyệt diệu, phải dùng pháo đại bác bắn một phát mới hợp.”

“Khương... Khương Nhạc, anh... anh đừng nói nữa...” Diệp Thư thật sự không nghe nổi, cô liếc anh một cái, ánh mắt nhẹ nhàng như nước chảy, sóng mắt mềm mại dịu dàng, chẳng những không có lực sát thương mà còn khiến Khương Nhạc ngày một trầm trọng hơn.

“Bị anh đâm tới mức này mà còn không cho anh nói? Huyệt nhỏ thích ăn gây thịt to, không cho nói này, không cho nói này, không cho nói này!” Bàn tay to của anh chuyển lên phía trên, nắm chặt lấy bầu ngực nhấp nhô cao vút; ở phần eo, anh khéo léo dùng lực để đẩy đầu gây sát chặt vào tâm hoa, liên tục không ngừng nghỉ, cấp tốc dồn dập, dùng đủ góc độ để đè ép, nghiền nát nơi non mềm nhuyễn mịn của Diệp Thư, một lần, hai lần, ba lần...

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 17

Tâm hoa non mềm, mãi cảm bị đầu gây vừa nóng rực vừa cứng rắn ma sát, sâu trong huyệt nhỏ có cảm giác giống như ngàn vạn con kiến đang di chuyển, rì rào thối thối. Thói quen được “đâm” khiến cho từ cung mềm mại cũng cảm thấy trống rỗng không tả nổi. Dục vọng tăng vọt đến mức chưa từng có, Diệp Thư bắt lấy đệm lót dưới thân một cách khéo léo, đầu cô không ngừng lắc lư, hơi nước trong mắt nhanh chóng tích thành nước mắt chảy xuống: “Tôi van anh... Đừng chà xát nữa... Tôi van anh... Hu hu...”

Hướng thụ cảm giác thỏa mãn khi tâm hoa mút lấy mút để đầu gây, Khương Nhạc nheo đôi mắt hẹp dài, khóe mắt lần đuôi mày đều lộ rõ ý cười. Ngón tay thô ráp của anh vỗ về, chơi đùa ở thất lung yêu điệu của cô: “Tại sao không chứ? Chẳng lẽ em không thoải mái sao? Chắc... còn dám cắn anh một cái, huyệt nhỏ của em hẳn là thích lắm ấy.”

Hốc mắt cô ẩm ướt, vừa sợ hãi vừa tự thương mình, hết như một cành hoa lê màu trắng như tuyết. Chớp mắt cô hơi hồng, thờ đến mức ngay cả mũi cũng run lên: “Không... Khó chịu... Thật sự rất khó chịu... Đừng chà xát nữa.” Nhìn thấy ánh mắt treu tức của Khương Nhạc, cô càng uất ức, nước mắt cứ trào ra: “Ngứa... Ngứa lắm... Đừng chà nữa được không?”

“Ngứa? Huyệt nhỏ bị ngứa rồi hả? Không phải em muốn gây lớn của anh đâm vào đó chứ?”

Diệp Thư khó xử, cau mày lại, cánh môi run run, không nói gì cả.

Thấy cô do dự, Khương Nhạc hạ thất lung xuống, đầu gây càng nghiền nát tâm hoa mãi cảm kịch liệt.

“Á... a... ngứa...” Tiếng thét chói tai, cao vút khiến bầu không khí đang tụ lại được giãn nở, đồng thời cũng phá vỡ phòng tuyến dè dặt trong tâm lý của Diệp Thư. Thân thể cô run rẩy không ngừng như bị điện giật, hai cánh hoa nổi đầy gân máu bên dưới đóng mở liên tục, hút lấy cây gây cường tráng. Sự khao khát mãnh liệt đã khiến thần kinh và lý trí của cô bị tê liệt, ngay cả tiếng nói phát ra cũng tràn đầy dục vọng và ham muốn: “Đừng chà... Muốn... động đây... động đây...”

“Mẹ nó, ai lại kêu là động đây? Không dám nói à? Hả? Anh dạy em thế nào?”

Diệp Thư hoàn toàn bị lạc trong sương mù dục vọng, cô vừa khóc vừa la lên: “Muốn... Muốn gây lớn đâm vào... đâm vào huyệt nhỏ...” Nói xong câu đó, cô ngượng đến mức nhắm chặt mắt, không dám liếc nhìn Khương Nhạc một cái.

Khương Nhạc nở nụ cười lạnh. “Bụp bụp”... Anh vỗ mạnh hai cái vào bầu ngực mềm mại của Diệp Thư: “Giả bộ hả? Mở mắt ra nhìn cho kỹ, nhìn xem huyệt nhỏ phóng túng của em bị gây thịt lớn đâm như thế nào.”

Trước sự bức bách mạnh mẽ của Khương Nhạc, Diệp Thư không thể không mở đôi mắt đẹp để đầy vẻ mong lung. Sóng mắt cô khẽ chuyển động, nhìn đến nơi hai người đang dính chặt lấy nhau mà cảm thấy xấu hổ. Còn chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng ra sao, gây thịt lớn đã phá vỡ tâm hoa của cô, đầu gây trực tiếp xông thẳng vào trong. Sự xuyên sâu lẫn xâm chiếm hoàn toàn đó khiến đôi mắt cô đờ ra trong chốc lát, nhanh chóng giảm bớt sự sợ hãi. Vật cứng của ai kia ra vào mạnh mẽ ở nơi cửa huyệt, lúc rút ra cắm vào đã có vô số bọt nước bắn ra tung tóe.

“Đâm chết em, đâm chết em, đâm đến khi huyệt nhỏ phóng túng của em lật chuyển!”

Đầu gây cường tráng, dữ tợn nhét đầy vào huyệt hoa bé nhỏ, mềm mại. Mới đó mà huyệt nhỏ đã sưng đỏ lên, cửa huyệt đứng là không biết liêm sỉ, ăn lấy ăn để gây thịt của người ta như hổ đói sói nuốt, quắp mãi không muốn nói ra, sợ có người khác tranh đoạt.

Quá phóng túng! Khuôn mặt Diệp Thư trở nên khiếp sợ, cực kỳ hổ thẹn, nhưng sự ngượng ngùng và tiếng nói đầu đó trong đầu đã kéo cô quay về, hấp dẫn cô, khiến cô trầm luân trong bể dục vọng. Bầu không khí phóng đảng làm sao, lồng ngực cô hưng phấn, nổi lửa, sức nóng tỏa ra kịch liệt, kích động sự nhiệt tình của cô. Cánh tay vốn xụi lơ của cô chợt chống thẳng lên, vòng eo giống như dương liễu hưng phấn trong gió xuân, cô phối hợp với động tác của Khương Nhạc, lắc lư hết sức.

“Đâm vào, thẳng tiến vào.”

Khương Nhạc cũng không cam lòng yếu thế, mông anh lên lên xuống xuống giống như dã thú đến kỳ động dục, giữ lấy huyệt nhỏ của cô, vừa kịch liệt vừa tùy ý, tình cảm mãnh liệt đến mức mồ hôi không ngừng chảy ra, rơi vãi vào trong không khí, rớt xuống ngực của Diệp Thư. Anh nuốt nước bọt để

làm trơn ướt yết hầu khô khan, hầu kết ở cổ như hạt châu không ngừng lăn lộn, môi mỏng khẽ nhếch lên, hơi thở gấp gấp, kêu gọi được phun ra, phổi hợp cùng tiếng động và chạm không ngừng giữa hai thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 18. Huyệt nhỏ thích ăn mau học cách hầu hạ người khác đi nào!

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Dịch mật tràn đầy trong huyết khiến chỗ ấy trơn nhẵn như tơ lụa. Dưới sự phối hợp của Diệp Thu, Khương Nhạc rút ra cắm vào trong trạng thái nhẹ nhàng, vui vẻ. Mồ hôi đầm đìa, rơi xuống như mưa, mỗi một khối cơ trên lưng đều nở ra và chứa đầy lực chờ phát tiết, đường cong thân thể cũng lên xuống dập dềnh tạo nên tư thế đẹp đẽ mà kêu gọi.

“A a a...” Diệp Thu sớm đã không kiềm chế được con rên rĩ, cô cũng chẳng muốn đè nén bản thân, vì thế mà bật khóc nức nở, gò má nhuộm một màu hồng hoa đào, đôi mắt đầy nước long lanh muốn hợp mà lại chẳng muốn hợp. So với thẹn thùng e lệ thì trạng thái này của cô càng kích tình hơn, thân thể càng phóng túng hơn. Eo nhỏ dùng sức rất nhiều, vận vẹo trên phạm vi lớn một hồi, mỗi khi gây thịt xuyên vào thì vòng eo ấy lại căng ra để đón chào, làm sao cho cây gậy kia xuyên qua nơi sâu nhất của hoa huyết vào đến tử cung thần bí, từng lớp thịt non mềm cứ cuốn lấy chiếc gậy, bụng lại co rút để giữ chặt đầu gậy to to vào trong.

“Đúng là trời sinh phóng túng, huyết nhỏ thích ăn mau học cách hầu hạ người khác đi nào.” Đây chính là cảm giác mất hồn ăn sâu tận xương, khoái cảm tuyệt vời đánh thẳng vào linh hồn rồi lại lên ra, lui tới từng góc thân thể khiến người ta như phiêu lãng bồng bềnh. Khương Nhạc thở gấp vì kích động, đôi mắt anh sáng ngời hẳn ra, bàn tay to run run chống thẳng ở hai bên đỉnh đầu Diệp Thu, tốc độ mà anh rút ra đâm vào cũng đột ngột nhanh hơn.

“Chậm một chút... A a a... Chậm một chút... Chậm một chút... Nhẹ chút... Quá nặng rồi...” Dầu sao thì thể lực nam nữ cũng có sự chênh lệch, Diệp Thu lại hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của anh, cô đành thả lỏng thân mình cho mềm đi rồi giương thẳng chân để Khương Nhạc tùy ý thảo phạt nơi hoa huyết mềm mại và đầy nước của cô.

Hàng mày nhỏ nhắn cau chặt lại, dường như cô đã không còn biện pháp nào nên đành phải thừa nhận sự xâm chiếm của anh, nước mắt vòng quanh mi nhưng chẳng thể khóc, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn muốn cầu xin tha thứ. Ngón tay Khương Nhạc khẽ giật, anh nắm chặt lấy ghế sofa, hơi thở cuồng nhiệt dần dần khuếch tán vào không khí, phà lên khuôn mặt xinh đẹp của cô khiến dây thần kinh cô bị kích thích.

Khóe miệng anh khẽ cong lên, ý cười xen lẫn vẻ sùng nịch và dịu dàng, tuy rằng ngoài miệng anh vẫn cứ nói năng bậy bạ: “Anh có ý tốt để huyết nhỏ của em được ăn gậy lớn mà còn khóc à? Có phải chê anh cho ăn không ngon không?”

“A... Không phải... Quá nặng rồi... Muốn nhẹ một chút... Chậm một chút...” Diệp Thu còn đang đắm chìm trong biển dục vọng, đầu óc cô trống rỗng chẳng thể suy xét, làm sao có thể nhận ra Khương Nhạc đang cố ý nói đùa, cô chỉ biết phản bác như một bản năng.

“Nói dối, huyết nhỏ cắn gậy nhanh như vậy, em nhất định là chưa ăn no! Không sao, đừng ngại, anh sẽ dứt cho nó ăn thật tốt.” Vòng eo cường tráng hưng phấn của Khương Nhạc lại hạ xuống, kích thích trước sau, tiến thẳng vào huyết mà chẳng hề mỏi mệt.

“Đừng... Chậm một chút... ”

Gậy thịt ở trong huyết nhỏ đánh thẳng về phía trước, đầu gậy đầy rãnh len lỏi vào lớp thịt mềm mại và buộc dịch mật thơm ngọt phải tiết ra, đánh phá trộn lẫn cho tất cả trở thành bọt ngay tại chỗ. Hai cánh hoa thấm đẫm dịch mật bỗng trở nên non mềm, trông qua hình dáng thật là xinh đẹp, cứ thế mà bị gậy thịt đẩy ra đẩy vào. Cửa huyết sưng đỏ nổi gân máu đã không chịu nổi gánh nặng nữa, làn da xung quanh bị kéo căng thành một lớp mỏng manh khiến Diệp Thu lo lắng chẳng biết hoa huyết nhỏ có bị “làm” đến mức hư luôn hay không.

Diệp Thu nức nở rất nhỏ, nước mắt chảy xuống theo từng lần va chạm mạnh mẽ của người đàn ông tên Khương Nhạc. Cánh tay chống đệm lót sofa của cô khẽ động, cô giống như không còn sức nữa, đành để bản thân ngập trong khoái cảm. Khoái cảm cứ như một cơn thủy triều tưới xuống mình cô, cô lâm vào trạng thái thở khó khăn, đành phải mở miệng hít ra hít vào. Diệp Thu hiểu cơ thể của mình, nó đã gần sát cực hạn rồi. Con cao trào nổi cũng đã lâu, huyết nhỏ nóng lên rất lạ thường và kèm theo cả sự run rẩy. Trong nháy mắt, cô bỗng nhiên đạt tới trạng thái sung sướng nhất, nhin không được mà thét ra một tiếng chói tai.

“Lên... lên đỉnh rồi...”

Vù vù - -

Khương Nhạc cũng cực kỳ kích động, eo anh giống như được trang bị mô tơ điện cường lực hoạt động không biết mệt, anh càng đánh phá vào chiếc động thân bí bên trong, nhưng huyết nhỏ đến cao trào đã lui lại rất nhanh. Tuy rằng dịch mật tràn đầy hiểm, lớp thịt bên trong còn động đậy, đưa tới đưa lui nhưng lại giống như muốn đẩy cây gậy ra. Anh cúi đầu mắng một tiếng, bàn tay to nắm lấy eo Diệp Thu và đẩy nó lên, gậy thịt lại hưng hăng đâm vào

huyệt nhỏ, đầu gậy xông thẳng vào thịt mềm trong tử cung, đáng phá đến mức chiếc bụng bằng phẳng của cô cũng lộ hình dáng của cây gậy.

“A... Quá sâu rồi... Sẽ hư mất...” Đôi mắt mê man của Diệp Thư chợt mở to, cô vận vẹo thân thể, tay đánh “bốp bốp” liên tục vào ngực Khương Nhạc: “Cũng bị đâm xuyên vào... Đừng... Mau ra đi...”

Khương Nhạc đè cô xuống, lại rút ra đâm vào: “Huyệt nhỏ thấy đủ rồi nên chẳng thèm ăn gậy thịt nữa, sao lại có chuyện tốt thế được? Im miệng lại! Ông đây còn muốn “làm” em đây!”

Đã để mọi người chờ lâu rồi... Thật có lỗi quá

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 19. Huyệt nhỏ phóng túng, dám lên ăn gậy của anh à?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Cầu xin anh... Khương Nhạc... Hu hu... Thật sự không chịu nổi nữa rồi...”

Diệp Thư kêu khóc xin tha, nước mắt ngắn dài, hai bắp đùi giờ thẳng ờ hai bên hông của Khương Nhạc, đôi chân trần như ngó sen trắng nõn cứ đập đá lung tung, mười ngón tay hồng hồng cấu chặt vào vai anh và không ngừng cào thành những dấu vết màu đỏ tươi.

“Van cầu anh... Khương Nhạc... Đừng vào nữa... Huyệt nhỏ sẽ hư mất... Hu hu...” Cô cảm thấy như chìm xuống nước, tình cảm mãnh liệt tựa dòng nước không ngừng đổ vào tai và mũi cô, cảm giác chết đuối xen lẫn sợ hãi khiến cô giãy dụa không ngừng để trốn thoát, nhưng sự kháng cự của cô lại chẳng có chút tác dụng nào. Gậy thịt vẫn đâm vừa sâu vừa mạnh để tàn phá, cửa huyệt sưng đỏ bị căng đến mức khép mở khép mở như đóa hoa hồng kiêu diễm.

Khương Nhạc nhìn dáng vẻ đáng thương của cô: mắt mũi đỏ hoe, gò má thấm đẫm nước mắt, mấy sợi tóc đen bị bết lại. Anh thấy buồn cười, dùng sức ờ phần eo ờ xoay tròn gậy thịt ở bên trong huyệt non mềm: “Bảo bối, ăn nhiều một chút, ăn đến khi no bụng thỏa thích.”

“Không... Đừng... sẽ hư mất... Khương Nhạc... Anh tha cho ta đi...”

“Chắc chắc, huyệt nhỏ phóng túng đã đáng thương đến mức thế này rồi.” Khương Nhạc giảm tốc độ, không dùng sức rút ra đâm vào rồi xuyên tận cùng như ban nãy nữa, ngược lại thì anh rất chú ý kỹ xảo, chọn dùng phương thức “chín cận một sâu”, vừa dịu dàng vừa lấp đầy đường vào mềm mại. Đầu gậy mài nhẹ bên trong, mới chạm vào đã rút nhanh, chậm chậm lui bình khỏi tử cung.

Hàng mây nhỏ nhắn của Diệp Thư nhú lại thật nhanh. Ban nãy anh hùng hổ xuyên vào khiến cô chỉ cảm thấy đau xương sống, ê thối lưng lẫn tê chân, huyệt nhỏ sắp bị hư mất, cô khóc lóc xin anh buông tha, nhưng bây giờ anh dịu dàng ảm áp thế này lại khiến cô không biết phải làm sao cho đúng. Thân dưới run run, huyệt nhỏ bốc lên hơi nóng như có lửa đốt, cô nuốt nước bọt ừng ực mới phát giác cổ họng khô rát. Ngón tay cô bồng chốc cấu chặt vào cơ bắp anh, muốn dùng sức để đè nén cơn tê dại khác thường do tâm hoa truyền tới.

Cô vận vẹo thân mình, Khương Nhạc lại trêu đùa: “Xoay gì mà xoay?” Gậy thịt cứ chạm vào tâm hoa như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, sau đó rút ra và chạm vào lớp nhẵn của thịt mềm bên trong.

Hàm răng đều tăm tắp lộ ra dưới cánh môi anh đào. Diệp Thư cắn môi từng chút một để ngăn cản tiếng rên rỉ hấp dẫn sắp bật ra.

Cô mặt đỏ tai hồng, hơi thở dần trở nên hỗn loạn, ý nghĩ tan thành những mảnh tình mãnh liệt cực kỳ rối rắm, thân thể cô càng giống như dây đàn đẹp đẽ sắp bị kéo căng. Cô đành phải thừa nhận thân thể đã sớm bị người đàn ông này chinh phục rồi, hóa huyệt nhỏ ngóng trông cái kia sẽ chạm vào tâm hoa một chút, nhưng nó lại chạm nhẹ quá, hoàn toàn không đủ thỏa mãn. Sau một hồi khuấy khuấy, cảm giác trống rỗng cứ như tằm ăn lấy lý trí của cô, tự động điều khiển lấy cô.

Không đủ, thật sự không đủ!

Diệp Thư thờ dờn dập, móng xê dịch rất ít. Lúc gậy thịt chạm vào tâm hoa, cô lên nhắc eo lên để nó đâm vào kịch liệt hơn. Cô định làm lên nhưng Khương Nhạc đã phát hiện động tác đó. Anh hừ một tiếng, hôn mạnh cô một cái rồi la liếm: “Huyệt nhỏ, lên ăn gậy của anh à?”

Cô đột nhiên cảm thấy ức, hẳn là vì Khương Nhạc quá dịu dàng khiến cô sinh ra ảo giác muốn làm nũng. Hai cánh tay trắng của cô ôm lấy cổ anh, cánh mũi khịt khịt, đôi mắt đỏ hoe, giọng nói cất lên càng có lực hấp dẫn: “Anh không cần khi dễ em.”

Cô bắt chợt thân cận như vậy khiến Khương Nhạc trở tay không kịp. Anh lơ mơ hiểu, ngay lập tức giống như biết được gì đó. Khương Nhạc giữ chặt vòng eo mưa rền gió dữ của cô và trêu: “Đừng tưởng em làm nũng là có thể giấu. Huyệt nhỏ thích ăn, em thích bị đâm phải không? Ông đây sẽ đâm chết

em!”

Diệp Thư hít vào một hơi, cô nhìn không được liền nhắm mắt một cái vào lòng ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 20: Sự thật là ai bắt nạt ai?

Ăn mấy cú đâm của Diệp Thư, Khương Nhạc càng nhiệt tình hơn, ham muốn tốt độ như muốn cô chết ngất trong đê mê, song lại ngại sofa nhỏ quá không phát huy được, bèn dời chiến trường xuống mặt đất.

Dù Diệp Thư không muốn đến đâu vẫn bị ấn nằm sấp trên bàn học trước cửa sổ thủy tinh, cặp mông tròn trịa vênh về phía sau, eo gấp lại thành vòng cung mềm mại quyến rũ, ở nơi non mềm giữa đùi, gậy thịt dừ tợn to lớn ra vào rất nhanh, xuyên xỏ đến tận cuối suối bần hoa huyết.

“A a a a” Tiếng rên mê người ngâm nga trầm bổng, bồi hồi uyển chuyển thúc giục người đàn ông phía sau ra sức vận động.

“Đâm chết em, cô nàng lẳng lơ, anh mà bắt nạt được em à? Em muốn gì liền làm nấy, mặt anh cũng sắp bị em đập nát đấy, rốt cuộc là ai bắt nạt ai? Nói đi, sự thật là ai bắt nạt ai hử?” Khương Nhạc nâng eo, thi thoảng lại đâm thật mạnh vào cửa huyết, mị thịt bên trong bị đâm như muốn sụp đổ, chất lỏng giàn dụa.

Mỗi lần rút ra, xuyên vào, vùng bụng dưới cứng rắn lại và phải cái mông trắng nõn, nó co dãn hết như thạch hoa quả vậy, vừa nảy vừa nhảy, đáng yêu đòi mạng, khiến Khương Nhạc điên cuồng va chạm. Chỉ thương cho hoa huyết nhỏ đã hơi sưng, bị gậy thịt lớn tra tấn hung mãnh như thế, cơ bản không kịp “ăn”, mặt thủy tuôn như suối.

“Cái miệng bên dưới đã sưng rồi còn tham ăn thế, không biết còn tương đã nhịn đói lâu lắm rồi ấy chứ.”

Diệp Thư nghe xong lời nói bừa bãi đó, càng kiêu diễm ướt át, cơ thể lắc lư không tự chủ, mông vênh lên, huyết nhỏ mềm mại tham lam ngậm chặt gậy thịt, cái miệng nhỏ như con nít vừa hút vừa cắn.

“Cực cực Thư Thư, gậy lớn ăn có ngon không? Huyết nhỏ hư hỏng kia thích chứ?”

Cô hòa theo lời anh, nũng nịu đáp, “Ăn ngon... thích... huyết nhỏ hư hỏng... thích ăn... gậy lớn...”

“Thế sau này ngày nào anh cũng cho em ăn được không? Ngày nào cũng sẽ để gậy thịt xuyên huyết hư nhé?”

“Được... mỗi ngày... mỗi ngày để... xuyên vào...”

Cuộc đối thoại phóng túng đan xen càng làm không khí nồng nàn mùi ham muốn, hai người đều sa đọa sâu vào trong đó, vứt bỏ những chuyện linh tinh trong cuộc sống, bỏ qua mọi nhớ nhung hay ưu phiền, chỉ muốn cảm thụ cơ thể đối phương, hưởng thụ niềm vui sướng như muốn hủy trời diệt đất giờ phút này.

Thời gian trôi thật nhanh, những tia nắng cuối ngày trộn lẫn sắc tối tạo nên bức tranh hoàng hôn đẹp đến lạ, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua lớp vải rèm che cửa sổ ô vuông, khắc sâu gương mặt nhẽ nhại mờ mờ trong bóng tối.

Diệp Thư ngẩng cổ, mạch máu mảnh khảnh màu xanh hơi lòi ra, cực kì kích thích, gậy thịt vẫn duy trì trạng thái rút ra cắm vào, vẫn luôn toàn lực ra vào, hung hăng cán quyết hoa huyết, như thể muốn xuyên thẳng những nếp nhăn trong đó.

Từ chi mảnh mai của cô đuối thẳng, không còn sức để đánh tiếp, cô khó khăn gượng cơ thể như muốn đồ, cũng may mà ở thắt lưng có cánh tay to của người đàn ông giữ lại, vừa kiên cố vừa có lực, cô tận tình rên rỉ, “Thật lớn... thật chặt... thoải mái quá...”

Khương Nhạc dựa vào sống lưng nhỏ bé và yếu ớt của cô nặng nề thở gấp, nhiệt khí hun đỏ làn da cô, đột nhiên, một con tê đại lan ra khắp người, cơ thể run rẩy, huyết nhỏ cũng rút lại, kẹp gậy thịt thật chặt.

“Thư Thư, em còn nhớ lúc ta mới quen không? Chúng ta gọi cho nhau ba lần, nhắn cho nhau mười hai tin nhắn, khi đó khi anh đến công viên Phi Thúy Ngọc Hồ theo ước hẹn, thì em đã đến rồi, chúng ta cùng nhau ăn cơm, rồi đi dạo công viên, em còn cho anh gọi em là Thư Thư. Tuy rằng lúc sau em có nói, em cũng xã giao với bạn bè bình thường như thế, còn anh chỉ tự mình đa tình thôi, nhưng thật ra...”

Trong lời nói của anh xen lẫn tiếng thở dốc dồn dập, câu chữ có hơi mơ hồ, nhưng về sau, cô lại nghe thấy một cách rõ ràng: “Thật ra, em thích anh rồi chứ gì.”

Một câu nọ, như có sét đánh bên tai, rồi xuyên thẳng vào trái tim cô, đâm thủng tầng tầng mê chương, lộ ra nơi mà nội tâm cô vẫn luôn giấu ở góc khuất nhất, khiến cô không còn chỗ nào để ẩn trốn.

Chương 44: Chương 21. Phụ nữ vốn bạt điều vô tình!

Ý nói sau khi làm tình xong, rút ... gây ra (ở đây mình chuyển ngữ thoáng ra xiu) thì coi như không còn tình nghĩa gì nữa

Diệp Thư chớp chớp đôi mắt mông lung, hàng mi đen như mực nhảy lên nhảy xuống liên tục. Những ngón tay cô giãn ra rồi lại nắm thành từng nắm nhỏ. Vì ngón tay cô lại tạo thành đường gấp khúc nên mấy đốt trên ấy lòi ra, cắn vào bề mặt bằng thủy tinh cứng khiến cô bị đau, cơn đau ấy cũng đã giúp cô kéo lý trí trở về.

Hình như Khương Nhạc đoán được phản ứng của cô, anh hít sâu một hơi và nói: “Không nói cũng chẳng sao, anh còn nhiều cách mà, một ngày nào đó em cũng sẽ nói thôi.”

Thân thể cô bị anh cuộn lại, gây thịt xoay tròn 360 độ trong huyết nhỏ. Anh ôm sống lưng cô, rút ra cắn vào điên cuồng, tiến lên vừa sâu vừa mạnh. Hoa huyết lẫn tâm hoa nhỏ bé và tử cung bé bỏng của cô đều bị xâm chiếm hoàn toàn, chẳng còn một chỗ trống nào.

Sắc trời đã tối, bóng đêm phủ màu mực lên người đàn ông trước mắt Diệp Thư. Cô hoàn toàn không còn thấy rõ anh nữa, chỉ thấy có bóng dáng ai đó va chạm lên xuống một cách mơ hồ. Bàn tay to nóng rực không ngừng đưa đôi bầu ngực nảy nở, bầu ngực ấy đã bị tình dục làm càn, xoa nắn đủ hình đủ dạng.

Không có cánh tay chống đỡ của người đàn ông này, chân Diệp Thư run lên mấy lần. Đầu gối cô hơi khụy xuống, suýt chút nữa đã ngã quỵ rồi. Cô vội bám đôi tay nhỏ bé vào khuỷu tay của Khương Nhạc, từng ngón co lại mà bầu chặt lấy cánh tay anh. Da của đàn ông rất khác với da thịt non mềm trắng mịn của cô, nó vừa thô vừa nóng, giống như có một dòng điện đang chạy trên đó. Khi tiếp xúc da thịt với nhau, cô liền giật nảy mình, cảm giác run rẩy xen lẫn tê dại lan từ đầu ngón tay xuống đến ngón chân.

Huyết nhỏ phản ứng đặc biệt kịch liệt, dịch mật chảy ra róc rách, cửa huyết co rút dữ dội, bầu chặt lấy khiến cho gây thịt khó lòng ra vào và làm nó bị kẹt ở ngoài cửa. Cây gây đâm mạnh xuyên suốt vào trong tâm hoa, đầu gây to như trứng ngỗng nhanh chóng chứa đầy cả tử cung.

“Sắp lên đỉnh rồi... Không được... Sắp lên rồi.. A a a... Tới... tới...”

Một hồi qua đi, cả người Diệp Thư như bị lửa thiêu đốt, làn da đẹp của cô đỏ ửng đáng yêu. Cô cực kỳ kích động, ngón tay càng bầu chặt lấy tay Khương Nhạc, vòng eo mảnh mai linh hoạt, khuôn miệng đón ý nói đùa với việc anh đang “làm”.

“Huyết nhỏ hư hỏng này, sắp lên nữa hả?”

Mồ hôi đổ đầy đầu Khương Nhạc, anh cũng đã đến hồi bùng nổ. Môi anh hôn loạn khắp trán, chân mày, gò má của Diệp Thư, cuối cùng mới ngậm chặt đôi môi mọng đỏ xinh đẹp của cô mà mút, đồng thời tốc độ ở thân dưới cũng tăng lên. Ước chừng qua năm phút đồng hồ, hai người đã ôm chặt lấy thân thể của đối phương, cùng nhau đạt tới trạng thái vui sướng thỏa mãn nhất.

Mọi việc đã xong, Khương Nhạc rút gây thịt đã phát tiết nhưng kích cỡ vẫn còn khá quan kìa ra, chất lỏng bị ngăn lại trong huyết cũng ào ào đổ xuống. Anh không ngại bẩn, bẻ cô dậy rồi đặt cô lên sofa, còn mình thì dựa theo trí nhớ để lần mò trong bóng tối và bật đèn phòng khách.

Diệp Thư dựa cả người vào ghế sofa. Mấy sợi tóc đen mực rũ xuống, che đi đồng tử trong mắt tựa ngọc ẩn hiện. Gương mặt cô đỏ ửng, hàng mi buông xõng như một cây quạt nhỏ.

Dáng vẻ mệt mỏi lười nhác, mềm mại không còn sức lực của Diệp Thư đã chẳng còn vẻ “phong tình vạn chủng” như ban nãy. Khương Nhạc nhìn cô và nói: “Anh đúng là nhạt được bảo bối, Thư Thư nhà anh thật đẹp làm sao.”

*Phong tình vạn chủng: Ý nói một người có nhiều dáng vẻ cử chỉ, có nhiều diện mạo khác nhau ở từng thời điểm khác biệt, xem hoài không chán. Trong lúc kích tình thì có quá nhiều dáng vẻ cử chỉ mới mẻ hiện ra, kaka

Không để ý tới mấy câu nói nhảm nhí xàm của anh, cô chỉ mở miệng một cách thân nhiên: “Quần áo.”

Dáng vẻ của cô đã cắt ngang lời Khương Nhạc: “Phụ nữ vốn bạt điều vô tình.”

Anh phủ áo vest lên người cô, còn mình thì chỉ mặc áo sơ mi và quần, sau đó anh ôm cô vào lòng. Cô thật sự rất mệt và buồn ngủ, vui cả đầu vào ngực anh. Bàn tay ôn hòa hiền hậu của anh khẽ vuốt tóc cô. Cô mở miệng hắt xì một cái, sau đó nín cánh tay áo anh rồi chớp mắt một chút.

Cô đang nằm mơ sao? Tinh thần hoảng hốt, ý thức ẩn hiện, thân thể đột nhiên bay lên không trung, lung lay khẽ động, sau đó lại rớt xuống dưới rất vững vàng. Trong cơn mơ màng, cô đã hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Cảm xúc ướt át hạ xuống trán cô nhưng rất mềm mại.

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.”

Ngay sau đó là tiếng “đùng đoàng, đùng đoàng” vang tận mây xanh. Trong nháy mắt, cô nửa tỉnh nửa mê, vừa mở mắt ra đã phát hiện không biết từ khi nào mà màn cửa đã bị buộc gọn qua một bên, cửa sổ mở rộng, trước mắt cô là bầu trời rộng lớn, bầu trời ấy có vô vàn những chùm pháo hoa phân năm mười nhánh đang chớp chớp màu sắc rực rỡ. Pháo hoa nổ nhưng cũng tan nhanh, hóa thành ánh lửa nhỏ của mấy hạt pháo. Hạt pháo còn chưa rơi xuống hoàn toàn, những chùm pháo hoa khác đã nổ rộ ở phía chân trời, mê ly say đắm, tựa như ảo mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 22. Cô dần hoài nghi những gì mình từng nhận định về anh

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Từng chùm pháo hoa nổ rộ mãi chẳng dứt. Nhìn cảnh tượng rực rỡ trước mặt, Diệp Thu chớp chớp mắt một cái, mỗi tiếng “đùng đoàng” tựa như đang oanh tạc cõi lòng của cô. Pháo hoa nổ trong không trung tạo ra từng dải bụi khói kéo dài.

“Bảo bối Thu Thu, hay là em tắm trước?”

“Ừm.”

Trong phòng tắm, cô vặn mở van để điều chỉnh độ ấm của nước rồi đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước chảy từ đỉnh đầu lan ra sợi tóc, chảy xuống hết cả chân, mặt đất. Mấy giọt đọng lại trên da thịt trắng màu tuyết tựa như ngọc châu lung linh tinh xảo. Bàn tay mềm mại của cô vô tình trượt qua, những hạt ngọc ấy nhanh chóng vỡ tan và rơi xuống.

Cô tắm rất kỹ càng, ngón tay thăm dò chỗ ngưng ngưng kia một cách cẩn thận, từ từ đẩy hết toàn bộ chất lỏng mà người đàn ông kia đã rót vào. Mặt cô càng lúc càng đỏ ửng, sao nhiều quá vậy? Bây giờ không phải thời kỳ an toàn, cô phải mua thuốc tránh thai gấp mới được.

Diệp Thu dùng khăn lông bao lấy tóc, cô mặc chiếc váy ngủ màu hồng phấn bằng lụa tơ tằm có kèm theo dây buộc ngang eo, phần trước ngực được đính một vòng hoa mơ, tôn lên bầu ngực hoàn mỹ, đồng thời khoác chiếc áo ngủ tay dài ở ngoài.

Cài dây buộc xong, cô mở cửa phòng tắm. Không khí lạnh bên ngoài xông đến, cô hít hà một hơi rồi lại thêm một hơi rồi bỗng dưng ngừng đầu nhìn khắp phòng, ánh mắt tựa như ngưng đọng lại.

Không có gì khác lạ, chẳng có gì tươi mới. Chỉ là trên bậu cửa sổ, bên ghế sofa, trên bàn trà, mỗi góc đều được rải hoa hồng đủ màu; chính giữa phòng khách được đặt một chiếc bàn dài vân hoa làm từ gỗ lim, trên bàn có hai bộ dụng cụ ăn uống bằng sứ trắng men vẽ hoa hồng, ngoài ra còn có một bình hoa bằng ngọc, trong đó có hai cành hồng Comte De Champagne được cắm nghiêng nghiêng.

Khương Nhạc mặc vest màu trắng, đeo cà vạt màu rượu vang đỏ. Anh nở nụ cười quen thuộc, sáng rõ tự nhiên: “Bảo bối Thu Thu, em hãy đồng ý lời mời bữa tiệc hải sản này đi... Ôi... chào ôi... tiếc là em không cùng anh tới Penang*, nếu tới sẽ chơi vui hơn ấy.”

*Pulau Pinang (Malaysia)

Về mặt của Diệp Thu trở nên vi diệu, cánh môi son của cô khẽ động. Cô đột nhiên quay lưng, đi đến bên cạnh cửa, tháo khăn trên đầu xuống rồi quay mặt đi, lau tóc cẩn thận. Vừa xoa xoa đuôi tóc, cô vừa nhớ lại Khương Nhạc mình từng quen biết... Anh quả thật chỉ là một kẻ ham sắc đẹp, muốn lừa cô lên giường thôi sao?

Cô cảm thấy không thể tin được, dần dần hoài nghi những gì mình đã nhận định về anh.

Mãi đến khi đuôi tóc không còn rỉ nước, cô mới dùng mười ngón tay để vuốt nó như chiếc lược, sau đó túm gọn tóc ra phía sau đầu: “Được rồi.”

Diệp Thu ngồi đối diện với Khương Nhạc. Dụng cụ ăn uống đã được cô sắp gọn lại. Cô nhìn lướt qua một bàn đầy đồ ăn: Cá tuyết và cua chưng nấm, đậu hũ; tôm sốt chua ngọt; bào ngư trứng nước sôi; cá hoa vàng xông khói... có tổng cộng đến hai mươi mấy món hải sản, thích gì có nấy.

Cô thích ăn hải sản lắm, do đó liền gắp một đĩa đầy thịt cá tuyết cho vào miệng, ngửi một cái là thấy thơm lừng. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn một miếng rất cẩn thận.

Khương Nhạc gắp hai con tôm luộc vào trong chén Diệp Thu. Anh đặt đĩa xuống, lau tay bằng khăn lông ướt rồi cầm một con tôm lên, vắt đầu, bỏ vỏ và đặt vào trong chén của cô.

Diệp Thư nhìn anh khi anh đã bóc đến con tôm thứ hai: “Muốn ăn gì thì cứ bảo anh làm, mắt công em lại bấn tay nữa.”

Cô gật đầu, yên tâm sai bảo Khương Nhạc: “Muốn ăn thêm tôm.”

“Anh còn đang bóc, đừng vội.”

“Ừ, được!”

Bữa tối trôi qua trong bình yên, Khương Nhạc đi tắm, Diệp Thư rửa chén và dọn dẹp. Cả hai mệt đến mức ngã sấp xuống. Diệp Thư không quản Khương Nhạc nữa, cô ngủ một giấc ngon lành.

Trong lúc lim dim mơ màng, thân thể đàn ông cường tráng bỗng dưng áp sát sống lưng cô, vòng eo cô cũng bị anh ôm chặt. Cô thở dài nhưng thấy anh chẳng nói gì, cũng chẳng làm gì mới yên tâm mà rơi vào giấc mộng đẹp.

Hú hù, còn có 3 chương nữa là hoàn quyển 2 á nha:love4:

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 23. Chuyện của tôi thì liên quan gì tới cô?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thư thức dậy vào lúc bảy giờ. Hàng mi dài của cô tựa như chiếc quạt nhỏ, quạt lên quạt xuống vì con buồn ngủ còn sót lại. Khẽ động dậy thân thể, cô chợt phát hiện mình đã cuộn tròn vào lòng Khương Nhạc từ bao giờ... Mới nhúc nhích tay chân mà đã thấy tê mủi, cô nhúu mày, vừa nhắc khuỷu tay lên vừa vỗ mạnh vào lưng anh: “Anh dậy mau, dậy mau!”

Khương Nhạc nửa tỉnh nửa mê, nói lỏng tay chân đang ôm chặt Diệp Thư ra. Diệp Thư vừa được tự do liền chống tay ngồi dậy, mái tóc xõa tung trong gió được nắng chiếu vào trông có vẻ mềm mại và nhẹ nhàng hơn hẳn. Cô mạnh tay buộc gọn tóc lại, hai chân vừa khép chặt vừa khẽ nhấc lên, không cần nhìn cũng có thể dựa vào cảm giác để tìm giày, sau đó cô đứng dậy và bước vào nhà tắm.

Diệp Thư rửa mặt rồi trở ra, Khương Nhạc đã ăn mặc chỉnh tề rồi. Áo sơ mi sạch sẽ như tuyết, bên trên có hai chiếc nút bỏ trống không cài, để lộ xương quai xanh đẹp để mê người.

“Bảo bối, buổi sáng tốt lành.” Đôi môi anh hồng thắm như hoa đào tháng ba, vừa thơm vừa mềm, làn da lại trắng trẻo. Giờ phút này, Diệp Thư chợt thấy anh xinh đẹp khác thường, vẻ đẹp ấy không giống nữ giới, khi anh cười rộ lên còn rất mê người.

Cô xoay mặt, cổ kim nén lồng ngực đang nhảy kịch liệt: “Buổi sáng tốt lành.”

Ăn sáng xong xuôi, Khương Nhạc lái xe đưa Diệp Thư đến bệnh viện. Lúc sắp tới gần chỗ làm, trong đầu Diệp Thư chợt hiện lên khuôn mặt quyến rũ nhưng chẳng có gì tốt lành của Cao Khiết. Cô cố tình nhìn ra bên ngoài, mở miệng nói: “Dừng xe, để em đi từ đây là được rồi.”

Khương Nhạc dường như không nghe thấy. Anh vẫn cảm lái đi tiếp về phía trước, chợt phát hiện cô gái nhỏ bên cạnh đang kim nén con giận, ngay cả mặt mình cũng không thêm nhìn, anh mới vội đạp phanh ngừng ở ven đường, tắt máy rồi hừ một tiếng lạnh lùng: “Anh không được gặp người khác sao?”

Diệp Thư lặng thinh không một tiếng động. Cô trầm tĩnh như một hồ nước sâu không thấy đáy, tự mình nắm tay nắm cửa xe để mở ra, cầm túi xách bước xuống. Lúc đóng cửa lại, trông thấy người đàn ông bên trong có vẻ mặt vô cùng âm trầm, hết như bị một lớp sương mù phủ lên, khóe miệng cô mới nhoẻn thành nụ cười hình vòng cung, nhưng nhìn ở góc độ nào cũng chỉ thấy cô gượng cười, sau đó cô đành thở dài: “Mau đi làm đi, chiều nay anh tới đón em là được.”

Nói xong, không đợi anh phản ứng kịp, Diệp Thư đã bước đi “lóc cóc” trên đôi giày cao gót năm phân, bước thẳng về hướng bệnh viện.

Trước tiên, cô đến phòng thay đồ, đóng cửa, bật đèn, lấy một chiếc chìa khóa trong túi ra để mở tủ đồ có dán nhãn tên mình, sau đó lấy một chiếc áo dài trắng rồi cởi áo khoác, xếp gọn và đặt vào tủ. Kế tiếp, cô mặc chiếc áo dài trắng lên người. Bất thành linh, cửa phòng thay đồ bị đẩy mạnh ra, Diệp Thư run rẩy đến mức chớp mắt liên tục.

Thế nhưng, cô vẫn thản nhiên mặc đồ, gài nút cẩn thận rồi mới quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Khuôn mặt Cao Khiết chẳng có biểu cảm gì nhưng ánh mắt lại cực kỳ sáng rỡ. Cô ta lạnh lùng, nói: “Tôi thấy rồi, tôi thấy cả rồi! Tôi thấy cô và Khương Nhạc đi cùng với nhau!”

Diệp Thư cất đồ vào tủ, khóa lại, cất chìa vào túi: “Phải.”

“Cô quên tôi nói gì rồi sao?”

“Hả?”

“Sao cô có thể ngu xuẩn đến mức tin tưởng Khương Nhạc là người thật lòng? Cho dù anh ta có hay chẳng nữa thì cũng chẳng phải là cô đâu! Thân phận cô là gì? Thân phận anh ta thế nào? Đừng để mình bị gạt cả thân thể lẫn tình cảm rồi mới biết hối hận!” Cao Khiết nhấn mạnh từng chữ một, hai chân hai tay không ngừng run lên. Cô ta hít sâu nhiều lần như đang cố sức đè nén tình cảm của mình vậy.

Diệp Thư chỉ nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô ta rồi cười: “Chuyện đó thì liên quan gì tới cô?”

“Làm đồng nghiệp đã một thời gian, tôi quan tâm cô mà thôi. Đã là con người thì phải tự hiểu lấy rằng có những khoảng cách không thể vượt qua được đâu! Chẳng lẽ cho dù cô biết Khương Nhạc là loại người đó mà vẫn nguyện ý? Á hã, cô đang nghĩ tới việc chiếm lấy vài thứ tốt ở anh chẳng?”

Diệp Thư cười cười, không rõ cô đang nghĩ gì, chỉ thấy cô cảm túi xách ra ngoài. Lúc đi ngang qua người Cao Khiết, cô vẫn không quên cất tiếng mỉa mai: “Chuyện của tôi thì liên quan gì tới cô?”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 24. Tất cả đều là tôi gạt cô!

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cao Khiết vội vàng đuổi theo, gầy cao gót giẫm lên sàn nhà bằng gạch tráng men tạo nên từng tiếng sắc bén, vang dội, dồn dập và hỗn loạn. Cô ta đuổi theo Diệp Thư, kéo mạnh cánh tay đối phương, kết quả là Diệp Thư bất ngờ đẩy cô ta ra. Cao Khiết đang trong trạng thái không phòng ngự nên lao đảo lùi về phía sau mấy bước, suýt chút nữa đã ngã nhào ra đất.

Diệp Thư vượt phăng mấy nếp nhăn trên áo do bị Cao Khiết lôi kéo: “Cô quá đáng lắm! Tôi và Khương Nhạc ngăn cản cô cái gì mà cô lại kích động như vậy? Cô bốt quần chuyện của người khác một chút được không?”

Cao Khiết đã trở lại vẻ bình thường, tuy rằng mặt vẫn cứng đờ nhưng cô ta vẫn không bỏ đi nụ cười tươi tắn: “Tôi đã kích động, xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Cô ta lướt qua Diệp Thư rồi chạy ra ngoài, mồ hôi trên trán rỉ ra từng giọt. Có lẽ là vì chưa kịp bình ổn cảm xúc nên Cao Khiết đi vừa vội vừa mau, suýt chút nữa đã va vào người đàn ông cao lớn trước mặt. Cô ta không ngẩng đầu xem là ai mà chỉ nói rất nhỏ: “Thật xin lỗi.”

Khương Nhạc cúi đầu cười nhẹ, đôi mắt hiện lên tia sáng lộng lẫy: “Bác sĩ Cao, đã lâu không gặp.”

Sắc mặt Cao Khiết bỗng nhiên thay đổi, sóng mắt hoảng loạn của cô ta cứ đảo qua đảo lại khuôn mặt đẹp của Khương Nhạc, ngón tay bỗng chốc buột chặt vạt áo: “Anh ba Khương.”

Khương Nhạc hừ một tiếng, nhìn môi răng tóc của cô ta mà nuốt nước bọt thật mạnh. Đúng lúc cô ta định nói gì đó, anh liền hỏi: “Diệp Thư đâu?”

Đầu lưỡi Cao Khiết cảm thấy chua xót, sự chua xót ấy cứ lần quần mãi trong khoang miệng mà chẳng tiêu tán được. Cô ta chỉ tay về phía phòng thay đồ: “Lúc này còn ở gần bên đó, hẳn là sắp qua bên này, anh đợi một chút.”

“Biết rồi, cảm ơn nha.” Khương Nhạc kéo dài ngữ điệu của mình, lúc nói đến chữ “nha” còn có một chút ý tứ hàm súc.

Trong lòng Cao Khiết vô cùng căng thẳng, khuôn mặt lẫn cơ thịt của cô ta đã cực kỳ xấu hổ. Khương Nhạc phải tay lên bộ vest vốn chẳng dính chút tro bụi nào, hừ hừ mấy tiếng rồi xoay người tránh khỏi cô ta.

Trải qua một ngày bình an vô sự, Diệp Thư tan tầm như thường lệ, cô chỉ đợi mười phút là Khương Nhạc đã lái xe tới rồi. Hai người cùng đi ăn tối, đến rạp chiếu phim, Khương Nhạc cũng rất đáng hoàng, trước khi tạm biệt, anh hôn lên má cô rồi nói: “Bảo bối, ngày mai anh sẽ cho em một niềm vui bất ngờ.”

Diệp Thư không so đo chuyện cũ. Ngày thứ hai đến bệnh viện, vừa đẩy cửa văn phòng ra, cô đã nhìn thấy Cao Khiết đang ngồi quay lưng trên ghế và xem phiếu khám bệnh. Cô ta không thay đồ, trên người vẫn mặc áo khoác dài, mái tóc xoắn xòa đầy vai lưng, chẳng hề gọn gàng chỉnh tề như mọi ngày, ngược lại còn rối bời, ngay cả dáng vẻ của cô cũng tràn đầy sự nản lòng.

Cao Khiết vừa xoay người đã làm Diệp Thư muốn nhảy dựng lên. Cô ta đeo khẩu trang che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt khô khan và bầm máu, Diệp Thư còn phát hiện từ chỗ khóe mắt kéo dài tới huyệt thái dương của cô ta có mấy vết bầm tím trên nền da trắng như tuyết khiến người ta sợ hãi.

Cao Khiết mở miệng trước: “Diệp Thư, thật sự xin lỗi.”

Diệp Thư đóng cửa văn phòng lại, chỉ vào mặt cô ta rồi hỏi: “Cô bị sao vậy?”

Cao Khiết xem nhẹ vấn đề của mình, dùng giọng nói tựa như bình tĩnh tựa như khủng bố mà hét lên: “Diệp Thư, tất cả đều do tôi gạt cô!”

Diệp Thư im miệng, lẳng lặng nghe cô ta nói tiếp.

“Khương Nhạc chưa từng quấy rối tôi, chưa từng động chân động tay, càng không dùng bạo lực với tôi! Thậm chí... tôi thích anh ấy như vậy, chủ động mở lời, mặt dày tỏ tình, anh ấy cũng không nhìn tôi, cho đến bây giờ còn chẳng thèm liếc tôi một cái.

Tôi không tới nhà họ Khương, không phải là vì tránh bị anh ấy quấy rối... sự thật là tôi đã không biết liêm sỉ và trèo lên giường... Anh ấy giận dữ, đuổi tôi ra khỏi đó.

Bởi vì tôi ghen tỵ! Tôi ghen tỵ tình cảm độc nhất mà Khương Nhạc đối với cô, vì vậy tôi càng phải nói hươu nói vượn trước mặt cô... Diệp Thư, xin cô tha cho tôi, tôi van cô...”

Nói đến câu cuối cùng, khuôn mặt bình tĩnh của Cao Khiết đã hoàn toàn biến mất, cô ta òa khóc nức nở, dùng hai tay ôm lấy mặt, ngã hẳn đầu sang một bên, tiếng khóc càng lúc càng lớn và không còn khống chế được nữa.

Trước mặt người mà bản thân luôn đổ kỵ, còn gì hổ thẹn hơn việc tự mình chủ động tháo bỏ mặt nạ, để lộ khuôn mặt u tối xấu xa?

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 25. Kết thúc

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cao Khiết đi rồi, Diệp Thư ngồi xuống nhưng vẫn đắm chiêu. Cô nhớ những lần hiểu lầm Khương Nhạc trước đó với một mớ suy nghĩ lộn xộn về anh mà tự trách bản thân mình ngốc, kể đó lại thấy áy náy với anh... Cuối cùng, cô nở nụ cười như xuân về trên nhân gian, trăm hoa đua nở.

Diệp Thư cầm điện thoại lên và gửi tin nhắn cho Khương Nhạc: “Nhớ đến đón em đó.”

Nữ thần có lệnh, sao anh có thể không tuân? Khương Nhạc vừa tan tầm đã chạy ào qua như ngựa không ngừng phi nước đại.

Diệp Thư lại tìm thấy cảm giác khi cô mới gặp anh lần đầu, ngày đó anh có đôi mắt tinh anh, hàng mi dài rậm, vừa nhìn đã thấy như một vị thần, nét cười rực rỡ khiến ai nấy đều không dám nhìn thẳng.

Khương Nhạc thấy cô bước chầm chậm về phía mình. Mái tóc cô xõa ra, rũ lên bờ vai mềm mại, gương mặt trái xoan càng đẹp hơn hẳn, làn da như tuyết, đôi môi đỏ mọng, không có chỗ nào không hoàn mỹ.

Cô bước đến trước mặt anh, nở nụ cười trong trẻo: “Khương Nhạc.”

Tiếng nói của cô rất nhẹ nhàng, tựa như một chú chim sẽ không an phận sắp vỗ cánh bay đi. Cô ôm chặt eo Khương Nhạc, gò má phải áp sát ngực anh. Gió thu mang hơi ẩm khẽ phả vào khuôn mặt lạnh lạnh của cô.

Sự thân mật của cô khiến anh vô cùng hạnh phúc. Anh ôm đầu cô, xoa rất dịu dàng: “Thư Thư biết mình hiểu lầm anh rồi sao? Anh đã nói rồi, người như anh mà sao Thư Thư lại không thích cho được...”

Diệp Thư vỗ “bốp” vào ngực anh: “Tự kỷ.” Kể đó, cô cào tay lên áo vest anh và nói rất nhỏ: “Em xin lỗi, em cứ hiểu lầm anh mãi.”

“Bảo bối, em có biết trước đó anh đã đau lòng khi thấy em lạnh nhạt không? Vì vậy sau này, em phải đối xử tốt với anh đó, không được tùy tiện đánh anh, nói ra mấy lời khó nghe.”

Diệp Thư bật cười: “Không đánh thì được.”

Khương Nhạc nắm chặt đôi tay mềm mịn của cô, hôn lên môi cô. Anh lấy chiếc nhẫn trong túi áo vest ra rồi xoay xoay trong tay. Chiếc nhẫn đính một viên kim cương màu hồng nhỏ, sáng lấp lánh.

Anh vừa lấy nhẫn ra cô đã phát hiện. Diệp Thư định ngẩng đầu xem anh làm gì nhưng lại bị anh ghì lại, đến khi cô nhìn được thì chiếc nhẫn đã nằm trên ngón trỏ mình rồi.

Cô nhìn chiếc nhẫn và cười, sau đó lại nhìn Khương Nhạc, anh cũng đeo một chiếc nhẫn y hệt như vậy trên ngón trỏ và giờ lên cho cô xem “Vậy thì người ta sẽ biết anh đã có chủ. Bảo bối, em xem, anh toàn tâm toàn ý với em như vậy, em khen anh một tiếng đi mà.”

“Ừ, anh ngoan lắm!” Diệp Thư tức giận: “Được rồi, đừng trì hoãn nữa, về thôi.”

“Tôi nay chúng ta ăn gì? Kêu đồ ăn bên ngoài sao? Ăn hải sản như bữa trước được không...”

Diệp Thư nắm anh một cái: “Kêu gì mà kêu, em nấu cho!”

Khương Nhạc nhếch miệng: “Bảo bối, em không nói đạo lý gì cả, đã bảo không được tùy tiện đánh mà sao em lại nắm anh một cái vậy?”

Diệp Thư tròn mắt nhìn anh. Cô mở cửa xe, ngồi vào ghế bên cạnh ghế lái, thắt chặt dây an toàn. Xe bắt đầu khởi động và chạy về hướng trước mặt, cảnh vật ven đường nhanh chóng lùi lại phía sau, tựa như những làn gió thu bay ngang không còn dấu vết, chỉ có ánh nắng trời cao vẫn luôn dõi theo hai người.

Hết Quyển 2

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Người bước ra từ trong ký ức

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thời tiết ngày đông có vẻ tĩnh lặng và lạnh thấu xương. Trời cao lồng lộng, tuyết trắng như lông ngỗng rơi bành bồng, phiêu lãng bên ngoài song cửa kẻ sát Đường Tô Nhã. Tuyết rơi mỗi lúc một nặng, càng ngày càng dày, mới đó mà đã phủ màu trắng xóa trước mắt cô.

Cô đứng ở một hành lang hẹp, đôi tay trắng nõn che lấy miệng và thổi phù phù, chân mang boots da đen không ngừng giẫm từng bước nhỏ ngay tại chỗ để tránh khí lạnh xâm nhập vào thân thể. Đường Tô Nhã nhìn những ngôi sao đang ở đỉnh vòm quang chói lọi, những nữ minh tinh vừa đẹp vừa giỏi đi ngang qua mà ao ước, cuối cùng cũng có một người đàn ông mặc vest đen, tay cầm tập hồ sơ bước đến. Cô lập tức khoác túi lên vai, chạy chậm chậm lên phía trước: “Anh Vương, anh Vương!”

Anh Vương vừa quay đầu qua liền thấy cô, sắc mặt anh ta hơi thay đổi: “Ngài ấy còn ở đây, cô mau tới nhanh đi, có được hay không thì còn phải xem phúc của cô đến đâu.”

“Cảm ơn anh Vương, em sẽ ghi nhớ đại ân đại đức của anh suốt đời!”

Anh Vương lắc đầu, không nói gì cả, tiếp tục đi về phía trước.

Đường Tô Nhã ngẩng đầu nhìn lên. Cuối hành lang có ánh sáng mỏng manh chiếu vào một cánh cửa lớn làm từ gỗ thô.

Bởi vì rét lạnh nên tim cô càng đập mạnh mẽ, ngay cả tai cũng lùng bùng khó chịu. Đường Tô Nhã cố trấn an cõi lòng, nhanh chóng bước về phía trước. Khoảnh khắc khi cô dừng lại ngay trước cửa, đất trời bỗng dưng tĩnh lặng, tim cô lại đập bình thường. Cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh, phải bình tĩnh, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của mình rồi.

Đường Tô Nhã đẩy cửa vào rất nhẹ nhàng, bước chân chuyển động và đi vào bên trong.

Tiếng gió tuyết bên ngoài đã che lấp tiếng bước chân của cô, người đàn ông bên cạnh cửa sổ cũng không phát hiện trong phòng có thêm một người.

Đường Tô Nhã lại hít một hơi thật sâu: “Chào ngài, đạo diễn Cố, tôi là Đường Tô Nhã.”

Năm năm trước, GU đột nhiên trở thành đạo diễn mới xuất sắc qua bộ phim điện ảnh “Lời hứa” khiến doanh thu phòng bán vé tăng cao gấp bội, ba bộ phim điện ảnh trong hai năm kế tiếp đó đều là tác phẩm xuất sắc đã giúp cho danh tiếng của anh lan khắp xa gần, thậm chí địa vị của anh trong giới cũng đã tăng cao nhờ bộ phim “Trăm bảy yêu” được trao tặng vô số giải thưởng điện ảnh, không chỉ có nam nữ chính đột nhiên vụt sáng một khoảng trời mà ngay cả vai phụ cũng nước lên thuyền lên. Thế nhưng, đạo diễn GU lại giữ vẻ thần bí trước sau như một, hiếm khi lộ diện trước giới truyền thông. Người ngoài không biết tên đầy đủ của anh, họ gọi anh là “GU” hoặc đạo diễn Cố.

Lần này, GU cần quay một bộ phim điện ảnh tên là “Đỗ Nhượng” nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp cho vai chính Đỗ Nhượng và một vai nữ phụ rất quan trọng là Tô Hoài Hương. Anh sớm đã mời những diễn viên đàn chị có danh tiếng trong công ty của Đường Tô Nhã đến casting, dĩ nhiên là cô không được liệt vào số đó, cơ hội lần này cũng nhờ vào trợ lý của GU mà tranh thủ được.

“Chào ngài, đạo diễn Cố.” Đường Tô Nhã thấy người đàn ông trước mặt vẫn chưa phản ứng. Cô nghĩ anh không nghe thấy nên mới gọi một lần nữa.

Lúc này, thân mình của anh khẽ động, xoay người chậm chậm. Anh vốn đã cao hơn 1 mét 85, bây giờ lại đang khoác áo ngoài màu đen, mặc áo dệt kim cổ chữ V màu lam ở bên trong. Vừa cài vạt áo bành tô lại, anh vừa nhấp đôi môi mỏng: “Cô Đường.”

Cô cúi chào anh: “Đạo diễn Cố, tôi tới casting cho vai Đỗ Nhược.”

Cố Từ Châu (GU) bước vài bước về phía cô, dừng lại khi còn cách cô năm bước chân. Anh hơi che giấu ánh mắt, động tác nhỏ này khiến mắt anh nhỏ đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng. (ông đang híp mắt đó bà con)

Người con gái trước mặt anh khoác áo bành tô màu trắng gạo của nữ ở bên ngoài để chắn gió, khăn quàng cổ dệt kim màu cà phê được choàng lên hai vai và cổ, mái tóc nâu xõa xuống, gò má cực kỳ xinh đẹp, làn da còn trắng hơn cây tùng trong tuyết, da thịt trắng nõn căng tròn lên hàng mi cong dày màu đen đậm, đôi môi đỏ mọng căng đầy như quả anh đào chín tới, tựa như chạm vào một cái là nó chảy thành một dòng nước ngọt mát.

Cô đẹp như một mỹ nhân trong tranh.

Cô cũng là người bước ra từ trong ký ức anh, dáng hình cô vẫn khiến trái tim và linh hồn anh rung động như năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.